

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyoruz ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tuttuğumuz gün hürriyetin havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Aylık Gazete
Mart 2013
Yıl: 2 Sayı: 23
gazetesolfasol.com

BİR İHTİMAL DAHA VAR: AKÜN ve ŞİNASİ KENTLİLERİN OLABİLİR Mİ?

Ankara bundan iki ay önce bir haber ile çalkalandı: Eski Lale Sitesi, bugün bilinen adıyla Akün ve Şinasi Sahneleri'nin de bulunduğu bina kompleksi satılıyor. Ankara kent merkezinde zaten çok az olan ve son yıllarda gittikçe de azalan tiyatro salonlarından ikisini daha kaybetme ihtimali çok umut kırıcı. Bu kaygı ile bir araya gelen sivil toplum kuruluşları, meslek odaları sahnelerin satılmaması için bir girişim başlattılar. Bu amaçla düzenlenen protesto gösterilerine binin üzerinde Ankaralı katıldı. Sahnelerin satılmaması için çağrı yapıldı.

İlk ihale 5 Şubat'taydı ama gelen tekliflerin düşüklüğü nedeniyle satış 3 ay ertelendi. Sürecin yavaşladığı bu noktada Solfasol olarak, konunun tarafı olan herkese bir çağrımız var. Başta binanın sahibi olan Emek İnşaat'a ve sahnelerin korunmasını isteyen meslek odalarına, sendikalara, sivil toplum kuruluşlarına ama aynı zamanda Ankaralı tiyatro izleyicilerine de ve tabii ki Devlet Tiyatroları'na.

Akün ve Şinasi sahnelerinin korunması ve hatta geliştirilerek bölgeyi canlandırarak bir işlevle Ankara'ya kazandırılması için herkesin yapabileceği bir şeyler var. Çünkü, biliyoruz ki Emek İnşaat'ın 'satıyorum' deyip geri çekilmesi tek yol olmadığı gibi, Akün ve Çağdaş Sahneye sahip çıkmanın tek yolu 'sattırıyoruz' demek değil. >> s.3

Küçük Hanımlar Küçük Beyler
Solfasol >> s.3

Ankara'da Afet Riskli Alanlar
Mehmet Onur Yılmaz >> s.4

Ankara'da "Queer Çalışmaları"
Ankara Üniversitesi Kadın Çalışmaları >> s.7

Benim Ankara'm; Kuşlar
Ferdî Akarsu >> s.9

Kafanızı Kaldırın
Özgür Cengiz >> s.10

Yunanistan VIO.ME Fabrikası İşçileri
İbrahim Özkurt >> s.11

Film Sahnesi (Van Gogh)
Gözdem Üner Tubay >> s.20

Şeyh Bedreddin Destanı
Murat Tangal >> s.22

DOSYA: Kentten Kadınlar-2 s.14-19

Namık Kemal Mahallesi

Namık Kemal (Saraçoğlu) Mahallesi, Müdafaa Caddesi, Kumrular Sokak, Necatibey Caddesi ve Yahya Galip Caddesi'nin kuşattığı bir alanda konumlanmıştır. Kentin yeni merkezinin (Yenişehir) tam ortasında üst düzey bürokrat ve askerlerin ikameti için 1940'larda planlanıp hayata geçirilmiş cumhuriyetin ilk toplu konut projesidir. 1945 yılında Paul Bonatz'ın beraberindeki bazı Türk mimarlarla birlikte projelendirdiği bir alan.1939'da niyetlenilmiş, 2. Dünya Savaşının başlamasıyla ertelenmiş. 29 Ekim 1944'de başlanmış ve 1946'da tamamlanmış. Yapımı üstlenen 1946 yılına kadar adı Emlak ve Eytam Bankası olan o yıl adı değişerek Emlak Kredi Bankasına değişen kurum. Dolayısıyla Emlak ve Eytam Bankasının son, Emlak Kredi Bankasının da ilk büyük işi olarak görülüyor.

Emre Madran >> s. 12-13

Ankara'nın Dereleri

Erman Tamur, çok ilginç bir çalışma yapmış. Ankara, ne de olsa akarsularıyla bilinen bir kent değil. Dünyanın birçok büyük kenti gibi, ne bir okyanusun/denizin kıyısında, ne de ortasından bir ırmak akıyor. Oysa bütün büyük kentlerin ortasından bir ırmak akar. Limanları olur, irili-ufaklı iskeleler sıralanır suların üzerinde...

Akın Atauz >> s.2

Kentlerin Dirençliliği ve AOC

Son zamanlarda, gittikçe popülerlik kazanan, sürdürülebilirlik kavramının tahtına göz koyan bir kavram var: Kentsel Dirençlilik. Güncel planlama konularını tema olarak ele alan bu yıl düzenlenecek Avrupa Planlama Okulları Birliği (AESOP) uluslararası konferansının da teması 'Dirençli Kentler ve Bölgeler için Planlama'. Bu kavram özellikle çevre ve ekoloji konuları ile ilişkili birçok ortamda tartışıldı. Bölge ile ilişkili konularda tartışılması da 1990'lara kadar gidiyor. Mevcut yapıyı bozacak bir dış etken gerekiyor dirençliliğin tartışılması için. Bu dış etken sonrasında sistemin yeniden denge sağlayabilmesi için kendini yenilemesinden, yeniden keşfetmesinden bahsediliyor.

Burcu Özüduru >> s.5

Umut Nerede?

Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı'nda görevli bir albayın bir erkekle birlikte yaşadığı için silah zoruyla kaçırıldığı eşcinsel oğlu Pembe Hayat LGBTT Dayanışma Derneği ve İHD Üyesi Umut Göktuğ S.'den 22 Şubat'tan bu yana haber alınamıyor. Umut'un birlikte yaşadığı sevgilisi Ramazan K. da Umut'u kaçırılanlar tarafından ağır bir şekilde darp edildi. Gazetemiz yayına hazırladığı son dakikalara kadar henüz Umut'tan bir haber alamadık. Hakkında verilen koruma kararına rağmen babası ve amcası tarafından kaçırılan Umut'la, tehdit ve darp edilen Ramazan'ın can güvenliklerinin sağlanmasını istiyoruz ve sağlanana kadar da takipteyiz. / Solfasol >> s.6

SOLFASOL Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi Fiyatı 3 TL
Abone olmak için abone@gazetesolfasol.com

Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma(!) Kanunu Tasarısı Meclis Yine Harıl Harıl Çalışıyor!

2003'te Dünya Bankası fonu GEF destekli Biyolojik Çeşitlilik ve Doğal Kaynak Yönetimi Projesiyle gündeme gelen, fakat geçirdiği başkalaşımın ardından bugün bambaşka bir amaca hizmet eder hale gelmiş bulunan "Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanunu Tasarısı", ülke yüzölçümünün sadece %4-5 ini oluşturan "korunmakta olan doğal alanları" tehdit eden haliyle Meclis gündeminde.

Türkiye, "BM Uluslararası Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi", "Ramsar Sözleşmesi" ve "AB yaklaşımına" göre, koruma alanlarını artırmak, olanları etkin olarak korumak yönünde sözleşmelere taraf olduğu halde, bu tasarıyla düşüncesi bile ürperten bir doğa kırımının önünü açmak üzere. 86 STK, 2003'te birleşerek "Tabiat Kanunu İzleme Girişimi" kurmuştu. Özellikle bu yasanın doğa yararına şekillenebilmesine katkı verebilmek için komisyonlara katılma talebinde bulunmuştu; ancak, sürece ender olarak dahil edilmişlerdi.

Yasanın geçmesi durumunda olası tehlikeler neler?

Başlangıçta "Doğa Koruma ve Biyolojik Çeşitlilik Kanunu" olarak bilinen yasa tasarısının bu haliyle TBMM'den geçmesi durumunda;

- Ülkemizde bugüne kadar ilan edilmiş bütün korunan alanlar bir cümleyle "yeniden değerlendirmeye" alınabilecek. Bu süreçte birçok alanın mevcut koruma statüsünü kaybetmesi kuvvetli bir olasılık.

- Doğa koruma konusundaki en önemli yasal düzenlemelerden 2873 sayılı Millî Parklar Kanunu yürürlükten kalkacak.

- Tasarı geçerse, "Doğal Sit" statüsü de ortadan kalkacak, ilan edilmiş 1200 civarında doğal sit alanı, bu statüsünü kaybedecek.

- "Üstün kamu yararı" sözünün içeriği net olmadığından, bu gerekçeyle koruma altındaki doğal alanlar yatırıma açılabilir. Örneğin, bir millî park içerisine nükleer santral; kurmak ya da denizi/gölü yol yapabilmek için doldurmak mümkün olabilecek.

Yasa tasarısına karşı kimler ne yapıyor?

-Tabiat Kanunu İzleme Girişimi tarafından, dağcı ve fotoğrafçı Nasuh Mahruki "change.org" üzerinden tasarının geri çekilmesi için bir imza kampanyası başlattı. Bir hafta içinde Türkiye'den yaklaşık 30.000 kişi katıldı. Bu yazı yazılırken imza sayısı 35.187'e ulaşmıştı, ama halen imza gerekmede.

-Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi İzmir İl Örgütü, geçtiğimiz ay düzenlediği basın toplantısında tasarıyı protesto etti. / Gamze Güzen

Ayrıntılı Bilgi için: Tabiat Kanunu İzleme Girişimi Sözcüsü Hüsrev Özkar 0533 394 47 11
Change.org/tabiatkanunu
Twitter: @tabiatkanunu
Facebook: Facebook/
TabiatKanunuIzlemeGirisimi

Minikler Basketbol Ligi Başladı

Ülke genelinde spor denildiğinde aklımıza ilk olarak futbol gelir. Ata sporumuz dediğimiz güreşin bile esamesi okunmaz futbolun yanında. Şimdilerde futbolun tahtı biraz biraz sallanmaya başladı. Nasıl mı?

İlköğretim okulları farklı spor dallarıyla çocukların tanışması ve okulların daha aktif hale gelmesi için yepyeni projeler üretiyorlar. Bu projelerden hayata geçirilen "basketbol" konusunda oldu ve Ankara pilot bölge seçildi. Minikler Basketbol Ligi maçları Şubat ayı itibarıyla başladı. İlk maç Büyük Kolej ile Bilkent İlkokulu arasında kıran kırana yapıldı. Sonuçtan ziyade miniklerin çabası, basketbola olan sevgileri dikkati çekti. Bu ligi diğerlerinden ayıran en önemli unsur ise seyirci kotasının olması. Amaç basketbolu tanıtmak ve sevdirmek olduğundan ev sahibi okul maça en az 100 seyirci ile çıkmak zorunda. Eğer rakip takımdan istek gelirse 25 koltuk yabancı saha takımının oyuncularını için tahsis edecek. Bölge hakemlerinin resmi olarak yönetecekleri maçların çok çekişmeli ve keyifli geçeceği ilk maçtan belli oldu. Ne diyelim darsı diğer spor dallarının başına. / Şebnem Soysal Aca

Erman Tamur'dan... Ankara'nın Dereleri

Akın Atauz

Erman Tamur, çok ilginç bir çalışma yapmış. Ankara, ne de olsa akarsularıyla bilinen bir kent değil. Dünyanın birçok büyük kenti gibi, ne bir okyanusun/denizin kıyısında, ne de ortasından bir ırmak akıyor. Oysa bütün büyük kentlerin ortasından bir ırmak akar. Limanları olur, irili-ufaklı iskeleler sıralanır suların üzerinde...

Ankara, akarsuları bakımından yoksul bir kent. Dışarıdan gelenlerin üzerine, zaten, bozkır kasveti çökmüşken, bir de, hiçbir biçimde su görememek, akan bir suyun sesini işitemek, Ankaralı olmayanların için büsbütün karartır. "Su yok. Su sesi yok, tamam. Ama bir göl, bir havuz da mı yok?" diyecek olanlar için, bazı şeyler düşünmüş Ankara. O zamanlar çok uzak olan Gölbaşı ve Eymir ile ilgili değil de, önce AOC'deki Marmara ve Karadeniz havuzlarıyla, sonra Gençlik parkında, o zamanın mühendislik harikasıyla muazzam bir havuza dönüşen eski bataklıkla ve hemen o dönemlerde, Çubuk Barajı çevresindeki düzenlemelerle, yapay olarak da olsa, Ankara 1950'lerin başlarında, su oyunları bakımından durumu idare etmeye çalışıyordu. Ancak o zamanlar, dereleri de hala doğal güzergahlarına çok yakın bir mecrada, kentin içinden- kıyısından, sere serpe geçip gidiyordu.

Tamur, başlıca üç akarsuyun adını veriyor: kuzeydoğudan gelen Çubuk, doğudan gelen Hatip çayı ve güneydoğudan şehre yaklaşan İncesu.

Bu suların hepsi de açıktan akıyordu, sadece İncesu'nun bazı bölümleri, açık kanal biçiminde düzenlenmişti. En azından 500 yıldır bu adlarla anılan, üzerlerinden köprüler geçen, bazılarının üzerine bentler kurulan bu sular artık yok... Sadece kuzeyde, Çubuk Suyu'nun bir bölümünü görebiliyoruz biraz.

Üzerlerindeki su yapılarını da kaybettik ne yazık ki. Hatta Romalıların yaptığı ve 1930'lara kadar gelebilen, onca yüzyıl işlevini de yerine getirmeye devam eden (ama fotoğraflarda üzeri biraz yıpranmış gibi görünen) bent de yok artık. O bent ki, Hatip Çayı'nın o bölümüne, bulunduğu yere ve Ankara'nın Tabakhane mahallesine sığınmış genelevlerine bile adını vermişti... Hermann Jansen, 1928'de yaptığı planında, Romalılardan aldığı ilhamla belki, oradaki bendi ve çevresini, üzerine bir trampen ekleyerek, büyük bir yüzme ve rekreasyon bölgesi olarak düzenlemişti.

Bir dereyi kanalizasyon yapmak bir suç mudur? Evet, artık bu tür şeyleri "doğaya karşı işlenmiş suçlar" kapsamında düşünebiliriz. Ama Ankara bu suç çok işledi. Ankara'nın dereleri, bozkırın yağış rejimine uygun bir biçimde düzensiz akış rejimleri olan derelerdi. Evet, bazı yıllar taşkın yaptıkları oluyordu. Özellikle İncesu (diğer iki dere, pek de içinden akıyordu Ankara'nın),

1900'lü yılların ikinci yarısında, kendisini hiçe sayarak üstüne doğru gelmiş olan konut dokusuna zarar verebiliyordu. Bazı baharlarda, taşkınlar, Yenişehir'deki evlerin bodrum katlarının sel sularıyla dolmasına neden oluyordu. Ama bunların, derelerin suçu olduğunu kim söyleyebilir ki?

Ancak cezalandırılanlar, Ankara'nın dereleri oldu. Teknelerden yaptığı köprü, bir fırtına ile darmadağın olunca, Çanakkale Boğazı'nı sopalarla dövdüren Pers Kralını gülümsemeye anıyoruz da, Ankara derelerini, taşkılları için kanalizasyon olmakla cezalandıran mühendislere, politikacılara karşı, bu hafifsemeyi bile, nedense çok görüyoruz.

Acaba şöyle bir Ankara düşünebilir miydik? Ortasından, bazı mevsimlerde çok incelmış, iplik gibi de olsa akmaya devam eden, bazı mevsimlerde çağıldayan temiz bir suyun aktığı, (Eskişehir'deki gibi, içinde gondolların filan yüzmesi de gerekmez) doğa verilerinin, dere yataklarının saygıyla karşılandığı/ varlığını koruduğu, ırmak kıyılarının, yaya ve bisiklet yolları; parklar, bahçeler, bostanlar olarak düzenlenmiş olduğu bir kent olamaz mıydı Ankara?

Roma Bendi restore edilmiş ve iyi korunmuş olarak, suyu haff bir barajlamayla tutsa, oradaki dolmuş denizi yerine biraz taze su görebildiğimiz bir küçük göl olsa, köprüleri, rüküş olmayan onarımlardan geçirilerek hala kullanımda tutulabilse, dere boylarındaki parklarda, pastaneler, çay içilebilecek kafeler, restoranlar, biraçılar filan olsa, yazları gölgelik ve yeşil alanlarda dolaşılabilse, şöyle "Seymenler Parkı kıvamında..." doğanın bazı parçalarının izlerini sürebilseniz, "suda suretimiz çıksaydı" zaman zaman, nasıl olurdu? Bunu şimdi düşünmek bile zor.

Bununla beraber, Tamur'un kitabı, bunları düşünebilmemize olanak sağlıyor. Kitap 6 bölümden oluşuyor. Birinci bölümde, Ankara'nı topografyası ve yerleşimi anlatılıyor. Bundan sonraki üç bölümün her biri bir dereye ayrılmış: Hatip Çayı, Bent Deresi, İncesu Deresi ve Çubuk Çayı. Beşinci bölüm, Ankara Çanağına doğru akmakta olan küçük dereleri ele alıyor: Bülbülderesi, Kavaklıdere, Hoşdere, Dikmen Deresi, Kirazlıdere, Cevizlidere ve Kutuğun Deresi. Artık bu derelerin her birini, sadece bir asfalt cadde, ya da semt adı olarak koruyor Ankara. Sonuncu bölüm, bütün bu derelerin birleşmesiyle oluşan Ankara Çayı'nı anlatıyor.

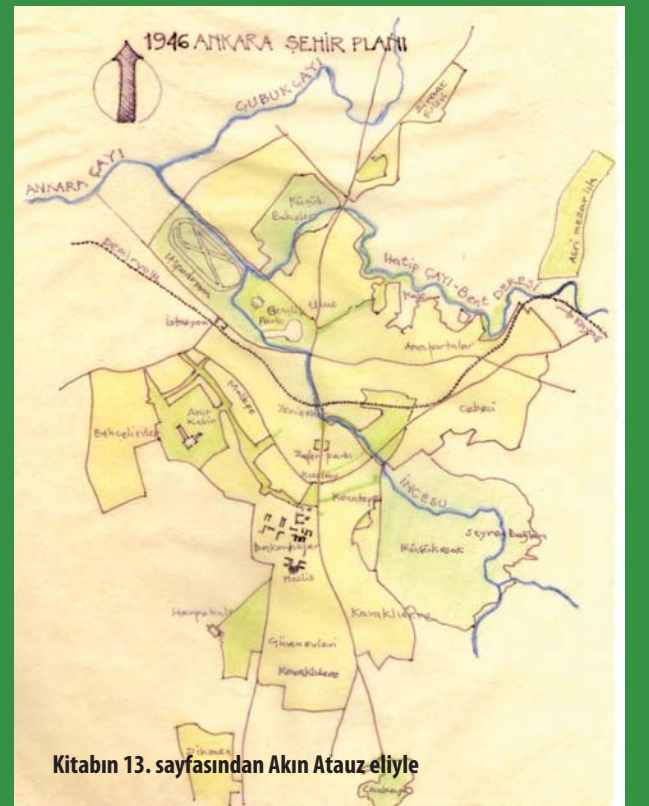
Kitabın sonunda bir de kaynakça ve dizin yer alıyor. Tamur, yaptığı işi her bakımından son derece ciddiye almış. Kaynaklarını bulmuş, görüşmeler yapacağı, ya da arşivlerini kullanacağı kaynak kişileri saptamış, fotoğraf ve kartpostal arşivlerini incelemiş ve 170 büyük boy sayfadan oluşan bu kitabı oluşturmuş. Kitapta çok sayıda fotoğraf, kartpostal yer alıyor ve bazı eski haritalar da var.

Ankara kentinin doğası ve onun geçmişi hakkında yapılmış çalışma sayısı o kadar az ki, Ankara Tamur'a, bu kitap için ne kadar teşekkür etse azdır. Nüfusu 3,5-4 milyon olmakla övünen Ankara için bu kitap, sadece 500 adet basılmış. Kitabın tam bibliyografik künyesi şöyle:

Ermur, 2012, Suda Suretimiz Çıkıyor-Ankara'nın Dereleri Üzerine Tarihi ve Güncel Bilgiler, Kebikeç Yayınları, Ankara

Küçük Not: Kentsel alanlar ile yeşil alanlar biçiminde bir sınıflamayla ele alınabilecek bu haritada,

- Yeşil alan oranının çokluğuna,
- Doğal verilerin korunması için gösterilen özene,
- Yaya yollarının ve yeşil alanlar arasındaki bağlantıların nasıl özenle haritaya işlenmiş olduğuna ve yeşil koridorlara / rüzgar koridorlarına verilen özene, dikkat ediniz

Kitabın 13. sayfasından Akın Atauz eliyle

Bir İhtimal Daha Var: Akün Ve Çağdaş Sahne (Şinasi) Kentlilerin Olabilir mi?

Ankara bundan iki ay önce bir haber ile çalkalandı: Eski Lale Sitesi, bugün bilinen adıyla Akün ve Şinasi Sahneleri'nin de bulunduğu bina kompleksi satılıyor. Ankara'nın en güzel iki sahnesi olan Akün ve Şinasi'nin bu durumdan etkilenebileceği, binanın yeni sahibinin olası olumsuz tutumu ile Devlet Tiyatrolarını Akün'den çıkarıp Şinasi Sahnesi'ni de kapatabileceği ihtimali o bölgede yaşayan ve sahnelerin Ankara için değerinin farkında olan herkesi endişelendirdi. Gerçekten de, Ankara kent merkezinde zaten çok az olan ve son yıllarda gittikçe de azalan tiyatro salonlarından ikisini daha kaybetme ihtimali çok umut kırıcı.

Bu kaygı ile bir araya gelen sivil toplum kuruluşları, meslek odaları sahnelerin satılmaması için bir girişim başlattılar. Bu amaçla düzenlenen protesto gösterilerine binin üzerinde Ankaralı katıldı. Sahnelerin satılmaması için çağrı yapıldı.

Protestolar bir yandan sürerken ihale süreci de devam etti. Ancak, 5 Şubat'ta düzenlenen ihaleye gelen teklifler maummen bedelin çok altında kalınca ihale ertelendi. Sahnelerin satılmasını istemeyenler geçici de olsa rahatladı. Ama süreç devam ediyor. 3 ay sonra yeni bir ihale ile binanın satışının yapılacağı söyleniyor.

Neden Olmasın?

Başarabilir miyiz, bilmiyoruz. Ama Akün ve Çağdaş(Şinasi) Sahnelerin kentlilerin olması gerektiğinden eminiz. Eğer normal bir işleyişimiz olsaydı, bu konunun gündemimizde bile olması gerekmezdi. Neredeyse 40 yıldan beri kent kültürüne/sanatına katkı veren ortamları "mülk sahipleri" satılığa çıkarıyorsa, başta o kentin belediyesi/belediyeleri kentleri adına konuya sahip çıkarlardı, bir şekilde edinirlerdi ve kentlilerin kullanımına tahsis ederlerdi. Bizim bu yolda kat edeceğimiz mesafe ne yazık ki hala çok fazla. Kaldı ki belediye mülkiyetine geçse bile aynı işlevlerini sürdürüp, sürdürmeyecekleri, kentlilerin olup olmamayaacağı da ciddi ciddi tartışılabilir bir konudur.

Birçok şeyde olduğu gibi Akün ve Çağdaş Sahneye sahip çıkmak yine bizlere, doğrudan kentlilere, meslek örgütlerine, sivil toplum kuruluşlarına düştü. Ankara her zamanki gibi bu ortamlarına sahip çıkıyor.

Solfasol Tüm Kentlileri Ve Kentin Örgütlü Yapılarını Akün Ve Çağdaş Sahneye (Şinasi) Sahip Çıkmaya Çağırıyor.

Peki Ama Nasıl?

Sürecin yavaşladığı bu noktada Solfasol olarak, konunun tarafı olan herkese bir çağrımız var. Başta binanın sahibi olan Emek İnşaat'a ve sahnelerin korunmasını isteyen meslek odalarına, sivil toplum kuruluşlarına ama aynı zamanda Ankaralı tiyatro izleyicilerine de ve tabii ki Devlet Tiyatroları'na. Akün ve Şinasi sahnelerinin korunması ve hatta geliştirilerek bölgeyi canlandırarak bir işlevle Ankara'ya kazandırılması için herkesin yapabileceği bir şeyler var.

Birçok meslek örgütü mekan ihtiyacını karşılamak için bina yapıyor, satın alıyor, tadilatlar yapıyor. Söz konusu kompleksin üst kısımlarını (kule) bu amaçla kullanabilirler. Tiyatro salonlarını ise kamusal kullanıma tahsis edebilir ve kaynaklarını kent kültürüne katkı için kamusal amaçlı olarak kullanabilirler. Süreçte Devlet Tiyatroları da kendine, geleneğine ve misyonuna en uygun şekilde rolünü kendisi tanımlamalıdır.

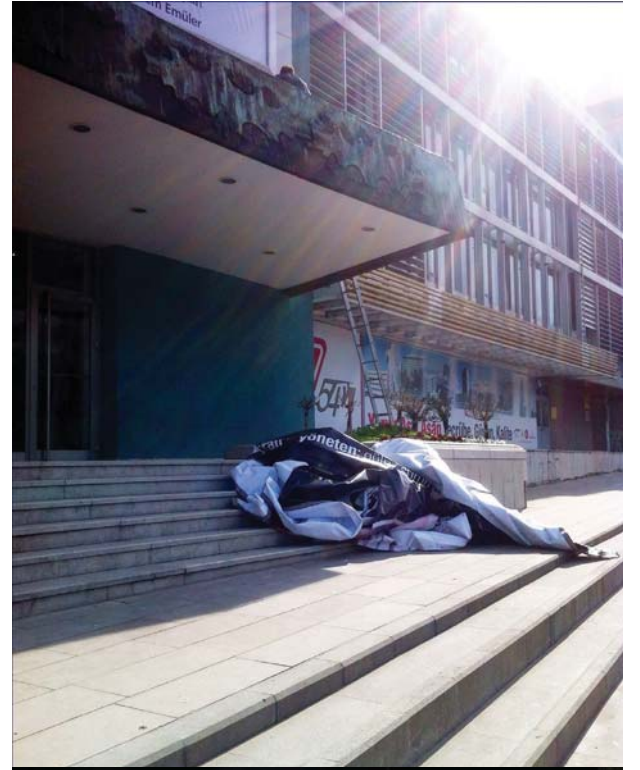
Ancak Çağdaş(Şinasi) Sahne ve Akün kesinlikle toplantı salonuna dönüştürülmemelidir, (endişeliyiz, çünkü benzeri durumlar yaşandı) şimdiki işlevleriyle ama daha etkin ve yoğun kullanımı hedeflenmelidir. Tam bir kent odağı, kültür ve sanat merkezi, çok aktiviteli bir gösteri merkezi olarak geliştirilmelidir. Bu yöndeki başarısızlığın bedeli ağır olacaktır.

Meslek örgütleri ve sivil toplum örgütleri bu yapıları kamu/kent/kentliler adına talip olurlarsa, ciddi bir fiyat indirimi talebi de meşrudur. İptal edilen ihalede tekliflerin muammen bedelin yarısı mertebesinde kaldığı düşünülürse bu hem meşru hem akıldır.

Bu sürece kapı açacak ilk yaklaşımın kuşkusuz Emek İnşaat'tan gelmesi önemlidir ama bu arada sivil talep de oluşmalı ve 'sattırıyoruz' yerine 'istiyoruz' denmeye başlanmalıdır. Bunun nasıl olacağını sürece katılanlar belirleyecektir. Biliyoruz ki Emek İnşaat'ın 'satıyorum' deyip geri çekilmesi tek yol olmadığı gibi, Akün ve Çağdaş Sahneye sahip çıkmanın tek yolu 'sattırıyoruz' demek değil.

Biz Akün'ü De, Şinasi'yi De İstiyoruz! Çok Şey Mi İstiyoruz?

Ayhan Çelik, M. Onur Yılmaz / Solfasol

Emek İnşaat Kimdir?

Emek İnşaat, kurulduğu 1958 yılından bu yana ülkenin en nitelikli yapılarına imzasını atan, Türkiye'de inşaat sektörünün geliştirilmesi sürecinde bir okul gibi hem insan yetiştiren hem de Türkiye'yi yeni inşaat teknikleri ile tanıştıran öncü bir kuruluş. Emek İnşaat'ın sahipleri ise Türk Kızılayı, AOÇ, THY ve SGK. Yani ne kamu ne özel ama özerk bir kuruluş Emek İnşaat. Kuruluş amacı da kar etmek değil ülkenin imarına katkıda bulunmak. Sadece Ankara'da 80'in üzerinde büyük kamu yapısı ve bina Emek İnşaat tarafından inşa edildiğini, ilk gökdeleni, ilk kule vinci, ilk mobilya fabrikasını, ilk iş merkezini ve ilk alışveriş merkezi gibi önemli ilklerin sahibinin Emek İnşaat olduğunu söylersek ne demek istediğimizi anlatabiliriz. İşte aynı Emek İnşaat, bugün Akün ve Şinasi Sahnelerinin de bulunduğu ilk adıyla Lale Sitesi'nin de sahibi.

Çocukların Festivali 9. Yılında: "Küçük Hanımlar Küçük Beyler"

Devlet Tiyatrolarının bu yıl dokuzuncusunu düzenlediği Küçük Hanımlar Küçük Beyler Uluslararası Çocuk Tiyatroları Festivali için geri sayım başladı. 24-29 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirilecek festivalde Ankara Devlet Tiyatrosunun 11 sahnesinde yerli ve yabancı tiyatro oyunları ve atölye çalışmaları küçük seyircilerle buluşacak.

Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü Refik Ahmet Sevgil Kütüphane Salonunda festival için düzenlenen basın toplantısında söz alan Ankara Devlet Tiyatrosu Müdürü Akif Yeşilkaya dünya ölçeğinde bu denli uzun soluklu ve geniş katımlı başka bir çocuk oyunları festivali bulunmadığını söyledi. Devlet Tiyatrolarının 15 yıldır "Her okul bir tiyatro" ve "Tiyatroya gitmeyen çocuk kalmamasın" projeleriyle çocukları tiyatroyla buluşturduğunu anlatan Yeşilkaya çocuk seyircilere geleceğin büyükleri olması dolayısıyla çok önem verdiklerini vurguladı.

Dış İlişkiler ve Festivaller Birim Sorumlusu Sükun Işıtan da DT'nin kendi seyircilerini yetiştirmek ve onlara küçük yaşta bu vizyonu kazandırmakla yükümlü olduğunu ifade etti. Yurt dışından ve içinden çok önemli tiyatro topluluklarının çeşitli gösteriler, atölye çalışmaları sunacağını anlatan Işıtan, festivale yurt dışından gözlemcilerin de katılacağını, bu sayede Türkiye'deki tiyatro alanındaki kültürel gelişmenin de yabancılar tarafından görülüp, tanınarak reklamın yapılacağını dile getirdi.

Yerli ve yabancı oyunlar bir arada

Festival bünyesinde Sırbistan, Endonezya, Hollanda, İtalya, İsrail, ABD, Brezilya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti, Singapur, Bulgaristan ve Polonya'dan gelen yabancı çocuk oyunları küçük izleyicilerle buluşacak. "Masal" temasından hareketle Ankara Devlet Tiyatrosunun Karlar Kraliçesi, Pal Sokağı Çocukları, Üç Şehzade, Boğaç Han, Konya Devlet Tiyatrosunun Nasreddin Hoca Bir Gün, Adana Devlet Tiyatrosunun Define Adası, Diyarbakır Devlet Tiyatrosunun Oz Büyücüsü adlı oyunları minik

seyircilerle buluşacak. Festivalde ayrıca Eskişehir Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları, Bulancak Sanat Tiyatrosu, Uçan Eller Kukla Tiyatrosu, Hayali Ahmet Aksoy, Van Güzelsu Yatılı Bölge İlköğretim Okulu da oyunlarını sahneleyecek. Çocuklar için 8 farklı atölye çalışması, Görme engelli çocuklar için "Pasta Yapma Sanatı" isimli okuma tiyatrosunun yer aldığı etkinlikler içinde her yıl olduğu gibi bu yıl da atölye çalışmaları önemli bir yer kaplıyor. Bu yıl Çin Operasını Eğlenerek Öğrenmek, Çocuk Gözüyle Mask Yapımı, Yerli Oyun Okuma, Hareketini Keşfet, Bana Gölgeni Göster, Ramayana Destanı, Ortaouyunu Tipleri Üzerine ve Hayalgücünü Harekete Geçir başlıklarıyla birbirinden farklı 8 atölye çalışmasına yer verilecek. / Solfasol

Ankara "Afet Riskli Alan" da, İstanbul'a Fark Attı! Yoksa Deprem Bekleyen İstanbul Değil de, Ankara mı?

6036 Sayılı Afet Yasası çerçevesinde "riskli alan" ilan edilen bölgelerin sayısı Şubat ayı başı itibarıyla 23'ü buldu. İlan edilen riskli alanlara bakıldığında Ankara, büyük deprem beklenen İstanbul'u geride bıraktı.

Solfasol'u İstanbul'dan takip eden sevgili Özlem Ünsal'ın bize ilettiği araştırmaya göre Şubat ayı başı itibarıyla Bakanlar Kurulu Kararı ile Resmi Gazete'de "riskli alan" ilan edilen 23 bölge var. Özlem, bu 23 bölgenin en az 39 mahalle ve civar alanı kapsadığını belirtiyor. Bu 23 alan 9 ayrı ilde bulunuyor. Şaşırtıcı olan merkez ilçeleri ağırlıklı olarak üçüncü ve dördüncü derece deprem bölgesi olması sebebiyle görece güvenli bildiğimiz Ankara'nın 9 adet afet riskli alan ile birinciliği elde tutması. Kentsel alanının %70'i birinci ya da ikinci derece deprem bölgesi olan İstanbul'da sadece 5 alan afet riskli bölge ilan edildi. Afet riskli alan ilan edilen mahalle sayılarında ise Ankara ve İstanbul eşit.

Son İki Ayda Oniki Mahalle, En Son Namık Kemal Mahallesi

Sadece Aralık 2012 - Ocak 2013 tarihleri arasında Ankara'nın 12 mahallesinde kimi alanlar afet riskli ilan edilmiş, yani dönüşüme açılmış. En son afet riskli alan ilan edilen mahalle Ankaralı sivil inisiyatiflerin de tepkisine neden olan tarihi Namık Kemal (Saraçoğlu) Mahallesi.

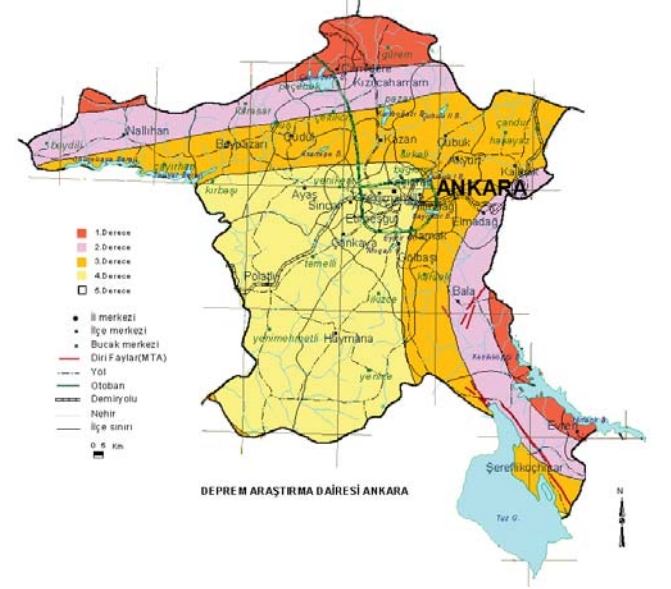
İşte son iki ayda Ankara'nın "riskli alan" ilan edilen mahalleleri:

Aralık 2012:

Altındağ > Atıfbey, Hıdırlıktepe, İsmetpaşa Mahalleleri
Çankaya > İlker, Metin Akkuş, Yukarı Dikmen Mahalleleri

Ocak 2013:

Mamak > Araplar, Derbent, Dostlar, Köstence Mahalleleri
Çankaya > Akpınar Mahallesi, Namık Kemal Mahallesi (Saraçoğlu)
/ Mehmet Onur Yılmaz

Sosyal Hizmet Uzmanları Alanlara Çıktı...

Sosyal Hizmet Uzmanları, sosyal hizmeti hayırsızlık anlayışı ile sunulan bir lütfu dönüştüren politikalara karşı 25.02.2013 tarihinde Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı önünde toplandı. Türkiye'nin dört bir yanından yola çıkan, sosyal hizmet uzmanları, mesleklerine, ürettiklerine sahip çıkmak için Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı önünde eylem yaptı. Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği (SHUDER) tarafından düzenlenen ve binlerce kişinin katıldığı eylem, Türk Psikologlar Derneği, Çocuk Gelişimciler Derneği, Sosyoloji Mezunları Derneği, Gündem Çocuk Derneği, Çocuk İstismarını ve İhmalini Önleme Derneği, KAOS GL Derneği, Türk Tabipler Birliği, Türk Dış Hekimleri Birliği, Türk Hemşireler Derneği, Tüm Radyoloji Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası ve sosyal hizmet öğrencilerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişi ve kurum destek verdi.

SHUDER Genel Başkanı Murat Altuğgil, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın hizmetlerdeki değişim ve dönüşüm iddiasıyla Sosyal Hizmet Merkezleri Yönetmeliği'nde yaptığı değişikliklerin sosyal hizmetin temel değerlerini, etik ilkelerini, felsefesini ve mesleğin uygulayıcıları sosyal hizmet uzmanlarını yok saydığını ifade etti. Sosyal hizmetlerin siyasi bir araç olarak kullanıldığına işaret eden Altuğgil, baskı ve duygusal saldırıların önünün kesilmediğini, sosyal hizmet uzmanlarının hizmet verdikleri alanlarda görev yapamaz hale geldiklerini söyledi.

Sistemik baskı uygulanıyor.

Altuğgil, "Sosyal hizmet uzmanları, üzerlerinde sistemik baskı yaratılarak, ahlak dışı yaklaşımlarla kendilerinin iş performanslarını ve dayanma güçleri yok edilerek, işten ayrılmaya ya da

Oetkisizleştirilmeye zorlanıyor" diye konuştu.

İnsan hakları ihlal ediliyor

Yönetmelikle insan haklarının da ihlal edildiğine işaret eden Altuğgil, sosyal hizmetin bir hayırsızlık anlayışı ile lütfu gibi sunulmayacağına vurgu yaparak, bu hizmetin hak temelli yaklaşımla sunulması gerektiğini söyledi.

Süreçten en çok çocuklar etkilenecek

Altuğgil, süreçten en çok çocukların etkileneneğine işaret ederek, şöyle konuştu:

"Türkiye, Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına dair Sözleşme'ye taraf olmasına rağmen yeni yapılanma; hiçbir çocuğun ayrımcılığa maruz kalmamasını, tüm çocukların yaşama ve gelişmesinin desteklenmesini, hakkında verilen kararlara katılımını ve her konuda, her düzenlemede çocuğun yüksek yararının korunmasını güvence altına almak konusunda bütüncül bir yaklaşım sergilemiyor!"

Berfo Ana'yı Kaybettik!

Ömrünün son 32 yılını işkencede öldürülen oğlu Cemil Kırbayır'ın kemiklerini arayarak geçiren Berfo Kırbayır, İstanbul'da hayatını kaybetti.

12 Eylül 1980 darbesinin ertesi günü oğlu Cemil Kırbayır'ı evinden alan güvenlik güçleri, Cemil'i bir daha annesine geri vermedi. Oğlunu kaybeden Berfo Ana, ömrünün geri kalanını, Cumartesi Anneleriyle birlikte oğlunun cenazesini bulmaya ve oğlunu katleden 12 Eylülcülerden hesap sormaya adanmıştı.

Berfo Ana için ilk tören, kendisinin önyak olduğu Cumartesi Annelerinin Galatasaray Lisesi önünde düzenlenen vedasıydı. Berfo Ana'nın cenazesi, İstanbul'da yapılan uğurlama törenlerinin ardından karayoluyla Ardahan'ın Göle ilçesine getirildi. Berfo Kırbayır'ın cenazesine, yakınları ve çok sayıda seveni katıldı. Cenazede büyük oğlu Mikail Kırbayır, annesinin vasiyetini yerine getirmek üzere Berfo Ananın mazerinin yanına, kemikleri bulunmayan kardeşi Cemil için de bir mezar kazdı. / Abo - Solfasol

Dur demek için

"Mesleğimize ve meslektaşlarımıza yönelik saldırılara dur demek için, hak kayıplarımıza yönelik düzeltileceği güne kadar eylemde olacağız" ifadesini kullanan Altuğgil, pazartesi günü yapılacak eylemin yalnızca Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı bünyesinde çalışanların değil, ülkenin tüm sosyal hizmet uzmanlarının eylemi olduğunu belirterek, bu nedenle Sağlık, Adalet, İçişleri Bakanlığı ve bağlı kuruluşlarda çalışan sosyal hizmet uzmanlarını, akademisyenleri ve öğrencileri eyleme destek vermeye çağırdı. / Emrah Kırmısoy

Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği Genel Merkezi

Sezenler Caddesi No: 20/13 Sıhhiye/Ankara * Tel: 0312 232 52 38

www.shudernegi.org

Genel Başkan Murat ALTUĞGİL

05302001886

Ostim ve İvedik İşçi Katliamları Unutulmayacak

3 Şubat 2011'de OSTİM ve İVEDİK Organize Sanayi Bölgelerinde 20 işçinin ölümüne yol açan patlamaların üzerinden 2 yıl geçti. Mahkeme hala sonuçlanmadı. 27 Nisan'a ertelenen mahkeme hala bilirkişi raporlarını bekliyor. 23 Şubat'ta Ankara Adliyesi önünde toplanan kayıp işçi yakınları, katliamların faillerinin hesap vermesi için yine adalet arayışındaydılar... 3 Mart'ta TMMOB'dan açıklama

TMMOB, 3 Mart i İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Gününde, Ankara'da Madenci Anıtı önünde, basın açıklaması yapacak. TMMOB'nin Haziran 2012 tarihinde yapılan 42. Genel Kurulunda; işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda toplumsal duyarlılığı arttırmak, kamuoyunu bilinçlendirmek, siyasi otoriteyi uyarmak amacıyla her yıl belli bir günde etkinlik düzenlenmesi kararlaştırılmıştı. Bu karar çerçevesinde bu yıldan itibaren her yıl 3 Mart'ta "İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Günü" düzenlenecek. Ankara'daki etkinlik saat 13:00'te Madenci Anıtı önünde basın açıklaması şeklinde gerçekleştirilecek.

Kentlerin Dirençliliği ve Atatürk Orman Çiftliği

Burcu Özüduru

Son zamanlarda, gittikçe popülerlik kazanan, sürdürülebilirlik kavramının tahtına göz koyan bir kavram var: **Kentsel Dirençlilik**. Güncel planlama konularını tema olarak ele alan bu yıl düzenlenecek Avrupa Planlama Okulları Birliği (AESOP) uluslararası konferansının da teması **'Dirençli Kentler ve Bölgeler için Planlama'**. Bu kavram özellikle çevre ve ekoloji konuları ile ilişkili birçok ortamda tartışıldı. Bölge ile ilişkili konularda tartışılması da 1990'lara kadar gidiyor. Mevcut yapıyı bozacak bir dış etken gerekiyor dirençliliğin tartışılması için. Bu dış etken sonrasında sistemin yeniden denge sağlayabilmesi için kendini yenilemesinden, yeniden keşfetmesinden bahsediliyor. Son yıllarda, bu dış etkenin 2008 ekonomik krizi olarak atfedilmesiyle, bu kavram sosyal ve ekonomik konular ile de ilişkili olarak konuşuluyor, tartışılıyor. Aslında sürdürülebilirlikten daha farklı bir içeriği var. Sürdürülebilirlik hakkında döngüsel süreçlerden bahsedilebilirken, dirençlilik kendini yenileme alternatifleriyle karşımıza çıkıyor.

Öte yandan, plancı kendisiyle çatışmak zorunda. Çünkü kentsel dirençlilik adaptasyon ve kendini yeniden keşfetmeyi gerekti-

yor. Belirsizliği, insanları ve kenti yönlendirmenin zorluğunu kabul ediyor. Gittikçe karmaşıklaşan kent yapısında, aslında her şey belirsiz olarak atfediliyor. Her aktör bir tarafından tutmaya çalışıyor. Politikacı, kentli, müteahhit, kiracı. Bazı aktörler rant, oy, popülerite, bazı aktörler ise hayatta kalma peşinde. Oysa planlama bir disiplin olarak en baştan beri, belirsizliği yok etmek ve kendini organize edebilen yapıyı yönlendirmek üzere güçlü bir konumda durmak hedefinde. Kapsamlı planlama eski popüleritesini yitiriyor; her yapılanma planının delinmesiyle ortaya çıkıyor. Bu durumda, planlamanın araçları gittikçe kısıtlanıyor. Plancı da baştaki hedefinin arkasında durmakta zorlanıyor.

Bugün yapıcı çevremizde de farklı bir kendini yenileme süreci görüyoruz. Ekonomik kriz, telaffuz edilmese de maddi yararın önemini iyice ortaya çıkardı. Aslında birçok sektör sıkıntı içinde. İnşaat sektöründe, büyüme ve kentsel dönüşüm gibi cazip süreçlerle ekonominin çarkları döndürülmeye çalışılıyor. Bu da en çok korumasız kalan kamu mülkiyetindeki taşınmazları etkiliyor. Ankara'nın en keyifli, **'Bu hafta sonu nereye gidelim?'** denildiğinde cevap olabilecek yerlerinden biri olan Atatürk

Orman Çiftliği (AOÇ) de bu taşınmazlardan birisi. Oysa ilk plan/tasarım aşamasında Bahçe Kent, Güzel Kent gibi kamu yararı gözetilen akımların prensiplerinin izlerini görebildiğimiz yegane yer(di) AOÇ. Batılılar bu tip güzel örnekleri korumak için strateji geliştiriyor. Bugün Güzel Kent akımı prensipleri taşıyan Washington D.C.'nin orijinal planını bozmamak için her türlü taviz veriliyor. Bahçe Kent örneklerinden İngiltere'deki Welwyn, Letchworth korunuyor. AOÇ ise değişiyor, değiştirilmek isteniyor, savunuluyor, yeniliyor, kaybediliyor. Bu süreç gerçekten çok moral bozucu oluyor. Bilinçli vatandaş ve plancı durumun farkında. Tarihin ve geleceğin önemli bir değeri ekonomik taleplerle yok ediliyor. Sonuçta, kimin elinde ne kalacak belli değil.

Belki bir on-yirmi yıl sonra anlaşılacak ne olduğu. Bugün değişimi isteyen, rant isteyen tüm politikacılar, müteahhitler bile şaşırarak. Yeni yapılan, ölçeği kaçmış yol/viyadük çevresi gökdelenler ile dolacak. Tekel binası uzaktan görülüp, yanına gidilemeyen bir yer olacak; belki de yıkılacak. Eskiden sınırlıca ferah bahçesine gidebildiğimiz, soluk alabildiğimiz Merkez Lokantası yerine güzel, büyük bir yapı yapılacak. En çok da her Ankaralı'nın geçmişinin bir parçası olan hayvanat bahçesine üzüleceğiz gibi geliyor. Bugün 32 hektar olan hayvanat bahçesi önerilen 200 hektar için yer bulamadığından, sonra da gökdelenlerin arasında hayvanat bahçesi olur mu denilip, kent dışına yeniden konumlandırılacak.

Jansen Planı'nda, Yücel-Uybadin Planı'nda ve sonraki planlarda özenle korunmaya çalışılmış AOÇ kentli tarafından bilinmeyecek. İşte o zaman, sorgulayacağız kendimizi bilinçli vatandaş ya da plancı olarak. AOÇ dirensin, kendini yenilesin, keşfetsin diye ne yaptık, ne yapabildik diye. Yoksa kendi çatışmamız ve yetersizliğimiz içinde kaybolup gittik ve AOÇ'yi belirsizliğin içinde mi bıraktık?

Orda Bir Çiftlik Var Uzakta!

Aktan Acar

Dünyada öyle ülkeler var ki, hükümetleri emekli aylıklarına zam yapıp yapılmamasını bile halk oylamasına sunuyor ancak katılım inanılmaz derecede düşük. Bizim memleketinde ise kahvehaneler, otobüs durakları ve hastane kuyrukları Merkez Bankası'ndan ve Siyaset Bilimi bölümlerinden daha üretken ve dahi idaalı. Herkes her konuda "fikir" sahibi. Ancak bilgi yok. Zaten yerelinden merkezisine idarecilerin bilgi verip görüş sorduğu da yok. Ama "Beyin bedava" nasıl olsa. Fikirlerin ne akla ne de dile düşmesine engel yok.

Örneğin Ankara'da sokaktan herhangi bir vatandaş çevirip "Atatürk Orman Çiftliği neresidir, içinde ne var?" diye sorsanız alacağınız cevap basit, kısa ve kendinden emin olacaktır (önümüzdeki sayılarda kamuoyu yoklamamızın sonuçlarını ayrıntılı olarak yayınlayacağız):

"Gazi Mahallesi'nin orda." (Memleketim insanı yer tarif ederken "orda" demezse olmaz. "Kavşağın orda ineneğim." Akköprü'nün ordayım", "Ahmet'in ordayım." Bir aidiyet travması herhalde.) İçinde kokoreç yerler, bir de hayvanat bahçesi var. (Yanıt gerçek!)

İnsan bilmediği şeyi anlayamaz, anlamadığını takdir de edemez.

Şimdi biz kalkmış Ankara'nın yeşilinden, havasından, doğasından, ütopyasından, modernleşmesinden bahsediyoruz. Neymiş efendim, Çiftlik kent ile kır arasında bir köprümüştü de; memleketin tarımının hayvancılığının gelişmesine katkıda bulunacak araştırmalar yapılmıştı da; Çiftlik kendi kendimize yetmemizi sağlayacak tarım ve hayvancılık üretimi için modelmiş de; hem o kadar büyük yeşil alanı, ormanı, yaratacağı rüzgârı ile Ankara'nın dumanını pusunu siler süpürürmüş de; bizim değerimizmiş, mirasımız, umudumuz, geleceğimizmiş; miş, miş miş...

Önümüzdeki sayılarda ayrı ayrı bunlara da değineceğiz.

Ama şimdi eğri oturup doğru konuşalım. Bize ne bütün bunlardan.

Biz eskiyi, ecdadı ve yaptıklarını çok sever, yan bakanın yakasına

yapışırız, ama iki daha fazla kat çıkmak için güzelim tarihi yapıları yıkarız. Yeşili çok sever, betonlaşan kentlerden şikâyet ederiz, ama okul bahçelerimize ibadullah beton dökeriz üzerinde tek sıra hazırolda dursun çocuklar diye. Açgözlülük en büyük günahdır ama evimiz hep daha büyük olsun isteriz, balkonu kapatır eve katarız, bu yüzden de müteahhitler daha büyük evler yaparlar hem kapatılacak büyük balkonlu hem "göz" kadar küçük balkonlu. Severiz biz açık havayı, güneşi, doğayı. Sonra bizim aklımız hep köydeki bağımız bahçemizdir. Ah o tarlalarda karga kovaladığımız günler... Haftasonları kaçıp gidebileceğimiz, kaysı, armut, Brüksel lahanası yetiştirebileceğimiz bir bahçemiz olsa diye yakını, az ilerideki ormana bağa bahçeye kim ne yapmış dönüp bakmayız.

Biraz tutarsız mıyız neyiz?

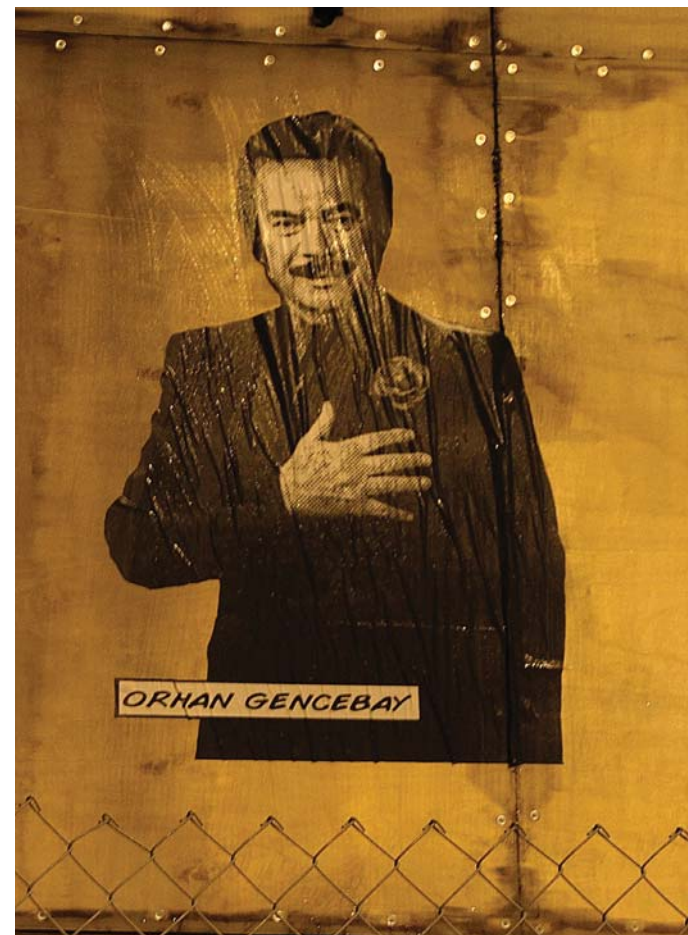
Yoksa bu kadar "muhafazakâr, tarih ile gelecek, Asya ile Avrupa arasında köprü" olmakla övünüp, avuçlarımızı ovalayıp yıktığımız köşkerin kötü, ucuz ve dahi eni boyu birbirleriyle orantısız tuhaf kopyalarına koşarak gidip taklit gözlemeleri midemize indirmemizin, "ucuz" hediyelik eşyaları kapışmamızın başka bir açıklaması olabilir mi? (Hamamönü'nde ve Hacıbayram'da yıkılıp yeniden yapılan tarihi evler bir yana, Ankara'nın çeşitli yerlerine kurulan maket evleri gördükçe insanın içi sızlıyor.)

Bir açıklama var aslında. Korunan şey aslında sadece biçimi. O biçimin, yüzyıllar sürmüş deneyim ve birikimle ortaya çıkmış bir içeriğin sonucu olduğunu unutuyoruz herhalde. O içerik de elle tutulamayan gözle görülemeyen bir şey sonuçta. Bir değer. Şehir dediğin değerler toplamı değil mi aslında. Sonrası o değere bir biçim vermek. Temiz havaya, ulaşım hakkına, engelsiz sokaklara - binalara ve daha nice hak ve hizmete dönüştürmek.

Ama önce o içeriği, değeri anlatabilmek. Yoksa kimin umurunda Ankara'nın ortasında, içinde tiyatro sahnesi olan, ticari değeri yüksek bir bina satılmış ya da satılmamış. Atatürk Orman Çiftliği'ne başbakanlık bina yaptırmış yaptırmamış. Gerzeliler, Arhavliler, derelerine, yaylalarına, otlaklarına sahip çıkanlardan öğreneceğimiz ilk şey bu. Hayatındaki yerini kavramadan, kaybettiğinde oluşacak boşluğu öngörmeden "sahip çıkmak" diye bir şey yok. Ama bu boşluk kırdı ve köyde öylesine

hızlı, doğrudan ve yıkıcı ki! Ama şehirde öyle mi? Burada işler başka türlü. Temas etmiyorsanız, orda bir Çiftlik, sinema, park, otobüs var, ama uzakta. Kentte boşluklar hem görülüyor, hem de çok çabuk doluyor. Siz "sattırmam, yaptırmam" diye boğaz patlatırken bir de bakmışsınız kent başka Bir şey olmuş bile. Kentte başka türlü düşünmek, hareket etmek gerekiyor. Kentleşmek yetmiyor, kentleşmek de gerekiyor.

Yolda çevirip soran olursa iyi düşünün ne cevap vereceğinizi: Siz bizim kentleştişebildiklerimizden misiniz?

Dikmen Vadisi Halkı, Ne Villa Ne Saray, Sadece Başını Sokacak Ev İstiyor...

Dikmen Vadisi Halkı, gecekondularını yıkmaya gelen taşeron firmanın saldırısı öncesi, 1 Şubat 2007'de başlayan Dikmen Vadisi'ndeki yıkım olaylarının 6'ncı yıldönümünde, barınma haklarını savunarak, Büyükşehir Belediyesi önüne siyah çelenk bırakmışlar "Gökçek defol vadi bizindir" sloganlarının ardından yapılan basın açıklamasında şu ifadelerle yer verilmişti: "Bundan 6 yıl önce belediye başkanının emri ile mahalleye gelen binlerce polis, panzerler ve kepçe bizi evsiz bırakıp sokağa atmak istedi. Marifet yıkmak değil yapmaktır, bizler de hala evimizi yuvamızı savunma derindeyiz."

12 ve 13 Şubat'ta yıkım için geldiler...
Dikmen Vadisinde gecekonduların yıkım işini aldığını söyleyen Genka

İnş. isimli taşeron firmanın yetkilileri, yıkım için fizibilite çalışmaları yaparken, farkedildiler ve 12 Şubat'ta mahalleli tarafından mahalleden kovuldular. Şirket yetkilileri, 13 Şubat'ta elliye aşkın özel güvenlik elemanı ve yıkım için dozerlerle yine geldiler. Ellerinde coplar ve döner bıçaklarıyla gelen özel güvenlikçileri ve şirket yetkililerini korumak için Çevik Kuvvet Polisleri de görevlendirilmişti. Özel güvenlikçileri ve iş makineleriyle gelen taşeron firma yetkililerini, mahalleliler karşıladı.

Birgün gazetesinin haberine göre, taşeron firma yetkilileri, bu yıkımı ihale ile aldıklarını, yıkımı yapmak için teminat yatırdıklarını, bu yıkımı gerçekleştirmek zorunda olduklarını ifade ettiler. Mahalleli, ise yıkıma izin vermeyeceklerini dile getirdi. Firma yetkilisi olduğunu söyleyen kişi, geçişlerini engellemek isteyen mahallelileri tehdit etmeye başladı ve emrindeki özel güvenlikçilere mahallelinin engellemesini kaldırması için saldırıya geçmeleri talimatı verdi.

Yıkım için gelenler silahlıydı...

Görgü tanıkları, firma yetkililerinin araçlarında, silah ve bıçakların bulunduğunu aktardı. Silahların farkedilmesi üzerine, mahallelide tedirginlik arttı. Yıldız Polis Karakoluna da haber verildi. Arabalarda silah olduğunu öğrenen mahalleliler, araçlara yöneldiler, şirket yetkilileri ise arabaların içindeki silah ve bıçakları alarak kaçtılar.

Yıkım için gelip mahalleliye saldırınları, kovaladılar...

Bu sırada özel güvenlikçilerle, yıkıma direnen vadi halkı arasında çatışma başladı. Özel güvenlikçilerin mahalleliye saldırısı sırasında, polislerin herhangi bir müdahalede bulunmadığı görüldü. Özel güvenlikçiler, kendilerini geçirmek istemeyen bir kadını yaraladılar. Bunun üzerine çevrede bekleyen diğer mahalleliler de saldırıya karşılık verdi ve şirket yetkilileri ile özel güvenlikçileri, yıkıma gelen şirketin merkezini olduğu Turan Güneş Bulvarına kadar kovaladılar. Mahalleliler, sloganlarla şirketin yıkım için getirdiği iş makinelerinin da camlarını kırdılar.

Yıkım için gelen şirket yetkilileri ve özel güvenlikçilerin ardından, polis ekiplerinin de gitmesi için dağılmayan mahalleli, barınma haklarının ellerinden alınmayacağına ilişkin sloganlar attılar. Polis ekipleri de gittikten sonra, Barınma

Bürosunun emektarı Tarık A., Barınma Bürosunda bir toplantı yapılması için karar aldıklarını açıkladı ve mahalle dışından gelenlere ise Dikmen Vadisi halkının barınma problemini, hemen her platformda dile getirmeleriyle kendilerine destek olabileceklerini bir kez daha hatırlattı.

Dikmen Vadisi halkına destekler çoğalıyor...

12 ve 13 Şubattaki saldırılar sonrası, Halkevleri ve Meslek Odaları, kentsel yıkımlara ve rantçılara karşı Dikmen Halkının yanında olduğunu duyurdu. Halkevlerinden yapılan açıklamada, taşeron şirketin mafyatik tutumlarına işaret edilerek kentsel yağmacılığa karşı çıkıldı. TMMOB Ankara İl Koordinasyonu da, barınma hakkı için direnen Dikmen Vadisi Halkının haklı taleplerine ve bunun karşısında bir avuç rant için uygulanan **hukuksuzluk ve mafyatik şiddete** dikkat çekti. birgün/barınmaburosusu/abo/solfasol

Barışa Doğru Bir Düşüm Daha Çözüldü Sırada Pek Çok Başka Zorluk Var

Hükümet, Oslo görüşmeleri ile başlayıp sonrasında kesintiye uğrayan "Demokratik Açılım" sürecini İmralı'ya taşıdı. Süreci izleyenler, bu kez barış görüşmelerinin daha kararlı adımlarla yürüdüğünü söylüyorlar. İkinci barış görüşmelerinin daha başında, barış sürecini sekteye uğratabilecek birçok müdahale olmasına karşın, görüşmeler kararlılıkla sürdürülüyor.

Daha görüşmelerin başlangıcında PKK'nın kurucularından Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Söylemez isimli Kürt Özgürlük hareketine destek veren kadınlar Paris'te Kürdistan Enformasyon Bürosunda şüpheli bir şekilde öldürüldüler. Barış görüşmelerinde en büyük saldırı ise Türk milliyetçisi

kesimlerden gelmekte. Şubat'ın ikinci yarısında barış sürecini bir Karadeniz gezisi ile anlatmak isteyen ve destek aramaya çıkan BDP'li vekiller ile onları destekleyen sol kesimler, Sinop ve Samsun'da ayrımcı bir kalabalığın saldırısına uğrayarak linç tehlikesi atlattılar. Sinop'ta Öğretmenevi, Samsun'da TKP ile Yeşiller ve Sol Gelecek Partisinin binaları saldırıya uğradı. Barış görüşmeleri için AKP ve BDP çaba verirken, meclisteki partilerden CHP ve MHP, barış görüşmelerine destek vermeye yanaşmıyor.

Barış Sürecine Avrupa'dan Koşulsuz Destek

Barış görüşmeleri için Avrupa'dan da tam destek geliyor. Avrupa Komisyonunun genişlemeden sorumlu üyesi Stefan Füle ile Dönem Başkanı, İrlanda heyetinden Lucinda Creighton, barış müzakerelerine koşulsuz ve tam destek verdiklerini açıklamıştı. İngiliz Financial Times gazetesi de, Adalet Bakanlığı'nın Altan Tan, Sırrı Süreyya Önder ve Pervin Buldan'dan oluşan İmralı heyetine onay vermesini "Türkiye hükümeti ve Kürt muhatapları, barış görüşmeleri ile ilgili uzun bir süredir devam eden düşümü çözdü, bu da son 30 yılda 35 bin kişinin hayatını kaydedtiği bir ihtilafın çözümlenmesine yönelik özlü müzakerelerin yakında başlayabileceği beklentilerini artırdı" sözleri ile değerlendirdi.

"Beklentileri tatmin etti."

Ankara'nın gözleri, çatışmaları durdurmaya yönelik açıklamaları için Öcalan'da iken birçok Kürdün Öcalan'ın Kürt hareketini diğer kısımlarıyla koordine etmesi gerektiğini

savunduğunu kaydeden gazete: "Türk Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, haftalarca Kürt yanlısı Barış ve Demokrasi Partisi'nce önerilen isimlere itiraz etmişti. Bu hafta ise, Sayın Erdoğan'ın "beklentileri tatmin etti" diyerek tutumunu övdüğü Öcalan, Başbakanın kabul edilebilir bulunduğu isimleri önererek düşümü çözdü" diye başlık attı.

Birçok yorumcunun analizlerine de yer veren gazeteye göre, yapılan müzakerelerde, "ihtilafın uzun yıllardır devam etmesi ve Erdoğan'ın, kendisine daha çok yetki verebilecek yeni bir anayasa konusunda daha geniş bir uzlaşının bir parçası olarak anlaşma yapmak istemesi nedeniyle" de zorlu bir yol ile karşı karşıya bulunulduğu öne sürüldü. İngiliz gazetesi, beklenen engellerin işaretleri olarak, yeni bir ankette halkın yüzde 55'inin terör ile ilgili müzakerelere karşı çıkmasını, Kürt heyetine karşı Karadeniz'de düzenlenen şiddetli gösterileri ve Türk savaş uçaklarının Kuzey Irak'taki PKK mevzilerini bombalamayı sürdürmesini gösterdi. Ancak bir Türk uzmanına atfen Türk hükümetinin Öcalan ile bir uzlaşmayı, Türkiye etrafında olup bitenler nedeniyle de aradığı görüşünün yansıtıldığı analizde "Ankara'nın İran, Irak ve Suriye ile ilişkileri kötüleşirken bazı Türk yetkilileri, Tahran'ı PKK'ya yardım etmekle suçladılar" ifadeleri yer aldı.

BDP: "Barış sürecinden umutluyuz"

Bu arada Ada'dan dönen BDP'li vekiller, Abdullah Öcalan'ın barışa dönük dileklerini basına ilettiler. Öcalan mesajında, PKK'nın ve Devletin Türk ve Kürt tutsaklara iyi davranması yönündeki dileklerini iletti. Bu arada BDP eşbaşkanı, Selahattin Demirtaş da, Hatay İl Kongresinde yaptığı konuşmada, barış sürecinden umutlu olduklarını açıkladı. BDP'nin Hatay kongresi, dışarıdaki milliyetçi kalabalık tarafından saldırıya maruz kaldı. / Aydın Bodur

BEN SANA BLUES DİNLEME DEMİYORUM, SAZINI DİNLE, BLUES'UNU YİNE DİNLERSİN. AVARELER

BEN SANA BLUES DİNLEME DEMİYORUM,
SAZINI DİNLE BLUES'UNU YİNE
DİNLERSİN

UMUT NEREDE ?

Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı'nda görevli bir albayın bir erkekle birlikte yaşadığı için silah zoruyla kaçırıldığı eşcinsel oğlu Pembe Hayat LGTT Dayanışma Derneği ve İHD Üyesi Umur Göktuğ S'den 22 Şubat'tan bu yana haber alınmıyor. Umur'un birlikte yaşadığı sevgilisi Ramazan K. da Umur'u kaçırılanlar tarafından ağır bir şekilde darp edildi.

Gazetemiz yayına hazırlandığı son dakikalara kadar henüz Umur'tan bir haber alamadık. Hakkında verilen koruma kararına rağmen babası ve amcası tarafından kaçırılan Umur'la, tehdit ve darp edilen Ramazan'ın can güvenliklerinin sağlanmasını istiyoruz ve sağlanana kadar da takipteyiz. / Solfasol

Koyunpazarı Sokak No: 60
Altındağ - Ankara
Tel: 324 09 31

Ankara Üniversitesi Kadın Çalışmaları'ndan Ankara'da "Queer Çalışmaları"

Ankara Üniversitesi Kadın Çalışmaları

Ankara Üniversitesi Kadın Çalışmaları Ana Bilim Dalı Yüksek Lisans Programı, iki yeni ilke imza attı: Birincisi, yüksek lisans programında yer alan derslerden bazılarını, programa katılan öğrenciler dışına da açtı. Bunlardan ilki geçen yıl bu tarihlerde programa giren ve uygulanan "Toplumsal Cinsiyet ve Şiddet" dersi. Dersin öğretim üyesi Betül Yazar geçen yıl başlayan bu dersi, bu yıl da aynı şekilde dışarıya açmış. Dersi dışarıya açmak derken kastedilen, her boyutuyla dışarıdan katılıma açmak... Yani ders dışarıdan gelen konuklarla oturumlar şeklinde ve yine dışarıdan katılmak isteyen dinleyicilere açık biçimde yürütülüyor.

Betül Yazar, dersin bu şekilde yürütülmesinin sebebini şu şekilde açıklıyor: "A.Ü. Kadın Çalışmaları Anabilim Dalı bilimsel olduğu kadar, politik iddiası da olan bir program yürütüyor. Politik olma iddiası, cinsiyetçi politikalara karşı duyarlılığı, genel olarak toplumsal ve kurumsal düzeyde yükseltmek. Bu uygulama, geçen yıl çok etkili oldu ve her derse yaklaşık 60 kişi katıldı. Her ders, yeni deneyimlerin ve fikirlerin ışığında tartışmalarla dolu geçti". Yazar, dersin genel çerçevesini ve amacını şöyle anlatıyor: "Şiddet denilince günümüzde neredeyse ilk akla gelen kadına yönelik aile içi şiddet. Bu da, genellikle kocanın karısına yönelttiği fiziksel şiddet şeklinde yorumlanıyor. Uzun mücadelelerden sonra feministlerin

politikleştirdiği kadına yönelik şiddet meselesini yeniden düşünmemiz gerek. Kadına yönelik şiddetin tek biçiminin, fiziksel şiddet olmadığını, psikolojik ekonomik, cinsel şiddet gibi pek çok farklı biçimlerinin olduğunu, yine kadın hareketinin ve uluslararası kadın örgütlerinin etkisiyle bir düzeyde algılar olduk.

Ancak şu konuda henüz bir gelişme olduğu söylenemez: Kadına yönelik şiddetin tek boyutu aile içi şiddet değil. Devletin kurumlarının da, kadına yönelttiği türlü şiddet biçimleri olduğu gibi, kadınların toplumsal konularına göre değişen düzeyde, ekonomik şiddet mağduru oldukları da bilinmelidir. Ayrıca kadınlar tekil bir kategori değildir. Kadınların içlerinde buldukları koşullar ve şiddeti nasıl yaşadıkları, onların diğer toplumsal konularıyla, örneğin etnik, dini, sınıfsal konularıyla ilişkili olarak da değişmektedir. Bunların ötesinde, şiddet denilince akla gelen hep kadın oluyor. Erkeğin erkeğe uyguladığı şiddetten veya erkeklik kültürünün yarattığı yapısal şiddet biçimleri, örneğin devlet şiddetinin eril yüzü hiç sorgulanmıyor. Kısaca derste, şiddetin cinsiyetle olan bu çok yönlü ilişkisini ortaya koymak hedefleniyor.

Böylesi bir kapsama, farklı konular ve konuklarla ulaşmak çok daha anlamlı olacağı için, bu yaklaşım tercih edilmiş. Bu yeni algıyı yaygınlaştırmanın yolu olarak, dersi dışarıya açma fikri gelişmiş. Kadın Çalışmaları Yüksek Lisans Programı ekibi de, bu yaklaşımı desteklemiştir. Dersin bu zengin içeriğinin, yakında daha geniş kitlelere bir

kitap biçiminde ulaşacağını da bildiren Yazar, bu yıl, aynı dersi yeni temalar ve konularla yeniden işliyor. Bazı haftalar hariç hemen her hafta Çarşamba günü saat 16:30'da A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi ATAUM 15 no.lu sınıfta başlayan dersin, herkese açık olduğunu bir kez daha hatırlatalım. Ayrıca dersin bu ikinci yılı da, ikinci bir derleme kitaba konu olacak. A.Ü. Kadın Çalışmaları'nın başlattığı ikinci yenilik, "Queer Çalışmaları" adı altında açılan ve yine dışarıya açık olarak yürütülen bir ders. Bu yıl ilki gerçekleştirilecek olan ders, KAOS GL'nin desteğiyle oluşturuluyor ve Betül Yazar tarafından koordine ediliyor. Ders 12 Şubat 2013 tarihindeki ilk haftasında, Esmeray'ın "Yırtık Bohça" adlı performansıyla açılışını yaptı. Coşkulu bir kalabalıkla başlayan ders, 14 hafta sürecek. Derste toplumsal cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığının, toplumsal cinsiyet ile ilişkisi tartışmaya açılacak. Bu kapsamda eşcinsel, biseksüel, trans varoluşun tarihsel süreci, politize olma biçimleri konu edilecek. Heteroseksizmin LGBT bireylerin hayatlarına yansımaları ve heteroseksizm karşıtı mücadele, queer yoldaşlığı gibi konuların ele alınacağı derse, Türkiye'de LGBT ve Queer konusunda çalışan birçok akademisyen katılacak. Akademisyenlerin sunumları, ders katılımcılarının makalelerinden oluşan kitap sene sonunda "Queer Çalışmaları" adıyla kitaplaşacak. Her hafta Salı günü saat 17:00-20:00 arasında Ankara Üniversitesi ATAUM 15 no.lu sınıfta gerçekleştirilecek. Ders hakkında daha fazla bilgi almak için eğitim@kaosgl.org'a mail atabilirsiniz veya KAOS GL'nin web sayfasını inceleyebilirsiniz.

Elene Elene

Şahika D.

20-24 Şubat arası **ANKA Mall 2. El Film Festivali**'nin yedincisi düzenlenmiş. "Düzenlenmiş" diyorum çünkü sesiz sedasız, gönüllülük enerjisi ve parasızlığıyla, mazbut ve çekingen hem de o halleriyle de insana değen bir biçimde Ankaralıların önüne çıktıkları için. Filmlerin "ikinci el" olması en az bir festivale katılıp elenmişlik koşulunda yatıyor. Bu yılki çağın "ritim" kavramı üstüne yapılmış, hem de notalarla: **DO- Denedin Olmadıysa, RE- Reddettiler Elendiysen, MI- Mantığına İnanmadılarsa, FA- Farkını Anlamadılarsa, SOL- Sinemaya Odaklanmak Lazımsa, LA- Lafına Aldırmadılarsa, SI- Söylediklerini İstemedilerse, sen yine kalbinin sesini dinle, katıl diyorlar.**

Sitelerinde (<http://www.ikinciefestivali.org>) festivalin amacı, hikayesi ve koşulları yazıyor ama 20 Şubat açılış akşamı, plaket verme töreni öncesi konuşma yapan arkadaşımızın söyledikleri festivalin ruhunu çok iyi yansıtıyordu:

[...] biz filmimizi çektik, filmi festivale yolladık... bekle dedik, bekledik, hiçbir şey olmadı, bize cevap da vermediler, bizi ciddiye de almadılar, bize inanmadılar da. Ve biz de dedik ki; biz, bizim gibi filmleri elenen insanları bir araya getirirsek, bir kafede, salonda, restoranda, nerede olursa olsun, filmimizi bir yerde, bir şekilde göstermiş oluruz. Çünkü biz bunu çektik, emek verdik, niye boşa gitsin diye düşündük. Ve biz ilk yılımızda, yani 2007'de, cumartesi gününe denk geldiği için tesadüfi bir şekilde 19 Mayıs'ta filmimizi gösterdik. Bizim gibi olan o kadar çok insan varmış ki, 150'ye yakın film gösterdik. Artık sabahlara kadar biz sıkıldık göstermekten, filmler -hani biraz elenmiş olduğu için- sıkıntılı, [...] şeyler var, şimdi doğruya doğru, derken böyle bir festival oldu. Baktık güzel, evet, o zaman devam edelim gibi bir hal aldı. Bu yedinci yıl. Yedi yıldır biz başka festivallerde elenen, sloganımız "ellenen" filmleri gösteriyoruz ve göstermeye devam edeceğiz. [...] Kar amacı gütmeyen, genelde zararlı bitiren filmleri gösteriyoruz. Yani farklı bir festival olduğunu anlatmak adına vurguluyorum, yoksa bir şikayetimiz olduğu

işin değil, yanlış anlaşılmasın. Özet olarak böyle bir festival yapıyoruz, yapmaya devam edeceğiz umarım. **Ama şöyle bir şey vardır, ikinci el film festivali bir gün sonlanacaktır, ne zaman ki film festivalleri biraz daha elenen filmlere önem vermeye başlarsa "biz sizin filminizi şu sebepten dolayı eledik", ya da "filminizi göstermedik", ya da "jüri [turnak içinde] "kaprısı" oldu" falan gibi şeyler demeye başladıkları an bu festivalin de düzenlenme amacı ortadan kalkıyor zaten. Bu bir tepki festivalidir, bu şekilde de devam edecektir. Etki tepki bir şey doğuracaktır diye düşünüyoruz...."**

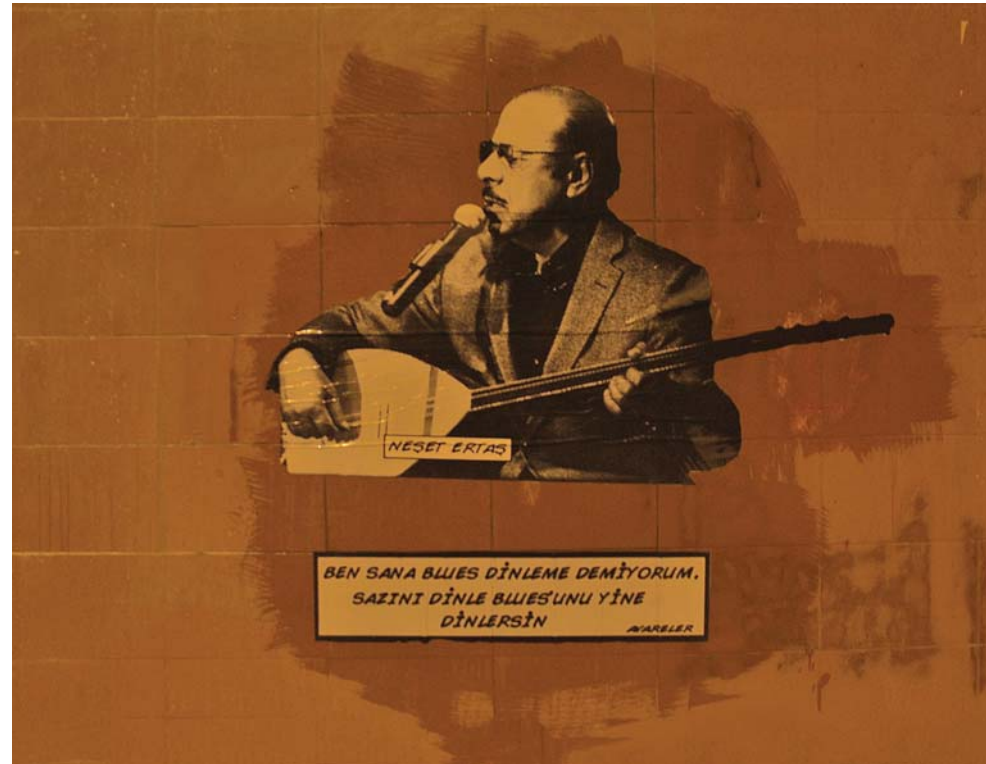
Açılışa benim gibi çok ayrıntı bilmeden Bertan Başaran'ın Barbaros Erköse -Sensiz Yaşanmaz- belgeselini göreceğim diye giden insanlar Barbaros Erköse'yi konukların arasında görüp sevindiler, ama Sanatolia'nın dolmamış koltukları filmi izlemeden önce bile şaşırttı kimimizi. Ben az kişinin haberi olmuş herhalde diye düşündüm. Arada insanların "keşke Facebook'ta paylaşıyordum" dediklerini duydum. Film sonrasında pek resmi olmayan bir kokteyl vardı. Bir baktık Barbaros Erköse'nin çevresinde toplanmış epey bir insan var ve herkes birbirine yapmacıksız bir biçimde "ben aslında öyle ünlü birisiyle resim çektim diye meraklı biri değilim ama Barbaros Erköse başka bir his veriyor" babından şeyler

söylüyor. Plakat vermek için orda bulunan Şafak Pavey'le de resim çektiler de vardı. Festival organizatörleri ve gönüllülerinin gösterişsiz ruhu buraya da yansımıştı. Daha önce böyle bir şey yapmamış genç insanlar sevgi ve hayranlıkla Barbaros Erköse'nin omuzuna dayanarak resim çektiler. Bir yandan koskoca salonları doldurabilen Barbaros Erköse gibi bir sanatçıyı anlatan filmi daha çok seyreden olsaydı diye hayıflandık, belki hafifçe utandık arkadaşlarımızla, öte yandan aslında küçük ve saygıdeğer etkinliklerin kendine dair bir nezihliliği olduğunu görüp keyifle AnkaMall'dan kapıları kapanma saatinde ayrıldık. Ertesi gün yine festivalin etkinliği olan Barbaros Erköse konseri vardı. Oğlu viyolensel,

bir torunu gitar öbürü de kanun çalıyordu. Barbaros Erköse'nin gözleri boncuk boncuk ve hafif kırmızıydı, neze olmasının verdiği nemlilikle iyice parıldayan gözleri canlı havalara çalarken bile derin bir sakinlik ve yumuşaklık taşıyordu. Barbaros Erköse bu festivale çok yakıştı, festival de ona. Filmler ikinci el diye teknik kaliteleri düşük sanmasın kimse, belli ki gerçekten söyledikleri gibi emek verilip hem de inanılan projelerinin daha çok insana ulaşmasını amaçlamışlar ve başarmışlar. Katılmadım ama kapanış törenine geleceklemler listesine bakınca görüyorsunuz ki yaptığı işi iyi yapan ciddi insanlar da bu küçük ve değerli festivali ciddiye almış. Ben bir gün bu festivale ihtiyaç kalmaması dileğini anlıyorum ama belki de ciddi bir geleneğin başlangıcı olur bu festival. Üstüne yeniden düşünülmesi gereken biraz daha az tüketici ve ticari emek isteyen ne çok şey var zaten çevremizde.

Rahatsız Erkeklerden...

Kocaman Egolar, Kompleksli Penisler ve Fallusu Reddedenler

Mehmet Emin Boyacıoğlu – mehmeteminb@gmail.com – odtü, sosyoloji

Eylemlerin, protestoların çok büyük oranda hedefine ulaşamadığı, anlaşılmadığı, marjinalleştirildiği hepimizin mâlumu. "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" sloganıyla yaptığımız bir eylem Oda TV kitesinin ciddi bir kısmı tarafından "Bu çocuklar terörist değil. Kürtçe eğitimi kast etmiyorlar. ODTÜ'de eğitim İngilizce, Türkçe okumak istiyorlar." yorumuyla desteklenmişti örneğin. Elbette her anlayamama durumu bu denli trajikomik olmuyor, genelde yalnızca trajik oluyor. ODTÜ'de Felsefe Topluluğu, Libido ve Düşünbil Dergileri tarafından organize edilen, Sevan Nişanyan'ın da konuşmacı olarak çağrıldığı 1. Teoloji Sempozyumu böyle bir trajediyle sonuçlandı.

Libido ve Düşünbil Dergileri etkinlik boyunca homofobik, heteroseksist tutumlarından dolayı protesto edilmiş olsalar da yalnızca Sevan Nişanyan'ın protesto edilmesi gündeme geldi. Protestodan rahatsız olan birçok kişi süreçten bihaber olmalarına rağmen bol keseden atıp tutmaktan, feministleri ve LGBTleri hakaretlere boğmaktan çekinmedi. (Yazıyı uzun tutmamak adına, etkinlik ilan edilmeye başlandığı andan itibaren neler olup bittiğini öğrenmek isteyenlere www.siddethikayeleri.com/portfolio/homofobiye-ve-cinsiyetci-siddete linkindeki röportajı okumalarını tavsiye ederim.)

Protestoya yöneltilen en içten ve en az kavgacı sitem şöyle dile getirildi: "Tamam da biz Sevan Nişanyan'ı dinlemek istiyorduk." Konuşmacının konuşma hakkından ziyade dinleyicinin dinleme hakkına vurgu yapan bu naif itirazın üstündeki toprağı biraz eşelersek karşımıza – itirazı dillendirenlerin fark edemedikleri şekilde

– tam da protestonun yapılma sebebi çıkar. Eski eşine uyguladığı eril şiddetten sonra – ki birçok kişinin sandığının aksine protestoda bu konu yine eski eşinin hassasiyetleri gözetilerek hiç dile getirilmemiştir – özür dilemesi, özeleştirme vermesi gereken Nişanyan, aksine feministlere saldırmış, feminizmi (her ne demekse) ırkçılık olarak tanımlamıştır. Basitçe ifade etmek gerekirse; Nişanyan, tam da bu noktadan, cinsiyetçiliğe gereken önemin verilmediği, hegemonik erkeklikten hesap sorulmadığı ve hâlâ onu dinlemek isteyen bir kitle var olduğu için protesto edilmiştir.

Bu noktada yine birçoklarının ifade ettiği saldırgan olmayan ikinci bir argüman ortaya çıkıyor: "Nişanyan etkinliğe kadın sorunu (bu da ne demekse) hakkında konuşmaya gelmedi ki; teoloji hakkında konuşmaya geldi." Psikanaliz dergisi olma iddiasındaki bir oluşumun da bileşenleri arasında olduğu bu etkinliğe katılanların, sanki Sevan Nişanyan'ın etkinliğe kadın düşmanı personasını bir kenara bırakıp gelmesi mümkünmüş gibi bir tutum takınması mânîdir. Yine de burada biraz yavaşlamak gerekir. Öncelikle yukarıdaki önermede şöyle alt metinler seçilebilir: "Nişanyan'ın eski eşine yaptıklarını / feminizm ile ilgili söylediklerini biz de tasvip etmiyoruz" ve/veya "Nişanyan kadın sorunu(!?) hakkında konuşmaya gelse biz de protesto ederdik" Bunların büyük bir çoğunluk için zerre kadar doğruluk payı olmadığını anlamak için âlim olmak gerekmez. Birçok kişinin Sevan Nişanyan'ı – ne hakkında konuştuğunu falan umursamadan – dinlemeye gittiği gerçeği, hem Nişanyan orta şiddette bir ego ejakülasyonu yaşayıp hedef şaşırıldığında, feminizmi aşağılarken hızını alamayıp

sosyalizme de sövmeye başladığında dahi kendisine verilen gazın sönmülmemesinde hem de üç gün boyunca sorunsuz devam eden sempozyumun yalnızca bir oturumunu dinleyemeyen insanların bu denli galeyana gelmesinde, paralarını geri istemesinde fark edilebilir. (Para meselesi üzerine iki kelam etmemek de çok içimde kalacak ama yerimiz dar...)

Sevan Nişanyan'ın Ermeni, anti-Kemalist, dinsiz olduğu, bu yüzden ezilen bir kesimden olduğu doğrudur. Kendisi tarafından dahi ciddiye alınmamış da olsa aslında bu yüzden protesto edildiği bile iddia edilmiştir ki akli melekeleri yerinde olan bir kişi Sevan Nişanyan Türk milliyetçiliğine ya da dine yönelttiği eleştiriler sebebiyle protesto edilseydi herkesten önce bizim tarafımızdan savunulacağını tahmin edebiliriz. İlk önerme doğru olsa da bir adım daha atıp Sevan Nişanyan'ın asla muktedir olamayacağı ve bu yüzden ona yönelik bir protesto yapılmaması gerektiği dillendirildiğinde işin rengi değişir. Kendisini protesto edenleri hedef göstererek maruz bırakabildiği linç, Sevan Nişanyan'ın da kimi bağlamlarda pek tabii muktedir olabildiğini göstermiştir.

Feministler hakkında atıp tutulurken görmezden gelinen bir nokta sahnede Sevan Nişanyan'ın cinsiyetçiliğini protesto eden birçok erkeğin de olmuş olmasıdır. Bu erkekler Christine Delphy'nin "vebadan kaçır gibi kaçtığını" söylediği "kadınlar yerine konuşan" ve "feministlere feminizm öğretmeye" kalkan erkekler değildir. Aksine "kadınlara nasihat etmek yerine kendileriyle,

kendi cinsiyetçilikleriyle uğraşan (...) kadınlara seslenmek yerine kendilerini sorgulayan (...) kadınlara kılavuzluk edermiş gibi yapacaklarına kendi yollarını arayan (...) gündelik hayatlarında patriyarkaya karşı mücadeleyle doğrudan ilintilenebilmenin çarelerini arayan" erkeklerdir.

Biz, ataerkiden rahatsız olan ve kendilerine lütfettiği ayrıcalıklı konumu reddeden erkekler, az sayıda olsak da buradayız. Henüz "olmadık" ve belki hiç "olamayacağız" ama kendi konumumuz sorguluyoruz. Yalnızca eril şiddeti, tacizi, tecavüzü değil, çayları kimin koyduğunu da sorunsallaştırıyoruz. Atölyeler yapıyor, deneyimlerimizi paylaşıyor, örgütlenmeye çalışıyor ve cinsiyet eşitliği hayalini değiştirmen parçaları olmaya çalışıyoruz. Sorunun değil çözümün parçası olmak isteyen erkekleri aramızda görmek istiyoruz.

(Bize katılmak isterseniz, benimle iletişime geçebilirsiniz.)

(Es geçtiğim konularda-içeriklerine tamamen katılmasam da-ek okuma önerileri: istifhanem.com/2013/02/22/feminazi, hkubra.org/?p=1014 ve antikapitalistylem.org/makaledetay.php?&id=439)

Notabene'den...

Vejetaryen Külkedisi Üzerine

Kübra Ceviz

Bir varmış, bir yokmuş, Vejetaryen bir Külkedisi yaşamış... son kez sevdaya tutulduğumda öldürdüm adamı ama bu eski bir yüzyılda başka bir ülkede daha sıcak bir iklimdeydi ve ölüm kanıtı onun gelip geçici bir yabancı olduğunu diğerleri gibi

alice walker (feminist-insan hakları aktivisti)

Bir zamanlar özgür kadınlar varmış ve keklıklar özgürce uçarlarmış...

Biz kadınlar, arzularımızı yöneten kötü kalpli perilerin hayatımıza hangi anda girdiğini bilemeyiz. Kötü kalpli perilerin bir ismi yoktur çünkü. Aslında içten içe onları çağırmadığımızda yanımızda bitiverirler. Zira bir varmış, bir yokmuş, diyerek uyurulan bir oyunun kahramanlarıdır bu periler, kulaktan kulağa fısıldayarak bizi de oyuna dâhil etmek isterler: "Çocukluğun bir gece kanayarak bitecek, sonra sürekli kanayacaksın. Kanadıkça eksileceksin. Çünkü sen tamamlanmak için var oldun. Bir kurtarıcı gelecek, onun saçları senden kısa olacak. Seni dudağından öpecek

ve sen kadın olacaksın. İşte o zaman senin yokluğun varlığa evrilecek."

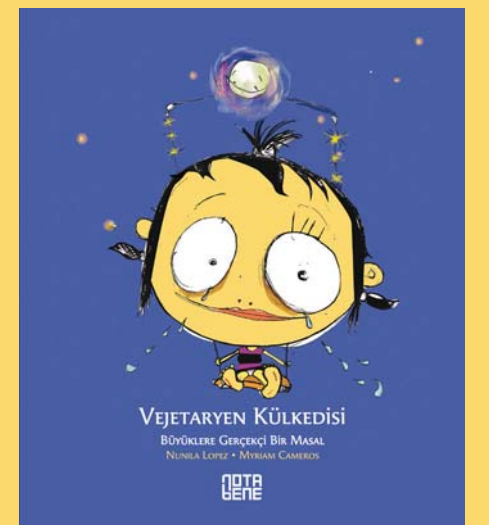
Masalların en belirgin özelliği, zaman ile mekânın belirsizliği ve gerçeküstü olmalarıdır. Oysa çocukluğumuzda anlatılan ve nesillerden nesillere aktarılan bu anlatılar tam da tüm zamanları ve mekânları dâhil etme iddiasında "gerçekler" kurmaya çalışırlar. Bu gerçekliğin en önemli vurgusu ise "cinsiyetlendirme" üzerinedir. Ayrıca bu anlatıları anlatma görevi de genellikle "kadınlara" verilerek bir nevi "doğrulama" mekanizması da oluşturulur. Uyumadan önce annemizin sesi ile bizi kurtarmasını düşlediğimiz "beyaz atlı prensi" rüyamızda görme umuduyla uykumuza dalarız. Orta-alt sınıf kız çocukları olarak "annemiz" gibi olmaktan kurtulmamızın yegâne yolu budur çünkü. Güzel ve becerikli fakat ezilen Külkedisi olduğumuzun altının çizildiği metinler ufak yaşta belleğimize kazınır. Kadın, edilgen ve bu dünyada olma misyonunu "erkeğini bulma" üzerine kurmuş olma dışında bize anlatılan bir başka masal, bir başka dünya hatırlıyor musunuz? Peki ya beyaz atlı prensin aslında olmadığını fark eden kadınların hayal kırıklıkları size hiç yabancı gelmiyor değil mi?

Nunila'ya, kitabın hikâyecisine kulak verelim, mealen diyor ki; iflah olmaz bir romantik olup

hayatımın önemli bir kısmında bekledim âşık olacağım adamı. Tıpkı masallardaki gibi; evlenip, mutlu olup ve sürekli keklık yiyerek... Ayağına yakışan o güzel ayakkabının aslında dar olduğu gerçeğini kendine itiraf ettiği anda keklık yemeyi sevmediğini de fark ediyor. Ve hayatının geri kalanını böyle geçirmek istemediğini de:

"Bundan on yıl kadar önce, Barcelona'nın Horta mahallesinde kadına yönelik şiddete karşı örgütlenen bir grup kadın, bu acımasız mesajın kurbanı olduğumuz düşüncesinden yola çıkarak, benden geleneksel masalları sorgulayacak bir masal veya öykü yazmamı istediklerinde, mesajı 'kendini sev' olan, Vejetaryen Külkedisi fikri geldi aklıma. İşte o zaman, yani kendini seversen fark etmez yalnız olman, bir hatta iki sevgilinin olması, ya da bir grupta yaşama şansına sahip olman; çünkü sen kendini sevdiğinde ne biri tarafından kurtarılmaya ihtiyaç duyarsın, ne de sen birisinin kurtarıcısı olmaya kalkarsın (amma da misyon yükleniyor canım şu Külkedilerini kurtaran prenslere değil mi!...)"

Kadınlara fısıldanan bu mutluluk tablosunu hepimizin bildiği bir masal ile sorguluyor kitap. Aslında ayağını sikan ayakkabıları, bedeninizi saran elbiselerinizi... Ve "YETER" perisi ile tanıştığımız bizi. Söylemeyi unuttuğumuz en sihirli kelime ile... Sonra birden külkedisinin

aslında vejetaryen ve feminist olduğunu öğreniyoruz. Gerçek dostlarımızı, "uyanmakta olan güzeli" ve ağlaya ağlaya kalbini bulan "teneke adamı" tanıyacağınız ve aynı zamanda uyumadan önce okuyacağınız çok özel bir kitap bu.

Kitabın muhteşem çizimini yapan Miriam'ın Barcelona'da Nunila'yla karşılaşma ve kitabı yazma serüveni de kitapta feyz alacağımız bir diğer hikâyeye olacak. Yeniden yeniden okuyacağınız kitap bize, zaman zaman kaybettığımız umudu, yeniden ve her gece yeniden yazabileceğimizi de hatırlatacak.

"Prensleri terk etmek o kadar zordur ki, bazen onları bırakabilmek için iki veya üç prens daha eskitmek gerekir" (kitaptan) edebiyathaber.net'ten

Benim Ankara'm; Kuşlar

Ferdi Akarsu

Bu yazı Doğa Derneği tarafından hazırlanmıştır.

Kent ve kuşlar. Kent nedir? Ankara'nın kuşları, Ankara'nın park ve bahçelerindeki kuşlar. Kafamda dönüp dolaşan anahtar sözcükler. Nereden mi çıktı? Doğa Derneği'nden arkadaşlarım eski bir Ankaralı olan benden Ankara'nın kuşlarını yazmamı istediler. Ama bir terslik var! Belki birçok şehir hakkında yazılar yazdım, tam da bu konuda. Hani denir ya, bir çırpıda çıkıverirdi hepsi. Ankara'ya gelince çıkıvermedi ama. Akabinde hızlıca, rastgele ve bilgisayarımındaki müzik çaların yinele tuşuna basılmış gibi aynı anahtar sözcükler. "Kent ve kuşları", "Kent nedir?", "Ankara'nın kuşları", "Ankara'nın park ve bahçelerindeki kuşlar". Aslında sıkıntının kaynağı belliydi. İnsanı kente ait hissettiren nedir?

Bir kenti kent yapan ruh, bazen coğrafi bir farklılık, meydanlar, tarih, ortak kültürel miras bazen doğa bazen de hepsi demek. Aslında hissetmek için o ruhu, bir parçasına kendini ait hissetmek gerek. Kentin bir parçasını almak ve yerine kendinizden bir parçayı vermek demek. Bir şeylerinin size özel, size ait olduğunu hissetmek gerek. İşte size, sizden başka kimseye ait olmayan parayla pulla alınıp satılmayacak kadar değerli, size özel Ankaralı; kızılgerdan kuşu. Benim Çankaya dostum. Kışın Ankara'da, gelişi ve gidişini takip ettiğim başka bir varlık yoktu sanırım. Uzun süre yukarıdaki anahtar kelimelerle boğuştuğundan sonra beni Ankara'ya bağlayan ve düşününce gülümseyip özlediğimi hissettiren ne Kızılay'dı, ne de herhangi bir sokağı Ankara'nın. Orada doğmamış, büyümemiş, okul okumamış, âşık olup aşk acısı çekmemiştim. Beni de bu kente ait hissettiren Seğmenler Parkı'nın kızılgerdanlarıydı. Nede olsa kenti kent yapan insanı olduğu kadar taşı toprağı canlısı da aynı zamanda. Benim gibi sonradan Ankara'ya gelmiş ve alışmakta zorluk çekmiş Ankaralılara reçete olsun isterim bu yazı. Elbette Ankara'nın ruhunu derinden hisseden, uzaklarda bile olsalar Ankara başkadır diyen arkadaşlarıma da Ankara'yı sevmeleri için bir neden daha.

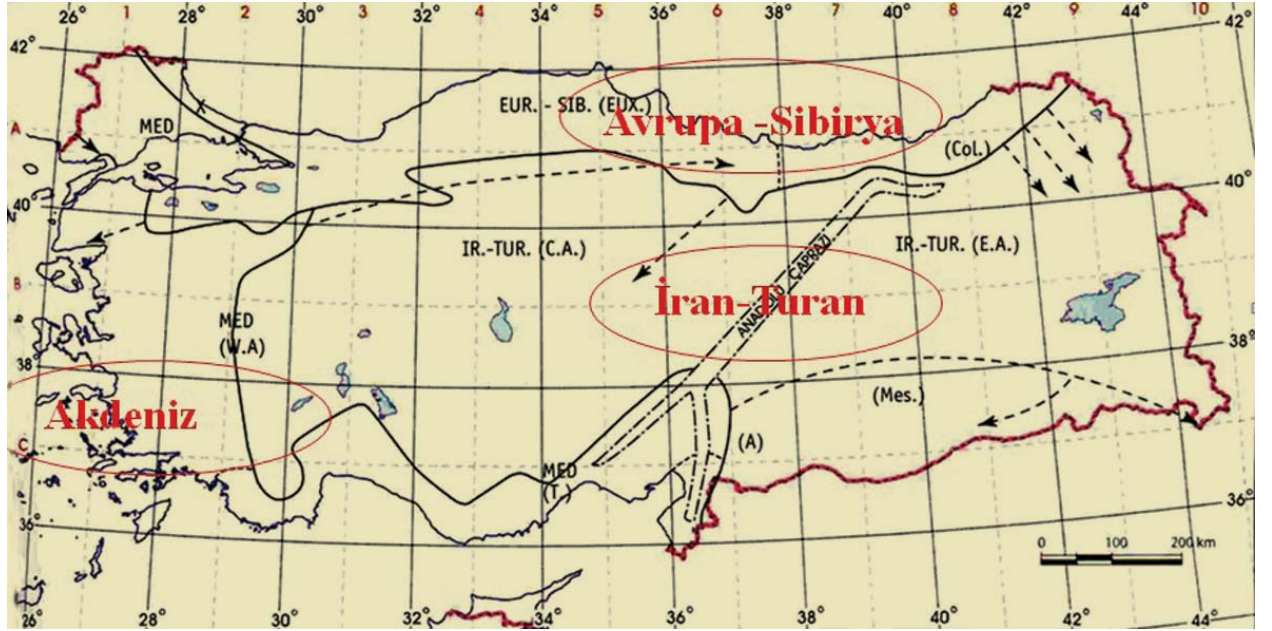

Kızkuşu © Melih Özbek

Ankara, İstanbul gibi kıtalar arasında siyasal anlamda bir köprü vazifesi görmese de, tam kavşağında yer alıyor Akdeniz, Avrupa-Sibirya ve İran-Turan bitki kıtalarının. Güneyinde Orta Asya'ya kadar uzanan bozkırlar, kuzeyinde ise Sibirya'ya uzanan ormanlara ev sahipliği yapıyor. Aynı zamanda Beypazarı gibi Ankara'ya kıyasla daha alçak rakımlı bazı mikro-klima özelliği gösteren alanlarda Akdeniz bitki coğrafyasına ait canlılara yaşam alanı sağlıyor. Bir nevi Dünya'nın Newyork'u, Avrupa'nın Berlin'i, Orta doğunun İstanbul'u ve Beyrut'u gibi bitkiler ve kuşların da yer aldığı canlılar alemindedir. Aynı kentte Akdenizliyi, Orta Asyalıyı ve Sibiryalıyı görebilirsiniz. Hal böyle olunca çok sayıda canlıyı ve yazının konusu olan kuş türlerini gözlemlemek için ideal bir yer haline alıyor Ankara'nın park ve bahçeleri. Günümüze değin Anadolu'da gözlenen 463 farklı kuş türünden 126 ötücü kuş türü gözlemlendi Ankara'nın park, bahçe ve kampüslerinde. Gökdoğan, kızıl şahin ve kerkenez ise gözlenebilen 20 farklı yırtıcı kuş türünden sadece üçü. Bu kuş türlerinden bazıları sadece kış aylarında, bazıları sadece yaz aylarında bazıları ilkbahar ve sonbahar göç döneminde saksığan ve karatavuğun içinde olduğu bazı kuşlar ise yıl boyu Ankara'da gözlenebiliyor. Gelin şimdi bu kuşları nerelerde görebileceğimize bir bakalım.

Kerkenez © Melih Özbek

Kuşulu Park

Ankara'nın sembol parklarından biri olan Kuşulu Park, adını aldığı kuşular ile bilinir olmuşsa da park bünyesinde yer alan kavak ağaçları çevresinde çok sayıda kuş türü görülebilmektedir. Parkta görülen kuş türleri içerisindeki ağaç serçeleri özellikle dikkati çekmektedir. Anadolu'da yaygın olarak görülen serçe türüne kıyasla daha küçük ve yanağında bulunan bir benek ile kolayca fark edilebilen tür, parka gelecek kuş gözlemcilerini şaşırtacak türlerden biridir. Buna ek olarak özellikle ilkbahar göç döneminde halkalı sinekkapan gibi kuş türleri ilgi çekici renkleriyle parkı özel kılan türler arasındadır.

Kuşulu Park

Altınpark

Ankara'nın park ve bahçeleri içerisinde en çok kuş türü görülen ve en çok araştırılan park olma sıfatını üzerinde bulundurmaktadır. Özellikle kış aylarında Anadolu için kış göçmeni olan kızıl ardıç, tarla ardıcı, sarı çimte ve kocabaş gibi türleri rahatça görebileceğiniz parkta, kış aylarında bozdoğan, gökdoğan göç dönemlerinde ise aladoğan, karaçaylak ve arı şahini gibi 15'e yakın yırtıcı kuş türünü yıl boyunca görebilirsiniz.

ODTÜ Kampüsü

Ankara da şehir içerisinde kuş gözlemciliği açısından en önemli alan şüphesiz ODTÜ kampüsüdür. Kampüs içi doğal peyzajı ve eski Yalıncağ Köyü mevkiindeki farklı habitat tipleri yıl boyu alanı kuş gözlemciliği açısından cazibe merkezi haline getirmektedir. 100'den fazla kuş türünü görebileceğiniz kampüste bazı yıllarda kızkuşu gibi saksıkları görebileceğiniz gibi Eymir Gölü'nde özellikle kış aylarında çok sayıda saksıyı görebilirsiniz. Odtü'yu kuş gözlemcileri açısından özel kılan ve gelmeleri dört gözle beklenen asıl kuş türü şakrak'tır. Ülkemizde Kuzey Anadolu'da Karadeniz ormanlarında üreyen

Kızılgerdan © Melih Özbek

tür, kış aylarında alçak irtifalara inebilmektedir. Kış aylarında kampüste görülebilecek diğer özel tür ise dağ ispinozlarıdır.

Güven Park - Meclis Parkı

Büyük binaların ve insan kalabalığının ortasında, hayatın telaşı almış başını giderken tek bir ses sizi tüm o kalabalıktan çekip alabilir. Güven Park'ta otobüs dolmuş kuyruklarında alabildiğince uzanan kuyruklarda birini havaya gözlerini dikmiş olarak görürseniz bilin ki o sesi duymuştur; yeşil papağan. Ülkemizde 90'lı yılların başından itibaren özellikle eski parklarda gözlenebilen tür, kafeslerden kaçıp ülkemizde yaşamayı başarmış tropik bir kuş türüdür. Çok uzaklardan dikkatinizi çekecek sesi ve uzun kuyruğu ile kendini size göstermek için elinden geleni yapar. Meclis Parkı ve Güven Park'ta çok sayıda ötücü kuş türünü görebileceğiniz gibi özellikle yaz akşamlarında sesiyle dikkatinizi çekecek ishak kuşunu görebileceğiniz önemli alanlardır.

Karacaylak © Melih Özbek

Seğmenler Parkı

Kızılgerdanların Ankara'daki kalesi olan park çok sayıda ötücü kuş türüne ev sahipliği yapmaktadır. Bunlar arasında yaşlı ağaçların gövdelerinde görebileceğiniz alaca ağaçkakan dikkatinizi en çok çekecek kuş türleri arasındadır. Meyve ağaçlarında göreceğiniz büyük baştankara ve mavi baştankara, yerlerde ve çalılardan içende ise kara kızılkuşuk, karatavuk, dağ kuyruksallayan ve ak kuyruksallayan size kendini kolayca gösteren kuş türleri arasındadır. Yaz aylarında ise boynunuzun tutulmasına neden olabilecek ebabil ve kırlangıç türleri park çevresinde görülebilecek güzel türlerden bazılarıdır.

Sakrak © Melih Özbek

İki Bulvarın Hikâyesi

İki Resim Arasındaki Yedi Farkı Bulun!

Ali Sökmen

Kaynak: Trekearth.com

Yukarıdaki iki fotoğraf, Almanya ve Türkiye'nin başkentlerindeki iki önemli bulvardan çekilmiştir. İlk fotoğraf, Berlin'in merkezinden geçen Kurfürstendamm, ikinci fotoğraf ise Ankara'nın merkezinden geçen Atatürk Bulvarı'nı gösteriyor. Bu fotoğrafları yorumlamadan önce,

her iki şehirde de onlarca bulvar varken neden bu ikisinin karşılaştırmak için en uygun olduklarına değinelim.

Tarihsel olarak, iki bulvar da siyasi liderleri şehir dışındaki konutlarından şehir merkezindeki idari mekânlarına bağlamak için yapılmış. Kurfürstendamm, imparatorları şehir dışındaki şatolarından şehir merkezindeki ana şato olan Stadtschloss'a ve parlamento binasına bağlayan yolun merkezi bir parçası iken Atatürk Bulvarı, Çankaya Köşkü'nü Ulus'taki 2. TBMM binasına bağlamakta. Her iki bulvarın da etrafı yabancı temsilcilikler, anıtsal yapılar ve yeşil alanlarla çevrili olup, her iki yol da şehrin ekonomik ve sosyal hayatının önemli birer parçasıdır. Mimari açıdan her iki yolda da eski ve modern yapılar iç içe geçmiştir. İşin ilginç, Atatürk Bulvarı'nın planını Hermann Jansen adında Alman bir şehir planlamacısı yapmıştır.

Her ne kadar bugünkü görünüşleri oldukça farklı da olsa, bu iki bulvar çok değil, 10-15 sene önce birbirlerine benziyorlardı. Berlin'de bulvarın ortasındaki yeşil alan o zamanlar araç trafiğine açık iken Ankara'da daha alt geçitler yapılmamıştı. Her iki bulvar da gidiş geliş 6 şeritli ve günün her saati trafik yoğunluğuna sahne oluyordu. İki tarafta da geniş kaldırımları dolduran yayalar trafik gürültüsü ve kirliliği ile mücadele etmek durumundaydı.

Zamanında birbirine bu kadar benzeyen bu iki bulvarın bugünkü durumları daha farklı olamazdı. Kurfürstendamm, geçtiğimiz sene orta bölümü tamamen araç trafiğine kapatılıp yeşil alan yapılmak suretiyle baştan aşağı yenilenerek daha yaya ve bisiklet dostu bir hale getirildi. Berlin halkı, yoğun araç trafiğini veya yolun önemli bir aks oluşunu bahane ederek bu projeye karşı çıkmadı, aksine geniş destek verdi. Zaten bu bölgede işi olanlar için yolun tam altından geçen 100 yıllık bir metro hattı da mevcut.

Atatürk Bulvarı'nda ise 2000'li yıllarda önce Akay, sonra da Kuşulu kavşakları inşa edildi. Bu amaçla kimi yerlerde kaldırımlar yürünemeyecek kadar daraltıldı. İşin ilginç tarafı, trafiği rahatlatmak üzere yapılmış olan bu değişikliklere rağmen bugün bu hatta trafiğin hiç olmadığı kadar yoğun olmasıdır. Buna ilaveten bu kavşakların inşası çeşitli protestolara neden olmuş olup, haklarında -sonradan gelen- yürütmeyi durdurma ve iptal kararları vardır.

Eskiden çok ortak yönü olan bu bulvarların bugünkü fotoğraflarını karşılaştırdığımızda bir tarafta geniş kaldırımlar, bisiklet yolları, toplu taşıma şeritleri, birer şeritlik özel araç yolu ve hepsinin ortasında geniş bir yaya bölgesi varken; diğer tarafta daracık kaldırımlar, işaretlemesi olmadığından bir mi yoksa iki şerit mi olduğu belli olmayan bir yan yol ve ortadan geçen koca bir battıçtı bulunmaktadır. Bir tarafın sahibi yayalar, diğer tarafın hâkimi arabalardır.

Yüksek kentleşme oranına sahip bir ülke olarak ekonomimizin geleceği ile şehirlerimizin geleceğini birbirlerinden ayırmak imkânsız. Ekonomik ve toplumsal hedeflerimizi tutturmak istiyorsak, şehirleşme açısından yanlış yolda gittiğimizi fark etmemiz gerekiyor. Yukarıdaki iki bulvarı baktığınızda; hangisinde değerli enerji kaynakları ulaşımında daha verimli kullanılmakta, hangisinde dükkân açmak daha mantıklı, hangisi arabası olmayan bir kadının işe gitmesi açısından daha kolay ve hangisinde üç çocuklu bir aile bebek arabaları ile rahat ve güvenli bir biçimde dolaşıp biraz hava alabilir? Peki, hangisinde yaşamak isterdiniz?

Önümüzdeki yıllarda şehirlerimizin çehresini değiştirecek olan kentsel dönüşüm projesini bir de bu açılarından ele almakta fayda var.

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurcengiz2008@hotmail.com

KISA KISA ŞUBAT AYININ ÖNEMLİ ASTRONOMİK OLAYLARI ve MART GÖZLEM TAVSİYELERİ:

Özgür Cengiz - Ankara 2013

Yaklaşmalar:

Şubat ve Mart aylarında Ay ve Köpek Takımyıldızının parlak yıldızı Spika birbirlerine yakın konumda oldular. 7 Şubat tarihinde ise uydumuz Ay dünyamıza en yakın konuma geldi (365,300 km) 19 Şubatta ise yörüngesinin en uzak konumuna ulaştı. (404.500 km) 17 Mart'ta ise Ay- Jüpiter ve Aldeberan yaklaşımı gökyüzünde Türk bayrağı görüntüsü oluşturacak.

Ekinoks: 20 Mart tarihinde gece-gündüz eşitliği yaşanacak. Artık mevsim (en azından astronomik olarak) bahar. Kış takımyıldızları yerini bahar ve yaz takım yıldızlarına bırakmaya başladı.

Gezegenler: Kışın tüm gece boyunca izlenebilen Jüpiter artık daha erken batmaya başladı ve gözlem süremizi azalttı. Güneş sistemimizin incisi Satürn ise artık daha uzun gözlem sürelerine olanak sağlamaya başladı. Merkür, Mars ve Venüs, Şubat ayında güneşe çok yakın konumda veya doğrultuda olduklarından gözlem yapmaya olanak vermediler. Mart ayı için de durum aynı olacak.

Asteroid Tehditi: Astronomlarca 2012 DA14 olarak adlandırılan, olimpiik yüzme havuzu büyüklüğündeki asteroid 15 Şubat'ta dünyayı adeta yalayarak geçti. Yeryüzü ile arasında sadece 27 bin 500 kilometre kadar bir mesafe kalan asteroid, yeryüzüne Dünya yörüngesindeki suni uydulardan bile daha çok yaklaştı. Tekrar aynı asteroidle yaklaşıma ise 100 yıl sonra bekleniyor.

23.02.2012 İZLENİMLERİ:

Hava Koşulları: Çok bulutlu, sıcaklık 0° C (gece saat 03:00'teki sıcaklık) Teleskop: 5" Maksutov - Cassegrain Tipi

Şubat ve Mart aylarında Ankara'da hava sıcaklıklarının normallerin üzerinde seyretmesiyle, bulutsuz yakaladığım bir kaç gün gözlem yapma şansı yakaladım. Kış takımyıldızlarından Orion, ve Köpek takımyıldızları üzerinde 3 gün inceleme yapma şansım oldu.

Kamera: Canon 60Da, H-alpha ve IV/IR Cut filtresi ile

Jüpiter, Ankara, Çankaya, 6-7.02.2013, ETX-125, Canon 60Da, 50 fotoğrafın birleştirilmesiyle elde edildi.
Özgür Cengiz - Ankara 2013

M1 Yengeç (Crab) Bulutsusu: Yengeç nebulası Boğa takımyıldızındaki eski bir süpernova patlaması kalıntısıdır. Eski derken Arap, Çin ve Japon kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre 1054 yılında dünyadan gözlenmiş bir patlamadır. Öyle ki, Gökyüzünde dolunay parlaklığına ulaşan bir patlamadır. Dünyadan 6500 ışık yılı uzaktaki bu nebula 11 ışık yılı çapındadır. Benim teleskobumdan daha güçlü (En az 8 inçlik) teleskoplarla muhteşem detayları izlenebilir. Nebulanın merkezinde bir pulsar mevcuttur.

M33 Fırıldak (Pinwheel) veya Üçgen (Triangulum) Galaksisi: Andromeda gökadasına yakın bir konumda Üçgen takımyıldızındaki M33 Fırıldak gökadası, sarmal bir gökadedir. Samanyolu'muzla birlikte en net gözlenebilen 3 büyük

M42 Büyük Orion Bulutsusu, Ankara, Çankaya, 03.02.2012, Canon 60Da, Meade ETX-125, GSO X0.5 Focal Reducer, Baader UHC-S filtre, 40 adet 30" RAW, 50 adet dark, 50 adet bias kalibrasyonu, iso 6400, rehbersiz çekim
Özgür Cengiz - Ankara 2013

galaksiden biridir. 3 milyon ışık yılı uzaklıktaki bu gök adanın Andromeda'nın uydusu galaksisi olduğu da iddia edilmektedir. Ekseni tam dünyaya doğru olduğundan seyirlik bir görünüşü vardır.

M42 Büyük Orion Nebulası: Daha önceki sayılarda Orion ile ilgili detaylı bilgi vermiştim. O yüzden açıklamaya yapmayacağım. Kuzey yarımkürenin en güzel gök objelerinden bu bulutsuyu bir daha fotoğraflamak imkânsızdı benim için. Her gördüğümde büyüleniyorum.

Herkes açık bir gökyüzü dileklerimle.

Tuzluçayır'da Tiyatro Kurmak

Akın Atauz

Sadık Şahin'i, onun hakkında bir yazı yazacak kadar tanımıyorum. Ancak bu yazıyı mutlaka yazmalıyım. Onunla ilgili olarak öğrendiğim küçük şeyler, beni bu yazıyı yazmaya zorluyor. Ve düşüncelerim, "eğer yazmazsam, bu büyük bir kayıp olacak benim için ve Sadık Şahin'i tanımayanlar için" diye beni zorluyor.

Onu ilk olarak, Makine Mühendisleri Odası'nın düzenlediği "Kent Konseyi" çalışmalarında tanıştım. Sanıyorum, 1990'lı yılların en sonuydu, Makine Mühendisleri Odası'nın Ankara kenti üzerine düzenlediği bir sempozyumun hazırlık çalışmaları sırasında tanıştık. Sonra da yollarımız, hep keşişti ve son günlere kadar, bu hep böyle sürdü. Kolayca görülebileceği gibi, çok fazla bir tanışıklık değil bu. Ölüm haberi çok şaşırtıcıydı. Hiç beklemediğim bir şeydi. Ailesine taziye için evine gittiğimde, yavaş yavaş, onunla tanışmış olduğum dönemde, Sadık Şahin ile ilgili gerçeğin ne kadar azını bildiğimin farkına varmaya başladım. Eve gelince, son zamanlarda alışık olduğumuz gibi, internet üzerinde neler bulabileceğime baktım ve bütün bunları yaptıkça, giderek daha fazla şaşkınlığa uğradım.

Sadık Şahin Ankara'da doğmamış bir Ankaralı ve bu kente katkıda bulunmak için, inanılmaz bir çaba ve inatla neredeyse bütün ömrünü cömertçe harcamış... Aslında sadece kente de değil, siyasete, örgütlenmeye, kültüre, inanca, insanlığa, her şeye, olağanüstü bir gözle bakmış ve bu konularla yakın bir ilişkiye girmiş, kendini geliştirmiş... Yapabilme olanaklarının olup-olmadığına hiç bakmaksızın, hemen bir şeyler yapmaya girişmiş. Ben, büyük bir olasılıkla, yaptıklarının çok küçük bir kısmını görmüş olabilirim. Ama görebildiğim kadarı bile, beni çok şaşırttı. Bunlardan sadece, tiyatro bölümü ile ilgili görebildiklerim hakkında yazacağım.

O gece, taziye için Sadık Şahin'in evine doğru yürürken, yokuş üzerindeki üç-dört katlı, tipik bir 2000'li yıllarda gecekondudan apartmana dönüşmüş bir binanın önünden geçtik. "Burası da işte, tiyatrosu olacaktı" dediler. Bu binada bir tiyatro olabileceğini düşünmek oldukça güçlü. "Neresi?" dedim. Apartmanın bir yanından, arka bahçeye doğru inen ve sonra da tekrar yükselmeye başlayan bir rampayı gösterdiler. Rampanın en alçak noktasında, apartmanın büyük bir demir kapısı vardı. "İşte orası kapısı olacaktı" dediler.

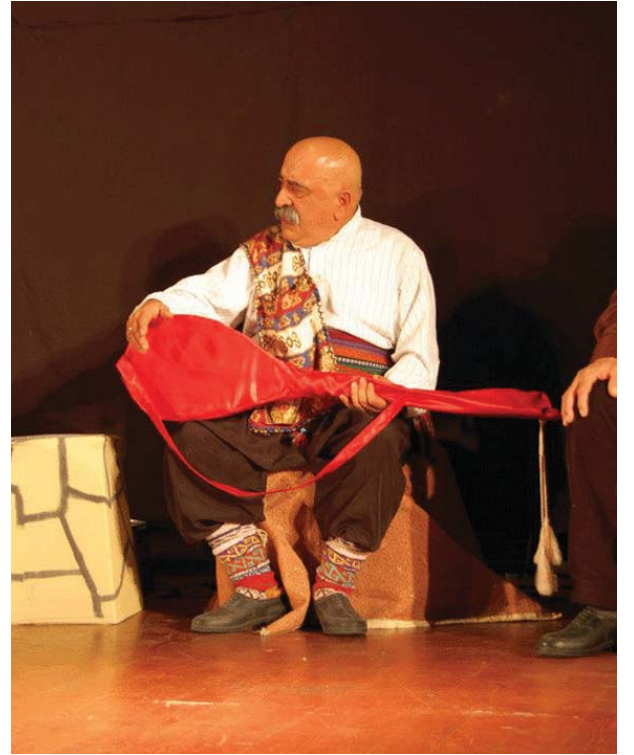
Anlaşılan, bu apartmanın bodrum katında bir tiyatro yaratmayı düşünmüştü Sadık. Ama düşünmekle kalmamış, gelecek yıllar için kira sözleşmeleri yapmış, binanın içinin tiyatro olarak düzenlenmesine girişmiş. Bu inşaat işleri için elindeki-avucundaki bütün parayı harcamış ve belki de borçlanmış, ama daha da kötüsü, sağlığı/ astımı hiç elvermese de, o soğukta ve nemde, yalın bir işçi olarak çalışmış. Doktor onu, bu ortamda ciğerine sıçrayabilecek mantarlar konusunda uyardığı halde, o hiç aldırmamış ve çalışmasına ara vermemiş. Eşi "bütün kabloları kendi eliyle çekti" dedi.

Durup düşündüğümde, "bir kentte bir tiyatro yapmayı kim ister?" diye soruyorum. Üstelik 2013 yılının Ankara'sında. Üstelik dönüşüme uğramakta olan Mamak, Tuzluçayır'da. Üstelik televizyonun, internet dünyasının, genç olan herkesi giderek daha çok çektiği, sanal dünyada kurulan ilişkiye, herkesin daha çok zaman ayırmaya başladığı bir dönemde.

Devlet buraya bir tiyatro yapmayı göze alabilir miydi? Belediye, böyle bir şeyi göze alabilir miydi? Ankara'da tiyatro denilince ilk akla gelen bu kurumların, göze alamayacağı bir işi, Sadık nasıl ve hangi cesaretle düşündü ve uygulamaya girişti tek başına? Üstelik parası yok. Sponsoru yok, örgütü yok. Tiyatro eğitimi almış, tiyatronun akademisinden geçmiş de değil. Ona bu müthiş gücü veren neydi acaba?

Eşi, Sadık'ın yazdığı oyunlardan bahsetti. Kaç tane oyun yazdığını sormaya cesaret bile edemedim. Elbette hiçbirini basılmamış. Ayrıca bazı oyunlarda oyunculuk da yapmış. Bazı oyunları kendi yönetmiş. Besbelli ki, tiyatroya derin bir ilgiyle bağlıymış. İlgi duyduğu bu alanda kendi kendini yetiştirmiş. Yaşam öyküsüne bakarsanız, çok sade: Gece Ortaokulunda ve Giresun Akşam Ticaret Lisesinde okumuş, Giresun Fiskobirlik'te Paketleme ve Entegre Bölümü ustalığında emekli olmuş.

Bu kadar olanağa sahip olan biri, kentsel mücadelelerle, kendi çevresindeki insanlara, kültürel çalışmalarla, kente neler iletebileceği ve nasıl iletebileceği konusunda, nasıl bu kadar girişken, nasıl bu kadar umutlu ve mücadeleci ve yapıcı olabiliyor? Nasıl? Elinde hiçbir şey yok. Dönüşmekte olan bir gecekondu çevresinde yaşıyor. Bir anlamda her şey elinden kayıp gidiyor...

Sadık, kentin tiyatroyla ilgili, kültürle ilgili, mimarlıkla ilgili kurumlarının hiçbirinden bir yardım, bir destek almadan, böyle bir şeyin söz konusu bile olmayacağını zaten bilerek, nasıl kendisini, böyle güzel bir hayale kaptırarak, ömrünün son dakikasına kadar, bu kadar güçlü bir inatla uğraşabiliyor? Kaç başka kişi var Ankara'da, onun gibi? Kaç başka Ankaralı, onun yaptıklarının bir bölümünü yapmaya cesaret edebilir? Kaç kişinin fiilen işe girişebileceğini, sormuyorum bile.

Karanlıkta gördüğüm, o çirkin apartmanın bodrum katından, bu kadar büyük ve renkli, ömrünü uğruna feda etmeye değer bir rüya üretebilen Sadık Şahin'e aşk olsun. Neden kendisini daha çok tanımak için çaba göstermemiş olduğuma verebilecek bir yanıtım yok. Bu kentin de yok. Belli ki, kentin insanlarını tanımakta ilgisiz, yetersiziz. Vefa duyguları bakımından hele, ne durumda olduğumuz çok açık.

Artık akıma takılan tek soru: Acaba Sadık Şahin'in o tiyatro binası, kültür merkezi için kurduğu hayali de öldürmemek için, Ankara'nın, Ankaralıların, Ankara'daki kurumların fiilen, yapabileceği bir şeyler olabilir mi? Karmaşık ve zor bir problem. Ama imkansız mı?

Krizdeki Yunanistan VIO.ME Fabrikasındaki İşçilerden Mesaj Var Yoksa Devrim Hala Mümkün Mü?

İbrahim Özkurt - Emekli İşçi

1789 da Fransız Baldırı Çıplakları'nın önceden kurdukları **Halk Meclisleri** ve çeşitli seksiyonları vasıtası ile başlattıkları isyan devrimleşir ve Jakobenlerin iktidarı ile ilk evresini yaşar. Ne var ki, Baldırı Çıplakların oldukça radikal arayış, istem ve talepleri, iktidarı ele geçiren Jakobenlerce yerine getirilmez.

Aradan dört yıl geçer. Paris'in Baldırı Çıplakları, bu kez 1793'te Jakoben iktidara karşı isyan ateşini yeniden alevlendirirler. Ne var ki Jakoben iktidar, bu yeni isyanı askeri güçle ezip geçer ve Paris varoşlarını kan gölüne çevirir.

Yıl 1917. Aylardan Şubat. Bu kez İsyan ateşi Rusya'da alevlenir. Önceden "Sovyetler" adı altında fabrikalarda, yoksul semtlerde ve mahallelerde son derece düzenli bir tarzda kurup işlettikleri örgütleri kanalı ile işçiler Petrograd'da başlatılır isyanı. Askeri garnizonun da isyana katılımı ile devrimin ilk ayağı Kerenskiy'nin iktidara geçirilmesi ile sonuçlanır. Devrim tamamlanmamıştır. Aylardan Ekim. Bu kez isyan süresince hızla örgütlenen Bolşeviklerin öncülüğünde devam eden isyan ateşi devrimle sonuçlanır. Ve Kerenskiy iktidarı bırakmak zorunda kalır.

Aradan dört yıl geçer. Yıl 1921. İşçi-Köylü-Asker Sovyetlerinin beklenti ve istekleri, Bolşeviklerce gerçekleştirilmeyince, tıpkı Fransa'da olduğu gibi isyan,

bu kez Kronstadt denizcileri ile yeniden başlatılır. Bir kez daha iktidar, eline geçirdiği devlet aygıtını kullanarak gereğini yapar. Bastırır isyanı. İktidar, artık tek başına Bolşeviklerin elindedir. Tek parti rejimi şeklinde 70 küsur yıl sürer ve çöker.

Yıl 2011. Hiç kimsenin beklemediği bir yerde, bu kez Tunus'ta isyan başlar. Yerine seçimle yeni bir iktidar oturur. Bir yıl sonra Mısır'da, Tunus'tan daha kararlı ve yoğun bir isyan baş gösterir. Ne tesadüftür ki, bu kez ne Tunus'ta ve ne de Mısır'da yeni iktidarlar isyancıların istek ve taleplerini yerine getirmezler. Bu kez emperyalist devletlerin de desteği ile önceki yıkılan iktidarlardan daha da baskıcı uygulamalara girer yeni iktidarlar. İsyancılar, dört yıl bekleyemezler. Tunus'ta iki, Mısır'da bir yıl geçmiştir ki: yeniden alevlenir isyan ateşi. İsyan ateşi bu, sönmez. İnsanlık özgürleşene kadar da söz konusu ateş, hiç sönmeyecek.

Geçen ay, Özgür Gündem gazetesinde bir haber, yayınlandı: Yunanistan'da Vio.Me fabrikası işçileri, fabrikayı işgal ederek yönetmeye başlar ve şu mesajı iletirler. Duymak isteyenlere elbette....

"İşçileri, işsizleri ve krizden etkilenen herkesi **doğrudan demokratik** prosedürlerle ve **bürokratlar** olmaksızın mücadeleye katılmaya ve kendi iş yerlerinde kendi kavgalarını örgütlemeye çağırıyoruz".

İşçilerin, işsizlerin ve krizden etkilenen herkesin yaşam ve çalışma alanlarında (Yunanistanlı işçilerin dediği gibi) doğrudan demokratik prosedürlerle örgütlenmesi fikri heyecan verici. Böyle bir örnek başarıyla ulaşılabilsen, öylesine örgütler örülebilir ki: ilk hedefleri yerel yönetimleri halkın öz yönetimine geçirmek ve bölgesel/ evrensel koordinasyon ağları kurarak; bir yandan fabrikaları ve tarlaları halkın öz yönetimine geçirirken, bir yandan da, anamalcı merkezi devlet aygıtını ortadan kaldırmaya yönelik çalışma ve mücadeleyi hedefleyen... Böylece geçmişte yaşananlar yaşanmasın; devrimler, iktidar olup devleti ele geçiren partilerle yıkılmasın.

Namık Kemal (Saraçoğlu) Mahallesi (NKM) Önemi, Değerleri

Emre Madran

Tanım ve Konum

Namık Kemal (Saraçoğlu) Mahallesi, Müdafaa Caddesi, Kumrular Sokak, Necatibey Caddesi ve Yahya Galip Caddesi'nin kuşattığı bir alanda konulanmıştır. Kentin yeni merkezinin (Yenişehir) tam ortasında üst düzey bürokrat ve askerlerin ikameti için 1940'larda planlanıp hayata geçirilmiş cumhuriyetin ilk toplu konut projesidir. 1945 yılında Paul Bonatz'ın beraberindeki bazı Türk mimarlarla birlikte projelendirildiği bir alan olduğu görülüyor. 1939'da niyetlenilmiş, 2. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla ertelenmiş. 29 Ekim 1944'de başlanarak 1946'da da tamamlanmış. Yapımı 1946 yılına kadar Emlak ve Eytam Bankası olup adı o yıl Emlak Kredi Bankası olarak değiştirilen kurum üstlenmiş. Dolayısıyla bu ilk toplu konut projesi, Emlak ve Eytam Bankasının son, Emlak Kredi Bankasının da ilk büyük işi olarak olmuş.

Lojmanların bulunduğu bloklar iki, üç ve dört katlı olarak planlanmıştır. Yapılar, İkinci Ulusal Mimarlık Üslubu'nun özelliklerini taşır. Geleneksel Türk Konut Mimarlığı'nın önemli öğelerinden olan çıkmaların, saçakların ve kafeslerin kullanıldığı dış cepheler gereğinden fazla önemsenmiştir. Ayrıca genel planlama açısından bakıldığında tüm mahallede Jansen'in bahçeli ev anlayışının izleri görülür.

Kaynaklara göre Saraçoğlu Mahallesi aslında bir "Bonatz senaryosu" değil bir "Jansen senaryosu"dur. Ankara'nın ilk kullanılan kent planının hazırlayan Herman Jansen "Ulus semtini koruyunuz, şehrin tacıdır, buna karşın ben size yeni şehir kuruyorum, orada yeni modernite projenizi geliştiriniz" temel fikriyle, Ankara'nın yeni gelişimini güneye Yenişehir'e doğru öngörür. Bunun bir parçası Güvenpark'la başlayan ve kamu yapılarının Meclis kadar uzaması, hemen yakınında da bu bağlamda bir konut olgusunun yer almasıdır. Jansen buna bir "Saraçoğlu Mahallesi" şeklinde değil, üst düzey bir konut olgusu, Cumhuriyetin "Vekaletler Kartiyesi"ne hizmet veren bir alan olarak görür ve tanımlar.

Yeni başkentin Sıhhiye üzerinden güneye doğru kayacağını gören spekülâtorler, derhal yeni şehrin arazilerini ucuz fiyatlarla kapatmaya girişirler. Bu bağlamda, özellikle kamu yapıları için gerekli arazinin kamulaştırılması sorun yaratır. Bu araziler devlete cazip fiyatlarla bu spekülâtorler tarafından satılmaya başlanıyor. Ancak, bugünkü Bakanlıklar bölgesi ve bu konut alanının bulunduğu yer için bu açmazda düşülmemiş ve yaklaşık metrekaresi ortalama 1 liradan 118 bin liraya kamulaştırılan alanda Bakanlıklar ve Saraçoğlu Mahallesi kurulmaya başlanmıştır.

Mahallenin en önemli niteliği sadece konutlardan oluşmamış olmasıdır. 435 lojmanın yanı sıra okullar, sosyal amaçlı binalar, dükkanlar, dinence ve oyun sahaları ile bir sosyal proje olarak düşünülmelidir. Halen Namık Kemal İlköğretim Okulu olarak kullanılan mahallenin okulu, kulüp olarak, yani sosyal bir merkez olarak tasarlanan, ama Adnan Ötügen'in girişimiyle 1948 tarihinden itibaren doğru bir kararla Milli Kütüphane olarak kullanılan bölüm, kütüphanenin arkasında yer alan

yeri ve niteliği az bilinen bir çocuk bakımevi, halen Çankaya Kaymakamlığı olarak kullanılan ve bazı belgelere göre mahallenin ilk yönetim yapısı olan yapı, basketbol sahaları, tenis kortları ve voleybol sahaları hakikaten bir "kartiyeye", bir "quarter" oluşturmuştur.

Yapıldığı döneme göre mahallenin getirdiği önemli yeniliklerden bir tanesi merkezi ısıtma sistemine sahip olmasıdır.

Namık Kemal Mahallesi'nin Değerleri

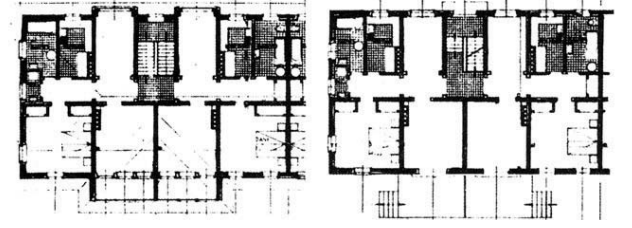
Bir taşınmazın kültür varlığı olarak tanımlanabilmesi ve korumayla ilgili yasal düzenlemeler kapsamına alınabilmesi için belli değerler taşıması ve bu değerlerin ona belli nitelikler kazandırması gerekmektedir. Değişik kaynaklarda, değişik sınıflamalar altında verilen bu değerler iki ana başlıkta toparlanabilir. Bunlardan birincisi kültür varlığının kendi yapısından, özelliklerinden kaynaklanan tasarım, malzeme kullanımı ve işçilikle ilgilidir. Geçmişin dönemsel değişimlerini de taşıyan bu kaynakların yaşanmışlıkları da geçmişin sosyal, kültürel yapısının verileri olduğu için içsel değerlerin bir bölümünü oluştururlar. Bugün bu kaynaklara günün yaklaşımıyla başkaları tarafından atfedilen değerler ise dışsal değerler olarak tanımlanabilir. Bu değerlerin bir ya da birkaçı bir araya gelerek, o taşınmazın korunmasını ve uygulamayı etkilerler.

Bir Cumhuriyet Dönemi projesi olan Namık Kemal (Saraçoğlu) Mahallesi'nin DE, korunması, yeniden kurgulanması ve kentle giderek kopan ilişkilerinin istenen düzeye gelmesi için **hangi değerleri taşıdığına irdelenmesi** gerekmektedir. Aşağıda bu konuda gerçekleştirilen bir irdelene yer almaktadır:

Tarihsel Değer

Bu değer iki değişik biçimde tanımlanabilir. Bunlardan ilki, o yapı ya da yapı grubunun o yerleşmenin tarihindeki bir olayla, bir değişimle ilgisinden kaynaklanır. O kentin ya da ülkenin

yaşamında önemi olan bir olaya ev sahipliği yapmak, geçmişte kalmış ve toplumda iz bırakmış bir etkinlikle beraber anılmak o taşınmaza tarih boyutu güçlü bir değer katacaktır. Tarihi değerin diğer boyutu "eski" olmakla ilgilidir. Bir diğer deyişle bir kültür varlığının yaşı arttıkça değeri de çoğalmaktadır.

NKM, bu bağlamda incelendiğinde çok eski olmamakla beraber, Ankara'nın yaşamında bir ilk olması nedeniyle değer taşımaktadır. Ayrıca bir "Emlak Bank" projesi olması da, Emlak Bankası tarihi açısından önemlidir.

Anı Değeri

Her toplumun geçmişteki olaylarla ilgili anıları vardır. Bu anılar kimi hallerde bir yapıyla özdeşleşir. Örneğin, bir kişinin doğup büyüdüğü yapı o kişi için önemli bir değer taşıyabilir. Bazı yapı ya da yapı grupları da tarihteki bir olayın canlı tanıkları olduğu için o yöre ya da tüm ülke halkı tarafından o olaylarla birlikte anılırlar.

Yukarıda da değinildiği gibi, NKM sivil ve askerinin oturduğu bir lojmanlar topluluğudur. Mahallenin planlanmasında sürecinde, açık hava oturma yerleri, küçük parklar vb. mahalle sakinlerinin bir araya gelmesini öngören mekanlar yaratılmıştır. Mahalle sakinleri günlük alışverişlerini (Kumrular Sokağın bugünkü ticari yoğunluğunun 1960'larda olmadığı düşünüldüğünde) Mahalle için tasarlanmış dükkanlardan yapmışlardır. Bu düzen doğal olarak bir çok kişinin "mahallesiyle" ilgili anılarının oluşmasına neden olmuştur.

Özgünlük Değeri

Eğer bir yapı ya da kapı, pencere vb. mimari öğeler, yapıldığı dönemin mimari anlayışını, süsleme anlayışını, yapı malzemesinin kullanım biçimini, bir diğer deyişle tüm niteliklerini günümüze değin bozulmadan ve değişmeden sürdürmüşse, özgün bir yapı olarak tanımlanmaktadır. Özgünlük değerine ilişkin olarak yapılan araştırma ve değerlendirmelerde, ilk tasarımın günümüze ne ölçüde gelebildiği belirlenmeye çalışılır.

Özgünlük değeri alanlar için de söz konusu olmaktadır. Namık Kemal Mahallesi, eldeki belgeler incelendiğinde vaziyet planını, 5 gurupta toplanan lojman tiplerini, yapıların mimari biçimlenmesini hemen tümüyle korumuştur. Ara mekanlar, çevresindeki yapılaşma ve alan kullanımları değişmiş olsa da Mahalle'nin özgün olarak yaşamını sürdürdüğü söylenebilir.

Saracoğlu mahallesi devlet dairesi oluyor
Böylece kiralardan tasarruf edilecek

ANKARA, 29 (Hassas) — Devlet memurlarının meşken ihtiyacını karşılamak amacıyla inşa edildiğinden bu yana bir "çöken taş" olmaktan öze gidemeyen Saraçoğlu mahallesindeki 75 apartmanın durumu yeniden ele alınması ve bunların devlet dairelerine tahsis olunarak bütürede büyük çapta bir tasarrufun temini yolundaki çözümlere başlanmıştır.

1944 yılında devrin başbakanı Süleyman Demirel'in başkanlığında kurulan 435 lojmanlı devletin 75 apartmanlı inşaatı 1946 yılında tamamlanmıştır. Çöken taşın Saraçoğlu mahallesinde taşınması için 1946 yılında devletin başbakanı İsmet İnönü'nün başkanlığında kurulan 435 lojmanlı devletin 75 apartmanlı inşaatı 1946 yılında tamamlanmıştır. Çöken taşın Saraçoğlu mahallesinde taşınması için 1946 yılında devletin başbakanı İsmet İnönü'nün başkanlığında kurulan 435 lojmanlı devletin 75 apartmanlı inşaatı 1946 yılında tamamlanmıştır.

350 bin dolar tutan "Atom," yardımı...

İstanbul Reaktörü için Amerikalıların yardım edebilecekleri dün açıklandı

ANKARA, 29 (A.A.) — Amerika Birleşik Devletleri Atom Enerjisi Komisyonu Başkanı John A. McCone, İstanbul'da yapılacak bir araştırma reaktörü için Amerika Birleşik Devletleri'nin Türkiye'ye 350 bin dolar tutarında bir yardıma bulunacağını açıkladı.

McCone, bu yardım için eden tasarrufların, devletin "Washington" reaktörüne katkısını artıracağını söyledi. "Türkiye atom enerjisinin kullanılması için önemli adımlar atıyor. Bu tür bir reaktörün kurulması, Türkiye'nin nükleer enerjideki ilerlemesini göstermektedir. Bu tür bir reaktörün kurulması, Türkiye'nin nükleer enerjideki ilerlemesini göstermektedir. Bu tür bir reaktörün kurulması, Türkiye'nin nükleer enerjideki ilerlemesini göstermektedir."

Müslüman oldu

HAZINE İÇİN : Pınar savaşı 18 da Güzel saraylar Abdurrahman'da bir "Kaldır" kararı alınmıştır. Buradan itibaren elde edilen bakiye bakiye verilmektedir. Bunun sonucunda bir kısmı giderilmektedir.

Enderlik Değeri

Az bulunan, örneği az olan hemen her şey daha değerlidir. Yapılar ve sit alanları için de bu böyledir.

Namık Kemal Mahallesi, bir "lojmanlar" topluluğu olarak düşünüldüğünde, yapıldığı dönemin ender tasarımlarından bir tanesidir. Tasarımcının kimliği, finansman modeli vb. hususlar döneminin ender projelerinden biri olduğunu göstermektedir.

Belge Değeri

Bu değer, diğer tüm değerlerle ilişkilidir. Çünkü her yapı ya da yapının avlusunda yer alan ocak, tandır evi, kuyu vb. elemanlar, yapıldıkları dönemin yapı sanatı, o yapıda yaşayanların nitelikleri ve yaşam biçimini anlamamıza yarayan en önemli belgelerdir. Bu yapıların bir araya gelerek oluşturdukları kentsel sit alanları da, yine oluştukları dönemin şehirleşme anlayışını, yürütülen ticari etkinliklerin niteliği ve bunların işlevsel dağılımını, komşuluk ilişkileri gibi birçok bilgiyi bize anlatabilmektedir. Bu belgelerin yitirilmesi, kent kimliğinin yitirilmesi ile eşdeğerdir.

NKM'nin en baskın değeri belge değeridir:

1. Cumhuriyet Mimarlığının modernleşmeye başladığı dönemin ürünüdür,
2. Bir devlet lojmanı mahallesinin kurgusuna sahiptir,
3. Herman Jansen'in planlama tasarımı içinde yer almıştır,
4. Mimar biçimlenmesi Paul Bonatz tarafından gerçekleştirilmiştir,
5. 1940'lardaki üst düzey bürokratların nasıl bir "konut" a gerek duyduğunu göstermektedir.
6. Yine aynı dönemin yapım teknolojisi ve malzeme kullanımının özgün örneğidir,
7. İlk kez hemen tüm hizmetleri (barınma, eğitim, alış-veriş, kültür, dinlenme vb.) içeren bir "yaşam alanı" oluşturulmuştur.

Ekonomik Değer

Yeryüzündeki her toprak parçasının bir ekonomik değeri vardır. Bu toprak parçası insan eliyle düzenlenmiş, yaşamın belli gereksinimlerini karşılayacak hale gelmiş sağladığı olanaklar çerçevesinde değeri giderek artar. Bu gereksinimler, bir tasarım ve yapım süreci sonunda oluşan bir yapı ya da yapı grubu tarafından karşılanıyorsa, o toprağın değeri de bu oranda artmaktadır. Ekonomik değer sadece parasal karşılığı olan, ölçülebilir bir değer olarak anlaşılmalıdır. Yapının, kültür varlığı olmasından ya da koruma eylemine konu olmasından kaynaklanan değer de bu bağlamda düşünülmelidir.

Namık Kemal Mahallesi yukarıda sıralanan iki ölçütü de karşılamaktadır. Kent içindeki konumu önemli bir ekonomik değer yaratmakta, bir dönemin anlayışını yansıtmaya nedeniyle kültürel miras kapsamında olması bu değeri daha da çoğaltmaktadır.

İşlevsel Değer

Bu değer, ekonomik değerle yakından ilgilidir. Yapı ya da alanın özgün işlevinin devamı öngörülebildiği gibi, yeni bir kullanıma uyarlanması da düşünülebilir. Kimi yapılar bugün özgün işlevlerini yitirmiş olarak görülebilir. Yine de bir yapı stoku olarak değerlendirilmeleri gerekir.

Mahalle bu yönüyle üst düzey bir değer taşımaktadır. Bunlardan ilki işlevsel değerini 65 yıllık yaşamında hiçbir koşulda yitirmemiş olmasıdır. Bu husus tasarımcının giderek çağdaşlaşan Türk toplumunun gereksinimlerini iyi tanımladığını ve uygulamaya aktardığını göstermektedir. Mahallenin her tür "lojistik" hizmeti içeren bir yaşam alanı olarak tasarlanması ise, işlevsel değerini (günümüzde, bu düzeye ulaşmış "lojman-site" lerin neredeyse olmadığı düşünüldüğünde) bir kat daha arttırmaktadır.

Süreklilik Değeri:

Bu değer o kültür varlığının kullanımının sürmesi ve kendisine çağdaş toplumda bir yer bulmasıyla ilgilidir. Böylece yapının kullanılarak korunması temel ilkesinin gereği yerine gelecek, yapı günümüzün bir etkinliğine hizmet vererek ve böylece "geçmişimiz için bir gelecek" olarak tanımlanan önemli bir koruma söyleminin gereği yerine gelmiş olacaktır. Özellikle özgün işlevini günümüzde de sürdürebilen yapılar "süreklilik" değerinin önemli temsilcileri olmaktadır.

Yukarıda da değinildiği gibi Mahalle, yapıldığı günden bu yana varlığını sürdürmüş, her dönemde kimliğini korumuş, daha sonra inşa edilen kimi devlet sitelerine örnek olmuş bir yaşam alanıdır. Kendisine duyulan ilgi kesilmemiş, beklentilere sürekli olarak yanıt vermiştir.

Sonrası.....

Ülke'nin değerlerini ranta dönüştürmeyi amaçlayan günümüzün popüler(!) mekansal belgeleri arasında, adıyla koştur afet şeklinde yeni bir yasa girmiştir. 2012 yılında kabul edilen 6306 sayılı bu yasa "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun" adını taşımaktadır. Kanunun amacı 1. maddesinde "afet riski altındaki alanlar ile bu alanlar dışındaki riskli yapıların bulunduğu arsa ve arazilerde, fen ve sanat norm ve standartlarına uygun, sağlıklı ve güvenli yaşama çevrelerini teşkil etmek üzere iyileştirme, tasfiye ve yenilemelere dair usul ve esasları belirlemektir" şeklinde tanımlanmıştır. Bu tanıma ilke olarak karşı çıkmak olası değildir. Ülkemizde başta deprem olmak üzere afet riski vardır, bunun ortadan kaldırılması ya da en aza indirilmesi için gerekli araçlar kullanılmalıdır. Bu amaçla "iyileştirme, tasfiye ve yenilemeler" yapılmalıdır.

Bu düzenleme hakikaten masum ve kamu yararını öne alan, herşeyden önemli olan "insanın insanca yaşaması" nı ilke edinen ülkenin ve yerleşmelerin kimliklerine ve değerlerine saygılı bir tutum mu sergilemektedir? Bunu irdelenebilmek için ilgili mevzuatın kısaca irdelenmesinde yarar görülmektedir.

6306 sayılı Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında yasada ve bu yasaya dayandırılarak çıkarılan 2 yönetmelikte taşınmaz kültür varlıkları açısından bazı olumsuz noktalar bulunmaktadır. Konuya yasa ve yönetmelikler açısından bakıldığında şu hususlar ön plana çıkmaktadır:

1. Yasanın "Tanımlar" başlığı taşıyan 2. maddesinde riskli yapı, "Riskli alan içinde veya dışında olup ekonomik ömrünü tamamlamış olan ya da yıkılma veya ağır hasar görme riski taşıdığı ilmi ve teknik verilere dayanılarak tespit edilen yapı" olarak tanımlanmıştır.

2. Yasanın taşınmaz kültür varlıklarını olumsuz etkilemesi olası ve "Tahliye ve yıktırma" başlığı taşıyan 5. maddesinin birinci fıkrasında "Riskli yapıların yıktırılmasında ve bunların bulunduğu alanlar ile riskli alanlar ve rezerv yapı alanlarındaki uygulamalarda" sözcüğü ile başlayan bölümde riskli yapılar arasında herhangi bir ayırım yapılmamıştır. Bir diğer deyişle kültür varlıkları da doğrudan riskli yapı sayılabilecektir,

3. "Uygulanmayacak mevzuat" başlığı altında yer alan 9. maddenin 1. fıkrasında yer alan ve "bu kanunun uygulanmasını engelleyici hükümleri olan mevzuat" arasında "2863 sayılı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu" da bulunmaktadır. Bir diğer deyişle koruma kavramı ve araçları devre dışı bırakılabilecektir,

4. 6306 sayılı yasa uyarınca çıkarılması beklenen Yapıların Yıkıtılmasına İlişkin Yönetmelik Taslağı' nda da taşınmaz kültür varlıkları ile ilgili hiçbir hüküm yer almamaktadır.

5. 6306 sayılı afet yasasında 2863 ve 5366 sayılı koruma yasalarının, afet yasasını engelleyen hükümlerinin geçerli olmayacağı belirtilmektedir. Bu durumda :

a. Hangi hükümlerin engelleyici olduğuna kim karar verecektir ?

b. Bir diğer deyişle bu ülkenin kimliğini oluşturan, evrensel ve ulusal değerlere sahip olan kültür mirasımızın bir başka mevzuatı engellediği gerekçesiyle koruma statüsü değiştirilecek ve yok mu edilecektir ?

6. "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanunun Uygulama Yönetmeliği" Kültür ve Turizm Bakanlığına görüş sorulduğunda "alanın sit statüsünün gözetilmesi" ni öngörmektedir. Bu noktada iki soru akla gelmektedir:

• Sit statüsü gözetilirken, o alanı sit yapan değerler ya da sit alanı için oluşturulan koruma plan kararları da gözetilecek ve yeterince değerlendirilecek midir ?

• Bakanlığın görüşü ne kadar geçerli olacaktır? Bu bağlamda Kültür Varlıklarını Koruma Yüksek Kurulu ve Bölge Kurullarının görüş ve yaklaşımları devre dışı mı bırakılacaktır?

.....Ve Namık Kemal Mahallesi Bakanlar Kurulu'nun,8 Şubat 2013 tarihli Resmi Gazetede ilan edilen 28 Ocak 2013 tarihli kararı ile "AFET RİSKİ ALTINDA BULUNAN ALAN" ilan edilmiştir,

.....dolayısıyla Mahallenin çevresindeki diğer alanların afet riski altında olmadığı memnuniyetle görülmüştür....

.....böylece Namık Kemal Mahallesi içindeki yapıların "ekonomik ömrünü tamamlamış olan ya da yıkılma veya ağır hasar görme riski taşıdığı ilmi ve teknik verilere dayanılarak tespit edilen yapı" lar olduğu nihayet anlaşılacaktır.....

..... Ankara'nın bu coğrafyasındaki diğer yapıların ise "ekonomik ömürlerini tamamlamadıkları ya da yıkılmış veya ağır hasar görme riski taşımadıkları ilmi ve teknik verilere dayanılarak tespit edildikleri" düşünülerek yüreklerimize bir miktar su serpilmiştir....

.....yaşadığımız kentle ilgili olarak yaptıkları "ilmi ve teknik" araştırmalar ve ulaştıkları verilerle yaşamlarımızı koruma bağlamında önlem alan Çevre ve Şehircilik Bakanlığına ve onun Ülkenin kültürel kimliğinin korunmasını ön planda tuttuğu anlaşılın Sayın Bakanına olan şükran borçlarımız giderek biriktirmektedir....

....edep yahu...

DOSYA: KENTTEN KADINLAR – 2

Editörler: Burcu Ballıktaş, Demet Gülçiçek, Funda Şenol Cantek, Kübra Ceviz, Selda Tuncer, Sibel Durak

Katkı Verenler: Aydan Akın, Aysun Öner, Beyzagül Benli, Cansu Şengür, Cemile Gizem Dinçer, Deniz Lodos, Elif Ekin Akşit, F. Şule Balcı, Figen Uzar Özdemir, İnan Özdemir, Melda Onur, Nurcan Tüfekçi, Nurşen Güllüoğlu, Özlem Kınal, Selcan Kula, Selen Doğan, Tuba Özkan, Zeynep Ceren Erem

Teşekkürler: Aksu Bora, Ayizi Kitabevi, Ayten Kaya Görgün, Deniz İnci Yenilmez, Ebru Hanbay Çakır, Filiz Yılmaz, İnci Gürbüzatık, Kadın Dayanışma Vakfı, Şükran Yiğit

Kadın Dostu Kentler İçin Yerel Eşitlik Eylem Planları

Kentsel Hizmetler

- Kentin kayıt sisteminin, cinsiyet ayrımlı verilerin toplanmasına olanak tanıyacak şekilde iyileştirilmesi
- Kadınların, kentsel hizmetlere yönelik gereksinimlerini ve taleplerini ortaya çıkaracak çalışmaların yapılması
- Kadınların kent ve çalışma yaşamına daha fazla katılabilmesi için kreş, gündüz bakımevi, yaşlı bakımevi olanaklarının sağlanması
- Kentlerde kadınların biraraya geleceği merkezlerin sayılarının artırılması
- Kadınların kent-içi hareketliliklerini arttırmak üzere toplu taşıma araçlarında özel indirimler yapılması
- Geceleri karanlıkta toplu taşıma araçlarının sürücülerinin durak dışında durmasının sağlanması
- Toplu taşıma duraklarına kadınların 155 acil yardım hattını arayabilecekleri düğmelerin konulması
- Toplu taşıma araçlarının sürücülerinin insan hakları ve kadının insan hakları konusunda eğitilmesi
- Yol gösteren levhaların herkes tarafından okunabilir ve anlaşılabilir hale getirilmesi
- Yol, park, otobüs durağı vb. alanların daha iyi aydınlatılması
- Engelli, yaşlı kadınlara, ve engelli bakımını üstlenen kadınlara yönelik kentsel hizmet düzenlemelerinin yapılması

- Toplumsal cinsiyete duyarlı yerel bütçe hazırlanması
- Kentsel hizmetlerin mahalle ölçeğinde verilmesi ve yaygınlaştırılması

Kadına Yönelik Şiddet

- Şiddet konusunda farkındalık artırma çalışmaları yapılması
- Şiddet mağduru kadınlar için 7 gün 24 saat hizmet verebilecek acil telefon hattı kurulması
- Şiddet mağduru kadının acilen korunmaya alınması için, *acil eylem birimi* oluşturulması
- Karakollarda kadın bürolarının kurulması
- Kadın danışma merkezleri, ara istasyon ve sığınma evleri açılması

Ekonomik Güçlenme ve Çalışma Hayatı

- Yerel yönetimlerin; kreş, yaşlı ve hasta bakımevleri vb. olanaklar sunarak, kadınların çalışma hayatına katılımını desteklemesi
- İstihdam garantili meslek eğitimi, beceri ve kapasite geliştirme programlarının artırılması, bu programlardan kadınların yararlanmasının sağlanması
- Kadınların el emeği ürünlerini değerlendirmeye yönelik çalışmalar yapılması

- Kadınların sosyal güvenlik sisteminden yararlanmasının sağlanması

Göç ve Yoksulluk

- Göç etmiş kadın ve kız çocuklarına, dil bilmeyenler de dikkate alınarak, kenti ve kentsel kurumları tanıtmaya amaçlı eğitim ve gezi çalışmaları yapılması
- Bu kadınlara yönelik eğitim ve istihdam programları düzenlenmesi, kız çocuklarının liselere, açık liselere devamının sağlanması ve Yaşam Boyu Eğitim Merkezleri ve Halk Eğitim Kurslarından özellikle bu kadın ve kız çocuklarının yararlanmasının sağlanması
- Bu bölgelerde yaşayan kadınlara, tek ebeveyn ve/veya özürü, yalnız yaşayan, yaşlı, evden atılan ya da aile içi şiddet nedeniyle evinden kendi isteğiyle ayrılan kadınlara öncelik vermek üzere, TOKİ veya belediye konutlarından kota ayrılması
- Kentin göç almış yoksul kesimlerinde yaşanan sorunlara ilişkin çalışmalarda kadınların sorunlarının ayrıca ele alınması ve buna dayanarak özel çözümler geliştirilmesi
- Göç eden kadın ve kız çocuklarına yönelik olarak kenti tanıma ve hizmet almak için hangi kurumlara başvuracaklarına ilişkin bilgilendirici eğitim çalışmaları yapılması

Cinsiyetli Bir Serginin Hikâyesi

Aysun Öner

Umumi Bakış: "Onlar da seks işçiliği yapmasın canım, üniversite okusun, normal bir işte çalışsın. Kolay para kazanmak için kadın oluyorlar."

"Şimdi öncelikle bütün transseksüel bireyler 'trans kadın' değildir, 'trans erkekler' de var. Ayrıca seks işçiliğini kadın ve erkek seks işçilerinin bir kısmı gibi isteyerek tercih eden trans kadın bireylerin pek çoğu toplumun her alanından dışlandıkları ve para kazanacak başka bir alan bulamadıkları için seks işçiliği yapmak zorunda kalıyorlar. Düşünsenize, mühendislik yahut iktisat mezunu, yüksek lisans yapmış, ancak seks işçiliği yapan trans kadın bireyler var. Bir mühendis neden seks işçiliği yapmayı tercih eder? Hissettiği gibi kadın olarak yaşayan bir trans kadın mühendisi hangi firma işe alır? İşe alınsa dahi, türlü sözlü, fiziksel taciz, damgalanma, dışlanma ve ayrımcılığa ne kadar süre ve nasıl dayanabilir?"

"TransHayat" fotoğraf projemde trans bireylerin 'seks işçiliği' ve 'eğlence sektörü'

gibi var olmalarına tahammül gösterilen alanlar dışında öğretmenlik, avukatlık, garsonluk, taksi şoförlüğü vb. toplumun farklı kesimleriyle gündüz saatlerinde yüz yüze olabilecekleri meslek kollarında çalışabildikleri bir dünya düşünün fotoğrafı yapmıştım. Çekim için mekân arayış sürecimde, görüştüğüm farklı siyasi görüşlerden, eğitim düzeylerinden, sosyal tabakalardan, meslek gruplarından yüzlerce insanla yukarıda alıntılıdığım diyaloga benzer transfobik bir diyalogu tekrar tekrar deneyimledim. Ancak her defasında inatla projemi ve transseksüeller dair sahip oldukları ön yargıların yanlış olduğunu anlatmaya çabaladım. 2009 yılında, Cihangir Daire Sanat'ta Ali Şimşek'in küratörlüğünde yapılan "Klasik" başlıklı sergi için bir fotoğraf projesi yapmak üzere çıktığım yolculukta mekân mekân gezip transfobi karşılıklı mücadele veren bir trans aktivisti olup çıkmıştım. Yüzlerce dışçı muayenehanesi, okul, kafe, hastane, taksi durağı gezdikten sonra çekim için kısıtlı sayıda mekândan, kısıtlı süreler verilerek ve genel olarak 'lütfetme' yahut 'tahammül gösterme' duygusu hissettirilerek destek aldım ve projeyi böylelikle gerçekleştirdim.

Kent yaşamı içinde varlıklı, meslek erbabı, şöhretli, memur, işçi, işsiz yahut şarapçı olmanız üzerinden sizin ait olduğunuz bir sosyal tabakanız vardır. Şarapçıysanız, birileri sizi aşağılayabilir, acıyabilir yahut "Çok şükür ben her şeye rağmen ayakta'yım" deyip kendine bir mutluluk payı çıkarabilir. Ancak özel bir nedeni yoksa size karşı bir nefret beslemez. Ancak transseksüelseniz,

hele ki trans kadınsanız 'erkeklik' denilen önemli mertebeyi bırakıp ikinci sınıf bir cinsiyete 'kadınlık' mertebesine inmişsinizdir. Dünyanın işleyişinin üzerine kurulduğu pek önemli erkeklik kurumunu bedensel performansınızla alaşağı etmiş, siz artık sistem için ayaklı bir tehlikesinizdir. Damgalarınız sokağa adınızı atar atmaz üzerine basılmaya başlar: "Seks işçisi", "sapkın", "eli falçatalı", "saldırgan", "tehlikeli" vs. vs.

Erkeklik toplumun her kesimine öylesine nüfuz etmiştir ki, bir işsiz de olsanız, bir şirkette CEO da olsanız, şöhretli de olsanız, transseksüelseniz hemen hiçbir sosyal tabaka sizi içine almaz, hatta kusar, sizi hayat mücadelesinde yapayalnız bırakır. Bir trans kadın kimliğini kabul ettikten sonra, hissettiği kimlikte yaşamak istediğinde onu belli iş alanları dışında hiçbir iş alanı kabul etmez. O da her birey gibi evinin kirasını vermek, marketten alışveriş yapmak zorundadır. Her trans bireyin şarkıcılığa, oyunculuğa kabiliyeti olması mümkün olmayacağı için erkek egemen kültür trans kadınlar için geriye seks işçiliği yapmaktan başka çare bırakmaz.

Bunun yanı sıra bugün cinsiyet değiştirme operasyonu geçirip, açık kimliğiyle Milli Eğitim'de öğretmenlik yapan, pvc pencere işiyle uğraşan yahut kimliğini iş yeri dışında yaşamayı tercih edip, iş yerinde kimliğini gizleyerek var olan trans bireyler var.

Trans erkekler "Erkek Fatma", "delikanlı kız" gibi tanımlandıklarından, kimlikleri trans kadınlar kadar görünür olmadığından ve

kadın bireylerin cinsellikleri toplumca çok da ciddiye alınmadığından, genelde kent yaşamı içinde 'yok'lar. Bu da sorunlu bir başka konu olmakla birlikte, trans kadınlar için ister seks işçiliği yapsın, ister başka bir meslek alanında olsun, kentin herhangi bir alanı her an tacize, tecavüze uğrayabileceği, türlü rencide edici hakaretle karşılaşabileceği, fiziksel şiddete maruz kalabileceği, hatta nefret cinayetine kurban gidebileceği bir 'korku' alanıdır. Hele ki seks işçiliği yapıyorsa kent mecralarının risk ve korku derecesi artmaktadır.

İşte kişisel sergi haline getirip, İstanbul'dan sonra geçtiğimiz yıl Ankara'da Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali kapsamında açtığımız, Anadolu'nun farklı illerinde de açmayı planladığımız "TransHayat" adlı fotoğraf projesi, transseksüel bireylerin korku içinde yahut kimliklerini gizleme baskısı altında yaşadıkları kent yaşamına alternatif olmasını düşlediğim, korkuların var olmadığı bir kent ütopyasından filizlendi.

Fatma Taner Ege, Nurhayat Farırmaz, Nurten İşçi Kentin Muhtarları

Burcu Ballıktaş

Kadın dosyamızda bu ay da kent muhtarlarından bahsedelim dedik. Ankara'daki 47 kadın mahalle muhtarından 26'sı Çankaya, 8'i Mamak bölgesinde görev yapıyor. Bunlardan üçünü Solfasol adına ziyaret ettik. Sokullu Mehmet Paşa Mahallesi Muhtarı Fatma Taner Ege, General Zeki Doğan Mahallesi Muhtarı Nurhayat Farırmaz ve Güzeltepe Mahallesi Muhtarı Nurten İşçi'yle aday olma hikayelerinden mahallenin sorunlarına, kadın muhtar olmanın zorluklarından aldıkları tepkilere kadar birçok konuda sohbet ettik. Görüşmelerin hem Solfasol'u tanıtmak hem de yereldeki sorunlara ilişkin bilgi edinmek açısından oldukça yararlı geçtiğini belirtmeliyim. Bu ziyaretlerin yaygınlaşması ve çoğalması dileğiyle...

Fatma Taner Ege

Sokullu'da Kadın El Emeği Pazarı

Fatma Taner Ege emekli öğretmen. 1976'dan beri oturduğu Sokullu Mehmet Paşa Mahallesi'nde üç dönemdir muhtarlık görevini yürütüyor. Son seçimlerde "Koskoca mahalleyi bir kadından kurtaramadınız" denildiği kulağına geldiğinde çok üzülüş, tepki duymuş. Ama "Mahallelim beni kabullendi" diyor. En büyük desteği de eşinden aldığını belirtmeden edemiyor.

2000 yılında mahalle meclisi kurmuş **Fatma Taner** ve o dönem Hürriyet'ten gelen bir muhabir haberine "Mahallede Devrim" diye başlık atınca, onun için epey sorun olduğunu anlatıyor. Yeni yasalarla belediyeler nezdinde kent konseylerinin kurulması gerekince hemen diğer mahallelerdeki arkadaşlarıyla kolları sıvayıp Sokullu Semt Meclisi'ni oluşturmuşlar. Şu an başkanlığı kendisi yürütüyor. Sokullu'da bir Kadın El Emeği Pazarı açmışlar. "Havalar soğuduğu için insanlar pek gelemiyor artık. Baharda tekrar canlandıracağız" diyor.

Mahalleliyle birlikte ilk ciddi mücadelesini baz istasyonuna karşı vermiş. Dört ay sürdürdükleri mücadeleyi kazanmışlar ve baz istasyonunu kurdurmamışlar. En son olarak da mahallenin ciddi bir ulaşım sorunuyla uğraşmaktalar. Büyükşehir Belediyesi'nden şikayetçi: "Otobüslerimizi kaldırdılar. Salkımsöğüt ve Ahmet Haşim sokaklarının bulvarı çıkışını kapattılar. Çetin Emeç bulvarının hemen altına o kapattığı sokak da dahil Ahmet Haşim'in hemen altına bir stadyum yapıyor. Verdiğim dilekçeyle önerimi sundum, bir alt ya da üst geçit ya da göbek yapmalarını istedim. Aynen kabul etmişler ama ya zaman? İki aydır yollar kapalı" diyerek mahallelinin mağdur edildiğini belirtiyor.

General Zeki Doğan'da Sığınma Evi Tamam

İkinci durağımız Mamak General Zeki Doğan Mahallesi. Adaylık sürecinde kadınlara ve emekçilere dönük bir çalışma yürüten **Nurhayat Farırmaz** muhtarlığı süresince

Nurhayat Farırmaz

iki konunun üzerinde durmuş: kreş ve sığınma evi. Sonuçta mahalledeki kadınlarla birlikte terk edilmiş bir kreş açtırmayı başarmışlar. "Biz 10 kadın basın açıklaması yaparken 40 polis vardı. Belki şimdi en az 4 polis çocuğunu o kreşe gönderiyor" diyor.

"Mamak şiddet gören kadınların çok olduğu bir yer" diye vurguluyor ki zaten bunun üzerinde ne kadar durduğu ofisin genel görünümünden de anlaşılıyor. Duvarlarda asılı duyuru ve afişlerde şiddete uğrayan kadınların yardım alabileceği kurumların telefon numaraları yazılı.

"Kadın şiddet görmüş, ölüm korkusuyla geliyor. Ne yapabilirim? Ancak sığınma evine yönlendirebilirim. Sığınma evi yoktu önceden." O yüzden gittiği bütün platformlarda bu talebi dillendirmiş Farırmaz, milletvekillerine kadar götürmüş meseleyi ve sonunda belediye bünyesinde üç ay önce bir sığınma evi açılmış.

Muhtarlık çalışmalarını mahalle sakinleriyle birlikte yürütmek için altı komisyon kurmuşlar. Bunlardan en aktif Kadın Komisyonu. Kürtaj yasağına dair çalışmalar yapmışlar ayrıca her 8 Mart ve 25 Kasım'da çeşitli etkinlikler düzenliyorlar. Zaman zaman "Hep kadınlara yönelik çalışmalar" var şeklinde tepkiler olsa da orada bulunduğumuz sürece görüşmemizi bölen hikayeleriyle o kadar çok kadın uğruyor ki muhtarlığa... Belli ki mahallenin buna ihtiyacı var.

Farırmaz'ın şu sözleri de doğruluyor bu kanımızı:

"Öldürülme korkusuyla yaşayan şu anda 5 tane kadın var iletişimde olduğum. Aramadığım yer kalmadı. Herkes sığınma evine gidecek diye bir şey yok. O diyor ki, ben çalışıyorum sığınma evine gitmek istemiyorum. Çocuklarımla, ailemle yaşamak istiyorum. O zaman bu adama bir ceza olmalı. 8 kere uzaklaştırması var ama içeri almıyorlar. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığını bile aramışlar. Kim için yapılıyor yasalar? Kimler yaşasın diye yapılıyor?"

Bir baz istasyonuna karşı mücadele hikayesi de General Zeki Doğan'da var. Onlar da tüm mahalleli kenetlenip kurdurmamayı başarmışlar. Son zamanların en mühim sorunların başındaysa sokak lambalarının yetersizliği ve yanmaması geliyor. "Ben bütün toplantılarda aydınlık sokaklar istiyorum. Milletvekillerinin bakanların olduğu toplantılarda da bar bar bağıryorum 'Aydınlık sokaklar istiyorum' diye. Bir muhtar olarak saat 22:00'de sokağa çıkamıyorsam bu ülkede hiçbir kadın sokağa çıkamıyordur, değil mi?" diye soruyor.

"Muhtarlıklar Gençleştirilmeli Ve Kadın Ağırlıklı Olmalı"

"Bütün sokakları şair isimli" Güzeltepe Mahallesi Muhtarı **Nurten İşçi** mahalle sakinirken ikametgâh almaya geldiği muhtarlıkta halen bilgisayar kullanılmamasını "Alacağım bu görevi senden" diyerek esprili bir yolla eleştirmiş. Derken bu gerçek olmuş! Sahiden de **İşçi**, teknolojiyi her düzeyde kullanmaya özen gösteren bir muhtar. Kurduğu internet sitesinde mahallenin sokakları,

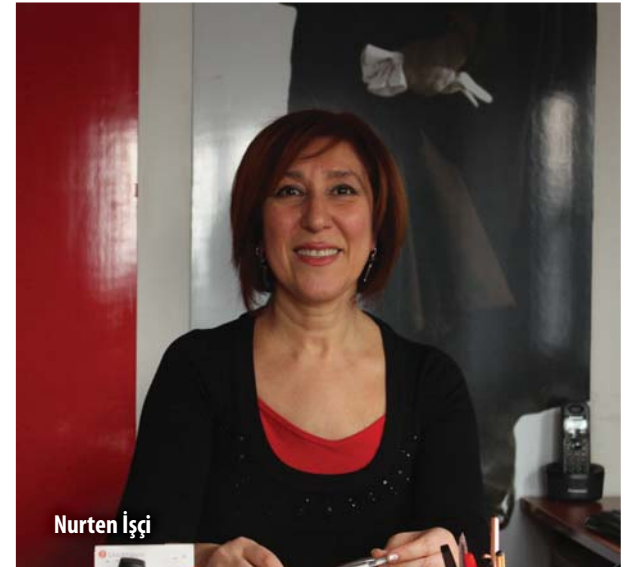
okulları, aile hekimleri ve hatta "Tebliğatiniz var" diye bir uyarı sistemi bile var. Vatandaşa bir tebligat ulaştığında bu uyarı sistemi sayesinde takip edebiliyor.

"Bu bir masa işi değil" diyerek hizmet yerlerinin oturma yerleri olmadığını sık sık vurgulayan **İşçi**'nin bu anlayışı ne kadar benimsediğini yerinde görme fırsatımız oldu. Görüşme esnasında gelen Enerji-SA ekiplerini bizzat karşılıyor ve gidecekleri sokağa yönlendiriyor. Hayır hayır, tarif etmiyor onlara eşlik ediyor arızanın olduğu sokağa hep birlikte gidiyoruz. Mesele mühim: Sokak lambasının asfaltın yüzeyinde kalan kabloları içeri alınacak.

Diğer muhtarlarla görüştüğümüzde de öne çıkan sorunlardan bahsediyor **İşçi**. Ofisin kırtasiye, telefon, elektrik, internet vb tüm masrafları kendilerine ait ve yapılan ödenek oldukça kısıtlı. "Biz de seçilmişiz ama maddi olarak çok zayıf muhtarlıklar. Oysa tüm sorumluluklar sizde. Lambası yanmayan bize gelir, evini böcek basan bize gelir, ayrılan boşanan bize gelir..."

"Biz de size geldik!" diyoruz

Ona göre muhtarlıklar yerel yönetimlere bağlanmalı, muhakkak gençleştirilmeli ve kadın ağırlıklı olmalı ki herkes rahatça işbirliği yapabilsin. Kadın olmanın mahallelinin her tür sorununu paylaşmada bir avantaj olduğunu düşünüyor.

Nurten İşçi

Adrese dayalı sisteme geçilmesiyle muhtarlıkların gereksizleştiği gibi bir tartışma olduğunu hatırlatıyoruz, bu sistemi olumlu görüyor ama "Muhtarlıkların kaldırılması değil değiştirilmesi lazım. Bizler hizmet yeriyiz, o zaman belediye gibi çalışacağız. Biz burada mahallelerimize hakimiz. Füzuli makamlar kaldırılrsa çok daha iyi olur." diye eklemekten de geçemiyor. Çünkü "Bir belediye başkanı, vali ya da kaymakamın kimsenin evinin içine giremez." Bu yüzden yereldeki sorunlara hakim olan muhtarlıklar belediyeye bağlanmalı ve daha fazla inisiyatifli kılınmalı. Çoğu kimsede bu "inisiyatif" para karşılığında belge vermek olarak algılandığından muhtarlığın gereksiz bir kurum olduğunu düşünüyor. Ancak bu kadar hayatın içinde bir kurumun daha işlevsel hale getirilmesi mümkün değil mi acaba?

Ankara'yı Yazan Kadınlar

Ankara ile birlikte anılan birkaç kadın yazarımız var: Sevgi Soysal, Nazlı Eray... Ankaralı kadınlar olarak istiyoruz ki, şehrimizi iyi ve kötü yanlarıyla, kafeleri, çıkmaz sokakları, ev içleri, konfeksiyon atölyeleri, bayırları, gecekondularıyla anlatan kadın yazarlar çoğalsın. Son yıllarda yüzümüzü güldüren, hikâyelerimizi dillendiren Ankaralı üç kadın yazardan daha söz edebiliyoruz artık: Şükran Yiğit, İnci Gürbüzatık ve Ayten Kaya Görgün. Üç kadın da Ankara'da geçen çocukluklarının peşine düşerek başlamışlar yazmaya. Derken ergenlikleri ve kadınlıkları çıkmış karşılıklarına sokak aralarında. Tıpkı bizim gibi. Büyük şehirde, özellikle de Ankara'da kadın olarak var olma hikâyelerini okuduktan sonra, onlara kendi Ankara'larını soralım istedik. Söyleşirken, hem kitaplarının serüvenini anlattılar, hem de şehirlerinin. Bugünkü Ankara'yı da konuştuk, nasıl bir Ankara hayal ettiklerini de...

Evlerden Sokaklara, Sokaklardan Şehirlere..!

Söyleşi: Selda Tuncer

Ayten Kaya Görgün ile söyleşi

Selda Tuncer: Siz "Arıza Babaların Çatlak Kızları" romanınızda Ankara'nın farklı bir yüzünü anlatıyorsunuz.. Bu romanda otobiyografik öğeler var mı? Varsa romanda anlattığınız semtle ilişkiniz sürüyor mu?

Ayten Kaya Görgün: Kitaptaki "Ödenmiş Bedeller Kolyesi"nin tılsımıyla yürüyen kadınlardan biri de benim. Anlattığım bir 'göç' hikayesi, o hikayedeki sokaklarda büyüdüm, bedelleri ödeyen kadınları tanıdım, hikayesini anlattığım Paşa Amca'yı, Fincan Tezeye'yı, Sakine'yi ağlarken, gülerken gördüm. Yalnız hayatı da birebir yazıya dökmedim. Katip değilim. Kırk yıldır hayatın bana verdiğini, bende kalanları, en iyi bildiğim hikayeleri bir kurgu etrafında topladım.

Hikaye Natoyolu-Mamak'da geçiyor. Hala ailemin büyük bir kesmi, arkadaşlarını orada yaşıyorlar. Haftada bir kez ben de oralardayım. Yalnız artık ne ben o sokaklarda koşan kız çocuğuyum, ne de toprak yollu sokaklar, gecekondular ne de mavi çöp bidonları var ortada. Keşke yok olan sadece toprak yollar, gecekondular, çöp bidonları olsaydı...

Kitabınızda da çok ön planda yer alan bu semtin kadınlarını ve yaşadıkları şehirler kurdukları ilişkiyi biraz anlatır mısınız?

Kamyonların tepesinde gelirken çoktan çoluğa çocuğa karışmış kadınlar ne yazık ki Küçük Sivas, Küçük Erzurum'dan ötesine geçemediler. Erkekler 'ekmeğin' ya da kıymet verdikleri, ellerinde tuttuklarını zannettikleri değerleri koruma derdindeyken kadınlar şehri daha çok çocuklarının, kocalarının anlattıkları üzerinden bildiler. Aynı köylerindeki gibi kadınlar ancak hastane ya da resmî bir işten dolayı aşığılara (şehre) indiler.

Özellikle kız çocuklarının büyümesi, mahalle okullarından şehrin merkezine daha yakın okullara geçmesiyle kadınlar sonradan kurdukları küçük köylerinden çıkabildiler. "Aman eksik eteklerin başına bir şey gelmesin" niyetiyle ilkin bir büyük olarak kızlarının yanında yürüdüler.

Sonrasında o kadınlar kızlarının da desteğiyle bu kez gündelikçi olarak belediye otobüslerinin körük kısmında buluştular. Bu kez şehre, gittikleri evlerin büyük camlarından baktılar. Bu kadınların kızları da genç erkekleri de asi çıktı, bir kez sokakla buluşan bir daha içeri girmedi.

Sizin romanınızda kadınlar için evler sokaklara, sokaklar şehre ve hatta sonunda başka şehirlere açılıyor. Bu yönüyle sizin şehirle olan ilişkinizi özgürleştirici bir alan olarak yorumlayabilir miyiz?

Kitapta Paşa Amca diyor ki: "Benim çocuklarım küçüken çok akıllı da büyüdükçe deliriyorlar" Evet sokağın bir özgürleştirici yanı var. Görüyorsun, soru soruyorsun, kıyaslıyorsun, aynı zaman diliminde seninle birlikte yolda yürüyenlerle buluşuyorsun. Sancılı bir dönem, etrafına çizilmiş daireden döne döne, yaralanarak da olsa çıkmaya çalışıyorsun. Serde gençlik var, kabuğu kırmaya niyetleniyorsun. Bütün bunlar karşılığını en yakınındakilerin kurdukları iktidara karşı çıkmakla alıyor. Büyüyüp sokakla buluşan, babanın karşısına çıkan çocuk büyüklerin gözünde "deli" gibi bir şey oluyor. Paşa Amca'nın kurduğu cümlemin altında da bunlar var. Bana gelecek olursak, bütün bu anlattığım hikayenin içinde ben de varım. Sokaklar şehir, şehirler başka şehirlere bağlandıkça, üretime katılıp elim ekmek tutunca benim de hareket alanım genişledi.

Edebiyatçıların mekânlarla, şehirlerle çoğu zaman özel bağlar kurduğunu söyleyebiliriz. Misal, Sevgi Soysal veya Nazlı Eray ilk anda bir çok insana Ankara'yı çağırıyor. Siz bir kadın olarak, bir edebiyatçı olarak Ankara şehriyle ilişkinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Ara ara kesintilere uğrayıp Ankara'yı başka şehirlerle aldatsam da, Ankaralı'yım. Sohbe başlarken sıkça sorulur ya "Nerelisin?" diye, ben o vakitler ailemin göçüp geldiği Sivas'ı söylemekten çok "Ankaralıyım" diye cevap veririm. Çünkü kendimi gerçekten de Ankara'ya ait hissedirim. Hiç bir şehri Ankara'nın sokaklarını bildiğim kadar bilemem, yaşanmışlıklarım en çok bu şehrin sokaklarında, binalarında. Pek çok tanıdığım bu şehrin topraklarında gömülü.

Hani bazen sevdiğinizle çok yapış yapış olursunuz, bir soluklanmak, bir süre ayrı kalmak, özlemek, tekrar buluşmanın zevkini yaşamak istersiniz ya Ankara'yla ilişkim aynen öyle.

Size göre kadın dostu şehirler nasıl olmalıdır?

En büyük sorun güvenlik, ne yazık ki hergün sokakta en az bir iki kadın öldürülmekte. Hem de onları sevdiğini söyleyen erkekler tarafından. En güvenilir yerlerden biri olduğu düşünülen evlerin içinde kadın sık sık fiziksel ya da duygusal şiddet görmekte. Belki de kadına en dost şehir, kadına herşeyden önce "İNSAN" olarak bakabilen erkeklerin çoğunlukta olduğu bir şehir.

Sonraki sıkıntılar, trafik, üst geçitlerin bu kadar çok olması, binaların iç içe geçmesi, kaldırımların darlığı, park yeri bulamayan araçların çıkardığı sıkıntılar sadece kadınların hayatını etkilemiyor çocuk, engelli, yaşlı herkesi bir yerinden yakalıyor.

Bir şehir kadının hayatını kolaylaştırıyor

onun zenginleşmesine fırsat tanıyor kadın dostudur. Eğer yeterince kreş varsa ve kadınlar bu hizmete kolay ulaşıyorsa; canlarının istedikleri saatlerde, istedikleri kıyafetlerle sokağa çıkabiliyorlarsa; o şehrin yönetiminde sözlerini söyleyebiliyorlarsa; sevip elinden tutarak yürüyecek adamları kendileri seçebiliyorsa; eğitimde iş olanaklarında cinsiyet ayrımcılığı görmüyorlarsa; yarın çocuğunu tok yatırabilecek miyim diye kaygılanmıyorlarsa bu şehir kadın dostu değil İNSAN dostudur.

Ankara'nın en sevdiğiniz, kendinizi ait hissettiğiniz, uzaktayken özlediğiniz yerleri sizin için nerelerdir?

Sanırım sokakları, kentleri sevdiğim doğal güzelliklerinden çok yaşanmışlıkları, sende bıraktıkları izler. Bu anlamda Kurtuluş Parkı'nın yeri başka. Orada çok türkü söyledik, peynir, domates, ekmeği piknikler yaptık. Çok da ağladık. Bugünkü Mamak-Çankaya arasındaki viyadüğün olduğu, binaların, alışveriş merkezlerinin yükseldiği yerler bizim kaçamak alanlarımızdı. Sıkça kısır yapıp, çay demleyerek o tepelere çıktık.

Kızılay, özellikle Gima'nın önünün buluşma yeri olarak verildiği zamanlara yetiştik. Konur Sokak, Yüksel Caddesi, Sakarya her daim renkli geldi. Kale'nin dar sokakları, Çıkrıkçılar Yokuşu, Opera'nın çevresi eskiden beri gezmekten keyif aldığım yerler.

H.Ü. Kadın Sorunları Araştırma ve Uygulama Merkezi (www.huksam.hacettepe.edu.tr), H.Ü. İİBF Kadın Platformu (www.kadinplatformu.hacettepe.edu.tr) Üniversiteli Kadın Kolektifi 8 Mart Etkinlikleri (4-8 Mart 2013)

8 Mart

8 Mart 1957 tarihinde ABD'nin New York kentinde 40.000 dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başladı. Ancak polis in işçilere saldırması ve işçilerin fabrikaya kilitlenmesi, arkasından da çıkan yangında işçilerin fabrika önünde kurulan barikatlardan kaçamaması sonucunda çoğu kadın 129 kişi can verdi.

26-27 Ağustos 1910 tarihinde Kopenhag 2. Enternasyonale bağlı kadınlar toplantısında 8 Mart 1957 tarihindeki tekstil fabrikası yangınında ölen kadın işçiler anısına 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak anılması önerisi kabul edildi. Türkiye'de ise 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ilk kez 1921 yılında "Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlanmaya başladı.

PROGRAM

4 Mart 2013

10:00 FİLM GÖSTERİMİ

Kurtuluş Son Durak

Yer: Tuğrul Çubukçu Salonu, İİBF-Beytepe

13:30 ATÖLYE ÇALIŞMASI

Sloganını Kap Gel

Yer: Tuğrul Çubukçu Fuaye Salonu

5 Mart 2013

10:00 PANEL

"Sosyal Bilimlerde Kadın Yansımaları"

Nebahat Tanrıverdi (ORSAM)

Burcu Şimşek (H.Ü. İletişim Bilimleri)

Kevser Peker (Üniversiteli Kadın Kolektifi)

Yer: Tuğrul Çubukçu Salonu, İİBF-Beytepe

12:30 KADINLAR YÜRÜYÜRÜZ

"Güvenli Kampüs, Özgür Üniversite"

Başlangıç: Edebiyat Fakültesi Önü

14:00 OKUMA

Kadınlardan Kentler, Murathan Mungan

Yer: Tuğrul Çubukçu Salonu, İİBF-Beytepe

6 Mart 2013

10:00 PANEL

"Kadın ve Başarı Öyküleri"

Nebahat Tanrıverdi (ORSAM)

Aylin Nazlıca (CHP Ankara Milletvekili)

Tennur Yerlisu Lapa (Dünya Şampiyonu Milli Sporcu)

Yer: Tuğrul Çubukçu Salonu, İİBF-Beytepe

14:00 PANEL

"Kürtajı Tartışıyoruz"

Şevkat Bahar Özvarış (HÜKSAM)

Şebnem Korur Fincancı (İ.Ü. Adli Tıp)

Ayşe Ömür Atmaca (İİBF Kadın Platformu)

Yer: H. Ü. Kültür Merkezi Yeşil Salon, Sıhhiye

7 Mart 2013

10:00 FİLM GÖSTERİMİ

Araf

12:00 YÖNETMENLE SÖYLEŞİ

Yönetmen: Yeşim Ustaoglu

Yer: Tuğrul Çubukçu Salonu, İİBF-Beytepe

14:00 OKUMA

Kadınlardan Kentler, Murathan Mungan

Yer: Tuğrul Çubukçu Salonu, İİBF-Beytepe

19:30 KONSER

"Kadın Şarkıları", Aysun Töngür Aytimur

Yer: H. Ü. Kültür Merkezi M Salonu, Sıhhiye

Servis; 17:30'da BAM'dan hareket edecektir.

8 Mart 2013

MEYDANLARDAYIZ...

Bugün biz kadınlar, öldürülen kız kardeşlerimiz için, kürtaj hakkımızı savunmak için, tecavüze, şiddete, bize ölümden başka bir şey getirmeyecek savaş söylemelerine karşı çıkmak için tüm kadınları 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde alanlara çağırıyoruz.

Yıkılan Çocukluk Ülkesinin Peşinde Bir Yazar: İnci Gürbüzatık

Söyleşi: Nurşen Güllüoğlu

Nurşen Güllüoğlu: Kitabın girişinden anladığım kadariyle Misket'in yazılış öyküsü ilk kez kızınıza doğup büyüdüğünüz yerleri gezdirirken şekillenmiş.

İnci Gürbüzatık: Bir yazarın en büyük esin kaynağı çocukluğu ve hayal gücüdür. Çocukluğum Ulus'taki o eski mahallelerde öyle zengin öyle dolu dolu geçti ki bilemezsiniz. O yüzden yazdığım, öykülerin, oyunların, senaryoların çocukluğumdan beslendiğini biliyorum.

Gerçekten de Misak-ı Milli Mahallesi'nin tarihini yazmaya cüret edeceğimi aklıma bile getirmemişim. Zaten 'MISKET'in ilk sayfasında da bunu itiraf ediyorum okuruma; 'Misket'i yazacağımı söyleselerdi inanmazdım' diyorum.

Kızıyla birlikte o gün tamamen rastlantısal olarak girdiğim çocukluk dünyam olan Ulus'taki o eski mahalle, o sokaklar ağı, o evler beni söktü sanki. Anılarımın dağılıp gitmesinden korkuyor birinden diğerine geçiyordum. Çocukluk ülkemde sanki yine çocukum. Kızım beni dinlerken şaşkındı. Bu coşkun, bu esrik halime sanırım ilk kez tanık oluyordu. Tam Tayyare Sokak'tan Gazi Lisesi'ne açılan yolun sonunda sessizliğini bozdu, "Yaz anne. Yazık olmuş buralara. Lütfen bütün bu anlattıklarınızı yaz!" Güldüm elbet. Yazmak kolay değildi çünkü.

Misket çocukluğunuzun geçtiği semtin romanı. Bu semtin hikayesi yıllar içinde nasıl şekillendi? Uzun süre uzak kaldınız, geri dönüp bugünkü halini gördüğünüzdeki duygularınız nasıldı?

Tayyare Sokak sokaklıktan çıkmıştı. Evler yıkılıp çökmüş, üç duvarlı yüzüstü arsalar oluşmuştu. Gördüklerim acı vericiydi. Tarihin yok edilişiydi. Yıllardır o evler, o sokaklar yıkılıyordu.

birakılmıştı işte. Yok oluşu planlanmış bu sonuç beklenir gibiydi. Hiç bir biçimde onarıma, restore edilme, kurtarıma umudu yoktu artık, özellikle yapılmıştı bu, yıkılacaktı besbelli. Araştırmaya başladım. Sokakların izi haritadan bile silinmişti. Korktum, anladım ki buraların kaderi birileri tarafından önceden belirlenmişti. Yazmaya o anda karar verdim işte.

"Buralar yıkılacak, tarih yok edilecek, uydudan bile silinmiş" dedim kendi kendime. Yitirdiğim çocukluk ülkemin yok oluştan öncesini bütün içtenliğimle belgelemeye, yazmaya başladım. En sağlam öykü Arap Menekşe Teyze'nin öyküsüydü. Önüne geldiğimde ironik bir biçimde evi menekşe rengine boyalıydı üstelik. Çakılıp kalmışım karşısında. Onu yazarken hikayeler sökün etmeye başladı. Menekşe Teyze sanki onunla birlikte yaşamış bütün o yitik insanları birer birer mezarlarından çıkartıp diriltmiş, capcanlı getirmişti karşıma. Tanıdığım bütün o yitik insanların ruhlarının o evlerde o semtte dolandığından emin gibiydim. Hesapsız, kitapsız, plansız, zamansız, yönsüz tek başıma günlerce bir mazoşist gibi dolaştım o sokaklar ağında. Açılmayacağını bile bile tokmakları, çingirakları sökülümüş, güzellikleri yağmalanmış boş evlerin kapılarını çaldım. Yanıt oradaydı o evler o sokaklar o mahallelerdeydi anlamıştım.

Ankara'nın yıllar öncesini bilen biri olarak şehrin bugünkü haliyle aranız nasıl? Olumlu ve olumsuz gelişmeler neler sizce?

Yeni oluşturulan Ankara estetikten yoksun bir şehir gözümde. Eski Ankara öyle değil. Estetik var, üstelik tarih kokuyor, ruhunu da koruyor. Ulus'taki Cumhuriyet Dönemi mimari eserlerinin olduğu Açık Hava Müzesi'ni gezerken duyumsuyorsunuz bunu. Bilmeyene bile tarihini fısıldıyor, anlatıyor geçmişini, görkemini, gözler önüne seriyor. Ama oralar da yıkılıp bırakılmış, binalar dökülüyor işte.

Kentsel dönüşüm adı altında Ankara'nın tepelerindeki güzelim gecekondu yıkılıyor, tepeler kazınıyor kepeçlerle. Gökdelen misali yapılar yükseliyor çirkin mi çirkin.

Hava alanına giderken içim acıyor, "Bari bir tepeyi olsun öylece bırakıp korusalar, geçmişini anımsatan iz olarak. Restore etseler o evlerle örnek bir kültür tepesi oluştursalar" diyorum sızlanarak. Yapmazlar biliyorum çünkü o geride bırakılan, acıyla anımsanan 'yok edilenin güzel bir izi' olur. Her geçişimde umutla bir tepenin korunuyor olmasını umut ediyorum yine de. Her şeyi yok ediyorlar. Bellek kazınması bu, başka bir şey değil. Hamamönü'nde de Bendderesi'nde de, Kale'de de yapılan aynı şey. Yıllarca doğanın, insanın tahribine bırakılıp mezbeleğe dönüştürüldü o evler. Sonra da soruldu 'Böyle vıran mı kalsın?' "Tabii öyle kalsın" yanıtı beklendi yıllarca. Sonra da eski evleri kepeçlerle yıkıp eskimiş gibi yeni evler yaptılar. Yaşayanların ruhunu, sıcaklığını taşımayan ruhsuz evler bakalım onlar ne kadar dayanacak?

Şükran Yiğit: Kent Sakinleri Tek Başına Varolan Kadınlara Alışmalı, Onların Kaygılarını Anlayabilmeli

Söyleşi: Funda Şenol Cantek

Funda Şenol Cantek: Sizin için Ankara Yenimahalle mi demek? Yoksa Ankara'nın başka semtlerini de kalbinizde taşıyor musunuz?

Şükran Yiğit: Yenimahalle biraz da çocukluğumu geçirdiğim, dünyayı o gözle gördüğüm yer olduğu için önemli. Sakarya ve Tunus caddeleri civarı, Bahçelievler ve ODTÜ gibi özellikle üniversite hayatımı geçirdiğim yerleri de seviyorum. Ama bir şehri sevmek daha çok orada ne yaşadığınızla, o şehre hangi gözlerle baktığınızla ilişkili.

Siz bir Avrupa şehrinde yaşıyorsunuz. Oradan bakınca Ankara nasıl görünüyor?

Biraz renksiz ve zor görünüyor. Mesela bazı bölgelerde hala bir yerden başka bir yere ne kadar saatte ulaşacağınız

belli değil. Bunun yanında şehir sizi binalarıyla, insanlarıyla, sokaklarıyla çok az şaşırtıyor. Tekdüzelik hakim. Bir kentin ya da kentlerin benim için en çekici taraflarından birisi anonimlik duygusu ile yaşanmışlık duygusunu içlerinde bir arada barındırabilmeleri. Ankara'da anonim olabilirsiniz ama yaşanmışlık duygusunu - ya da kişisel tarihi - besleyecek köşe taşları çok azalmış durumda. Hala doğduğu evi bulabilen, otuz senedir aynı sinemaya gidebilen, aynı bakkaldan alışveriş eden kaç kişi bulabiliriz Ankara'da?

Bir eski Ankaralı olarak yıllar içinde şehirle olan ilişkiniz nasıl gelişti? Yurtdışında yaşıyor olmak nostalji duygusunu besliyor mu?

Tabii besliyor. Ankara'ya çok az gidebiliyorum. Ankara'yı düşününce de hala eski hali geliyor aklıma. Aklıma gelen ilk görüntüler hep Sakarya Caddesi, balıkçılar, Piknik, eski Bilgi Kitabevi, Soysal Çarşısı civarı ve tabii pastaneler.

Sizce kadın dostu kent nasıl olmalı? Ankara'yı bu bakımdan değerlendirir misiniz?

Burada sabah otobüse bindiğimde neredeyse sadece kadınlar oluyor. Bazen bir kafeye gidiyorum, sekiz tane kadın tek başına ayrı ayrı masalarda oturuyorlar. Frankfurt'taki toplam hane sayısının yansını tek başına yaşayanlar oluşturuyor. O yüzden tek başınalık Türkiye'deki gibi göze çarpan ve hatta bazen tedavi edilmesi gereken bir durummuş gibi görünmüyor. Geçen gece sokakta yürürken arkamdan gelen ayak sesinden rahatsız olduğum için yavaşlayıp kaldırımın sağına doğru çekildim ki, arkamdan gelen önüme geçsin. Adam, yanımdan geçerken 'Özür dilerim, korkuttum ama korkmayın lütfen' dedi. Anlatmak istediğim, öncelikle önemli olanın kentin sakinlerinin toplumsal hayatta tek başına yaşayan, dolaşan, varolan

kadınlara alışıp, onların kaygılarını anlayabilmesi. Ankara'nın bu noktada birçok konuda olduğu gibi çok heterojen, yani hem bir Avrupa ülkesinin rahatlığını hem de geleneksel bir anlayışı bir arada sergilediğini tahmin ediyorum. İnsanların algısı dışında fiziksel koşullar var bir de. Mesela sokakların aydınlık olması, otobüs, metro, parkyeri gibi yerlerde güvenliğin bir zil uzaklığında olması gibi. Şehir planlamasına kadınların deneyimlerinin yansıtılabilmesi de çok önemli. Ama yalnız yaşayanlardan, çok çocuklu ailelere ya da emeklilere kadar farklı hayatlar koşullarını bir arada kucaklayabilecek, çocuk yuvasına, okula, kent merkezlerine yakın ve sadece fonksiyonelliğin değil aynı zamanda estetik kaygıların göz önünde tutulduğu yaşama alanlarının oluşturulması kilit nokta gibi geliyor bana.

Ankara'nın yeni kitaplarınızda da boy göstermesi ümidini taşıyabilir miyiz?

Tabii. Ankara benim yazdıklarım da hep bir şekilde varoluyor zaten ama bundan sonraki ikinci kitapta daha yoğun yeralacak. Bir bölümü yine Yenimahalle ve ODTÜ olmak üzere.

Kitapların Künyeleri:

Şükran Yiğit, Ankara Mon Amour, İletişim Yayınları, İstanbul, 2009.
İnci Gürbüzatık, Misket, Goa Basım Yayın, Ankara, 2009
Ayten Kaya Görgün, Arıza Babaların Çatlak Kızları, Ayrıntı Yayınları, İstanbul, 2011.

Kadın Dayanışma Vakfı Ebru Hanbay ile Röportaj

Zeynep Ceren Erem

Solfasol kadın ve kent temalı bir dosya hazırlamaya karar verdi. Bu bağlamda vakfınız ile görüşmek istedik. Çünkü kadın hareketinde ilk örneklerden biri olduğunuzu biliyoruz. Öncelikle, böyle bir vakıf kurma fikri nereden çıktı, nasıl gerçekleştirdiniz?

Aslında vakfın kökeni 1987'de Ankara'da oluşturulmuş olan Kadın Tartışma Grubu'na dayanıyor. Özellikle 12 Eylül'den sonra, sol hareket içerisinde bulunan kadınlar –kimisi cezaevi tecrübesi yaşamış, kimisi kendi örgütünde sorunlar yaşamış- 12 Eylül'ün o durgun atmosferinde bir araya gelmeye başlıyorlar. Konuşmaya başlıyorlar ve 80 öncesi hiç konuşmadıkları konular gündeme geliyor: Kadın kimliği, kadın bedeni, örgüt içerisinde yaşadığı şeyler –hatta işkence deneyiminde kadın olmak- kendilerine ve birbirlerine itiraf etmedikleri şeylerin aslında ne kadar ortak olduğunu anlıyorlar. Bu tartışma grupları giderek daha kalabalık bir hale geliyor ve tartışmalarını sürdürüyor. Kadın bedeni, özel alanın politiklığı tartışmalarından sonra özellikle kadına şiddet üzerinde durmaya başlıyorlar. Şöyle bir şeyi fark ediyorlar: Aslında toplumun kurtuluş mücadelesinde yer alıp kendini diğer kadınlara göre kurtarılmış gören kadınların bile hareketin içerisinde, kendi özel ilişkilerinde, ailelerinde şiddet yaşadığını; bunun aslında hiç de bireysel bir problem olmadığını, pek çok kadının bunu yaşadığını farkına varıyorlar ve aile içi şiddeti sorgulamaya başlıyorlar. Fakat bu sorgulamanın ötesinde, sadece bunu tartışmış olmak, bunu ortaya çıkarmak değil, bir şeyler de yapmak gerekiyor. Bu farkındalığı hem yaygınlaştırmak lazım, hem de bu durumdaki kadınlar için bir dayanışma ağı kurmak gerekiyor. Böylelikle şunu düşünüyorlar: Dünyada nasıl mekanizmalar var? İşte bunlardan bir tanesi kadın dayanışma merkezi, bir diğeri sığınma evi. Türkiye'de maalesef bu mekanizmaların olmadığını görüyorlar, kadın örgütlerinin de gündeminde çok olmadığını fark ediyorlar. Bunun üzerine ilk defa Ankara'da kadınlar, 1991 yılında Kadın Dayanışma Merkezi'ni açıyorlar.

Bu noktada yerel yönetimler ile ilişkilenebilirler mi?

Bu çalışmayı yaparken bunu bir yerel yönetimle yapmak istiyorlar. Çünkü o zaman şu da gündemde: Aslında merkezi yönetimler olsun, yerel yönetimler olsun kadın sorununu hep öteliyor –hala- ikincilleştiriyor, oysaki hizmet sunduğu nüfusun yarısını kadınlar oluşturuyor. Kadınların sorunları var, buna yönelik hizmet üretmek zorundalar, kaynak ayırmak zorundalar. Bu bağlamda Altındağ Belediyesi ile bir işbirliğine gidiyorlar. Belediye Meclisi üyesi kadınlar ile başkanın eşi ile iletişim kuruyorlar. Belediye sosyal demokrat bir yapıda, yeni bir belediye anlayışı ile seçilmiş olması gibi faktörler de bu işbirliğinde etkili oluyor. Fakat kadın danışma merkezini açtıktan sonra şunu fark ediyorlar, sadece merkez yetmiyor çünkü bu kadınlar şiddete uğruyor, çıkıp terliği ile gelen kadınlar var. Bu kadınların bir yerde kalmasını, güçlendirilmesini sağlayacak bir mekanizma yok, sığınma evleri yok. Böylece, 93 yılında bağımsız bir kadın örgütü ile yerel yönetimin ilk işbirliğini oluşturan sığınma evini Ankara'da açıyorlar. Bunu açarken bir takım protokoller gerekiyor. Bu da o güne kadar bağımsız kadın örgütü olan kadınların kurumsallaşmasını gerektiriyor. Bunun sonucunda vakfı kuruyorlar. Sonrasında sığınma evi çalışmaları, danışma merkezi çalışmaları belediye ile beraber yürütülüyor ama belediye iç işlerine hiç karışmıyor. Kaynağını veriyor. Tamamen Kadın Dayanışma Vakfı'ndaki gönüllü kadınların emeğiyle gidiyor bu işler.

Finansman olarak mı belediye destek oluyor?

Evet. Binayı veriyor, ısınmasını, elektriğini, suyunu karşılıyor. Kadınlar bu deneyimi yaşarken şunu da fark ediyorlar: Çevremizdeki yerel kaynakları biz nasıl lehimize kullanabiliriz? Gidip büyükşehirden buradaki kadınların ücretsiz ulaşımı için ego kartları alınıyor, eczanelerle görüşülüp kadınlar için ilaç sağlanıyor, hastane ile görüşülüp kadınlar ve çocukları için tedavi protokolü sağlanıyor, çevre kreşlerle görüşülüp sığınma evinde kalırken çalışan kadınların çocukları için kreş hizmeti alınıyor. Bunun gibi, kadınların etraflarındaki yerel kaynaklara farklı gözle baktığı, bunları kullanmaya yönelik farklı bir süreç geliyor.

Peki, yerel yönetimlerle ilişki nasıl bir seyir izliyor?

Birkaç yıl sonra yerel yönetim seçimleri geliyor. O yönetim gidiyor, Refah-Yol döneminde oraya bağlı bir belediye başa geliyor. Protokolü tek taraflı fesh ediyor, desteğini kesiyor, sığınma evi elektriğini, suyunu kesiyor. Kadınlar bunu kendi üzerlerine alarak açtırmaya çalışıyorlar. Bu defa da binadan çıkmaya zorlanıyorlar. Kadınlar binadan çıkmak istemiyor, belediye de yayınlarında sığınma evi yerini ifşa ediyor. Bunun üzerine kadınlar can güvenliği tehdidi ile binadan çıkılması gerektiğini düşünürken, belediye görevlileri bir gece vakti çatıdan görevliler indirerek binaya girmeye çalışınca orada kalınmayacağı düşünülüyor. Kadınların kendi gayretleri ile bir bina satın alınıyor. Bu binaya taşınıyor ve bir yıl kadar böyle gidiyor sığınma evi. 97'ye kadar Kadın Dayanışma Vakfı tek başına sığınma evi çalışmasını yürütmeye çalışıyor. Bu çalışmanın içinde olanlar bilir, bu çalışmayı yürütmek çok zordur, hem mali hem manevi bakımdan. Çünkü şiddete uğramış kadınlar zaten bir travma ile geliyorlar, pek çok hizmet alanı gerekiyor: Psikolojik destek, hukuksal destek, güçlendirme hizmetleri, davalarının takipleri, çocuklarının okulu, hastalıklar, hamile kadınlar oluyor. Ayrıca sığınma evinde çalışacak personel gerekiyor. Oysa ki kadın örgütlerinin/vakıflarının parası yoktur –hala öyledir- hep gönüllü hizmeti ile gider. O dönemde de dışarıda çalışıp, mesai dışında orada kalan kadınlar sığınma evini gönüllü yürütüyorlar. Bir süre sonra maddi ihtiyaçları karşılayamıyorlar ve “ne yapalım?” diye düşünüp, bir işletme açıp, oradan gelen parayı sığınma evine aktarmayı düşünüyorlar. Emek Mutfağı diye bir restoran açıyorlar. Fakat orası da bir yıl sonra iflas ediyor. Topladıkları harçlıklarla, kermeslerle 97'e kadar açık tutuyorlar. 97'e geldiklerinde ise vakıftaki kadınlar madden ve manen tükendiklerinden sığınma evini kapatmak zorunda kalıyorlar.

Sonrasında 2001 yılında Yenimahalle Belediyesi ile birlikte kendi binamızda sığınma evi deneyimini tekrar yaşatmaya başladık. Fakat yine aynı senaryoya bir yıl sonra tekrar yerel seçimler oldu, Ak Parti geldi. O da tek taraflı protokolü feshetti. Biz kalan kadınları güvenli bir yerlere yerleştirinceye kadar açık kaldık, sonra da kapandık.

Sığınma evinin kapanmasından sonra vakfın çalışmaları devam ediyor tabii ama bunun verdiği büyük bir hayal kırıklığı ve üzüntü var. Fakat yapılması gereken birçok iş var. Özellikle aile içi şiddet konusunda çalışmalar yapıyorlar. Türkiye'de aile içi şiddetle ilgili ilk istatistik çalışmalarından bazılarını Kadın Dayanışma Vakfı yaptı. Sosyo-ekonomik düzeyi orta ve alt-orta gruplardan kadınlarla şiddet algısı üzerine araştırmalar yapıyorlar. Mahalle toplantıları düzenliyorlar.

Ankara'nın hangi mahallerinde yapılıyor bu araştırma?

Altındağ, Mamak, Yenimahalle gibi gecekondu mahallerinde yapılıyor. Buralarda kadınların % 97 oranında şiddet gördüğü ortaya çıkıyor. Tabii bu rakam çok yüksek bir rakam ve birçok resmi kurum bunu tanımıyor. Bugün biraz sarsılmış olsa da eskiden daha güçlü olan şöyle bir inanç var: Şiddet sadece okumamış, yoksul kadınların sorunudur ama kendini kurtarmış kadınlar şiddet görmez. Oysa ki vakıf danışma başvurularında şunu görüyor: Hiç de öyle değil.

Aslında ben de bunu soracaktım, hangi gruptan kadınlar başvuruyor size, hangi mahallelerden aşağı yukarı?

Şimdi şöyle, daha çok sosyo-ekonomik düzeyi orta ve ortanın altında olan kadınlar. Ama polis bir kadın, hakim bir kadın, milletvekili eşi gibi başvuran kadınlar da var. Zaten bu algıyı ortaya çıkartmak için daha sonra bu araştırma sosyo-ekonomik düzeyi orta ve orta üstü kadınlar arasında da yapıldı. Orada da şiddet görme oranı % 70lerde çıkıyor. Ama şöyle bir fark var: sosyo-ekonomik düzeyi düşük kadınlar bunu çok daha rahat ifade edebiliyorlar. “Kocam beni dövdü, bana tokat attı körolasıc” diyor, sürekli küfür ediyor. Ama sosyo-ekonomik düzey yükseldikçe bunu konuşabilme çok

daha azalıyor. Şimdiki başvurularda da görüyoruz bunu, kadınlar sanki bunu yakınlarındaki birinin başına gelmiş gibi anlatıyorlar. Daha bir saklama eğilimi içinde oluyorlar.

Gidilen mahalleler nasıl seçiliyor, daha çok hangi mahallelere gidiyorsunuz?

Bir proje bağlamında maalesef yapabiliyoruz. Hedef grubumuz eğer gecekondu mahalleleriyse, sosyo-ekonomik düzeyi düşük kadınlarsa bu mahalleleri seçiyoruz. Orta sınıf ya da karışık farklı mahallelere gidiyoruz. Ya da halk eğitim kurslarına, toplum merkezlerine gidiyoruz, kadınların yoğun olarak toplandığı alanlara.

Peki, vakfa nasıl geliyorlar? Tanıdıklarından mı duyuyorlar?

En çok bilinmeyen numaralardan (operatörler) gelen kadınlar oluyor. Sığınma evi denildiğinde bile vakfa yönlendiriyorlar. Polis merkezleri yönlendiriyor buraya. Bunların dışında yıllardır var olan bir kurum olduğu için tanınıyor, diğer kurumlar bize yönlendiriyor. Daha önce bize başvuran kadınlar çevrelerinde aynı durumda olan kadınlara buranın adresini veriyor. Bazen görsel/yazılı medyada iletişim bilgilerimiz çıkıyor, oralardan ulaşıyorlar. Son dönemlerde internette arayıp başvuranlar da çok.

Son olarak şunu sormak istiyorum, kadına yönelik şiddetle mücadelenin güçlendirilmesini yerel yönetimler bazında düşünürsek, önerileriniz nedir? Ya da nelere ihtiyaç olduğunuzu düşünüyorsunuz?

Mesela sığınma evine yerel yönetimler sıcak bakmıyor çünkü reklamını yapabilecekleri bir şey değil. Seçim yatırımı gibi görmüyor. Geçmişte de vardı, bugün de devam ediyor, sığınma evleri sanki aileleri parçalayan, boşanmaları arttıran bir yermiş gibi algılanıyor. Daha -tırnak içinde- ahlaksız kadınların kaldığı bir yer. Belediyeler bu yüzden açmak istemiyor. Yasalarla şimdiki mecburiyet konuldu ama daha öncesinde de vardı. Durum ortada. İleride bilmiyorum neler olacak ama daha kesin yaptırımların gelmesi gerekiyor. Sadece sığınma evlerinin de açılması yetmiyor, öyle evler açılıyor ki kadınlar için cezaevi gibi. Oysaki sığınma evleri yaşam alanları olmalı kadınlar için. Güçlenerek çıktığı, savaşmayı öğrendiği... O yüzden ev açma değil, bunun denetlendiği, sadece devlet tarafından da değil bağımsız sivil toplum örgütleri, üniversiteler tarafından oluşan denetleme mekanizmalarının oluşması gerekiyor ki, gerçek sığınma evleri olsun.

Tablo kötü ama şunu da unutmamak lazım, bugün bunlar konuşulabiliyorsa, devlet istese de istemese de bazı şeyler yapmak zorunda kalıyorsa bunda Türkiye'deki kadın hareketinin, kadın örgütlerinin tek tek bağımsız kadınların çok emeği var. Evet, yapılacak çok şey var ama kadın tarihi mücadele tarihi.

Hem Ankaralı, Hem de Feminist Bir Yayınevi: Ayizi

Bundan birkaç yıl önce yayıncılık dünyasına ama en çok da biz kadınların ruhuna bir feminist yayınevi sızdı: Ayizi. Ayizi ekibini Amargi Dergi'den tanıyorduk çoğumuz. Aksu Bora, İlkur Üstün ve Selma Acuner. Hem Ankaralı, hem de feminist bu muhteşem üçlü zoru başardılar ve erkek egemen yayıncılık piyasasında kadınların sözünü dillendirdiler. Onlardan biriyle, Aksu Bora'yla Ayizi'nin macerasını konuştuk.

Yayınevinin kuruluş hikayesini anlatır mısınız? Nasıl bir fikirle ve kimlerle başladı bu macera?

Aksu Bora: Tam olarak ne zaman başladık bir yayınevi hayali kurmaya, emin değilim- sanırım kadınlarla çok konuştuğumuz, çok hikaye dinlediğimiz bir zamandı. Birbirimize bu hikayeleri aktarıyorduk, yazmaya istekli ve anlatacak şeyleri olan kadınlardan bahsediyorduk. Sonra Amargi Dergi Ankara'ya taşındı ve biz İlkur'la editörlük dışındaki işleri de, muhasebesinden dağıtımına kadar her şeyi üstlendik. Çok korkmuştuk nasıl kalkarız altından diye ama kalkabildiğimizi görünce, biraz cesaret bulduk herhalde... İlkur Üstün ve Selma Acuner'le başladık. Ama etrafımız da boş değildi, yakınımızdaki kadınlardan bir de yayın kurulu oluşturduk: Eser Köker, Simten Coşar, Handan Çağlayan, Nebahat Akkoç, Melek Göregenli, Neslihan Cangöz, Ece Göztepe, Hatice Meryem, Nilgün Toker, Pınar Selek...

Peki yola çıkarken nasıl hayalleriniz vardı ve yaklaşık iki yıl gibi bir süreyi ardından bırakırken neleri gerçekleştirdiniz?

Aksu Bora: Çok büyük hayallerimiz yoktu aslında. Biraz "ne yapabiliyoruz, bakalım bir" havasındaydık. Sonuçtan çok süreçle ilgili bir şeyler hayal ediyorduk, iki yıl geçtikten sonra, fena olmayan bir zaman yaşadığımızı söyleyebiliriz: Öğrendik, derinleştik, eğlendik, yeni ilişkiler kurduk, kendimizle ve birbirimizle uğraştık. Sonucu çok önemsememiştik ama 20 kitap yayınladık, bu da azımsanacak bir rakam değil. Üstelik bu kitapların önemli bölümü yeni yazarlar, ilk kitaplar. İki seminer gerçekleştirdik: Feminist Biyografi semineri (Eser Köker yürüttü) ve Digital Hikayeler atölyesi (Burcu Şimşek yürüttü). Amargi Dergi'nin hazırlık ve dağıtım işleri de yayınevinden yürütüldü. Tabii henüz ortaya çıkmamış birkaç proje de geliştirdik, çalışmaya devam ediyoruz onlar üzerinde. Fena değil, ha?

En temel ölçütünüzün feminist bir yayınevi olduğunu söylüyorsunuz, bunu biraz anlatır mısınız? Nasıl bir şey feminist yayınevi olmak, ne yapar neyi ister feminist bir yayınevi?

Aksu Bora: Kurulduğumuzdan beri bize bunu soruyorlar: ölçütünüz nedir? Ne kadar zor bir soru. Feminist kime denir, feminist yayıncılık nedir falan gibi uzuuun açıklamalar, uzuuun tartışmalar gerektiriyor. Bir ara bunu tartışmak üzere bir feminist yayıncılık konferansı gibi bir şey yapalım diye kurmuştuk- kitap ve dergi yayıncılarını bir araya getirecek, dertleşmeyi de içeren bir toplantı. Feminist bir yayınevi, en azından bu feminist yayınevi, kadınların seslerinin daha gür çıkmasını, kendi hikayelerimize sahip çıkabilmemizi ister her şeyden önce. Birbirimizin anlattıklarına kulak vermeyi, bunları kendimiz için güçlenme kaynağı olarak görebilmeyi. Dertleşebilmeyi. Dayanışabilmeyi... Hayatlarımıza yakından bakmayı, onu anlamayı, bu anlayışla ve bilgiyle başka hayatlara da bakabilmeyi... Eski soruları hatırlamayı, yenilerini sorabilmeyi...

Ayizi Yayınevi'nin önümüzdeki süreçte planları nelerdir, ne tür yayınlar var sırada bekleyen?

Aksu Bora: Çok planlı programlı değiliz, sürprizler, beklenmedik engeller... bu işin parçaları. Ama önümüzdeki sonbahara iki derleme çıkacak, hazırlanıyor şimdi: Biri çeviri: Voices of the Women's Health Movement, birinci cilt. İkincisini de seneye yapacağız. Diğeri de buradan bir envanter: İki binli yıllarda kadınlar neler yaptı sorusuna kısmi bir cevap: Siyasette, gündelik yaşamda, sanatta... Eski kadınlık bilgilerine, kadınların sağaltıcı becerilerine ilişkin bir kitap var, iki öykü kitabı, "hayat bilgisi" dizisi için hazırlanan bir kitap...

Birçok köklü yayınevi, okurların/yazarların/ editörlerin buluşma mekanı olarak da işlev görüyor. Ayizi de bu tür bir sosyalleşme imkanı sunuyor mu?

Aksu Bora: Bu hem istediğimiz hem de biraz tedirgin olduğumuz bir işlev. Sosyalleşme gibi bir işlevi üstlenmek bizi aşar galiba ama hayal ettiğimizi gerçekleştirebilirsek, yürümekte olan atölyelere ve seminerlere ek olarak yayınevi ve dergi faaliyetlerine yönelik atölyeler de yapacağız, belki oradan bir genişleme olabilir.

Yayınevlerinin çoğu İstanbul'da toplanmışken siz Ankara'da faaliyet gösteriyorsunuz. Ankaralı yayınevi olmanın ne gibi avantaj ve dezavantajları var? Mesela dağıtımda, tanıtım ve pazarlamada sorun çıkıyor mu?

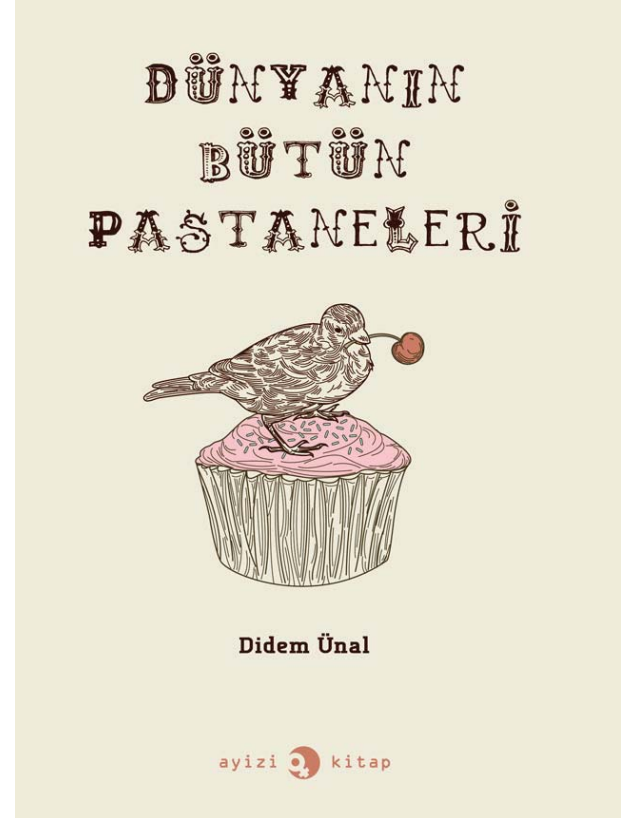
Aksu Bora: Bu zamanda "merkez" işi eskisi gibi değil sanki. Ankara'da olmak bizim için kaçınılmazdı, burada yaşıyoruz çünkü ama pek bir dezavantajını görmedik. Kitaplar İstanbul'da basılıyor ve dağıtımcımız da orada, dostlarımız dünyanın çeşitli yerlerinde yaşıyorlar... Pek bir sorun yaşamıyoruz galiba.

Yayıncılık camiasından nasıl bir tepki alıyorsunuz?

Aksu Bora: Ha, belki bu merkezde olup olmamakla ilişkili olabilir. İletişim Yayınlarıyla baştan itibaren yakın bir ilişkimiz var (seviyorum merkez!), bize yayıncılık alanında kanallar açan onlar oldu. Ama bir "yayıncılık camiası" varsa da biz henüz orada değiliz, arada yayıncılık üzerine toplantılar falan oluyor, gidiyoruz ama biraz amatör kalıyoruz herhalde.

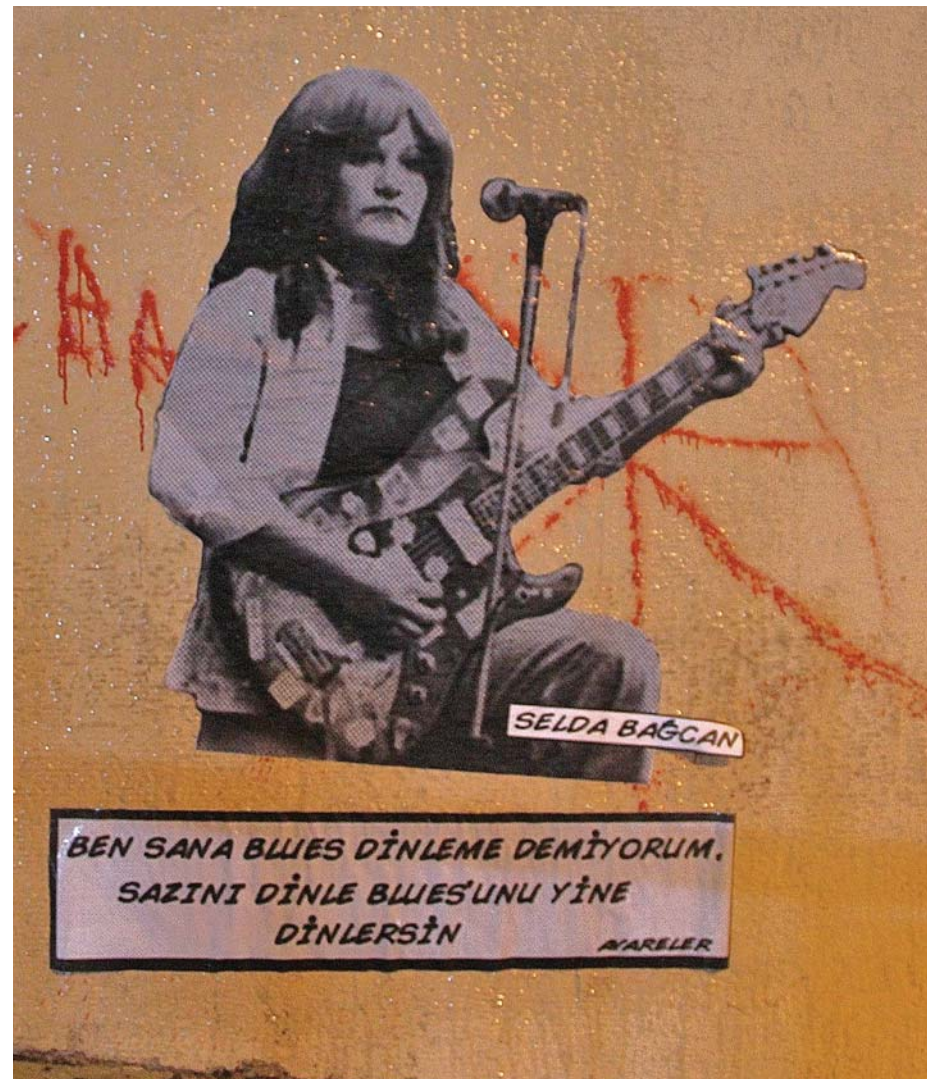
Yayın politikanızı nasıl tanımlarsınız? Öncelik verdiğiniz yahut "kapıdan sokmayız" dediğiniz türler, tarzlar, yazarlar var mı?

Aksu Bora: Birkaç diziyi oturtmayı önemsiyoruz: "Kadınlar, Hayatlar" ve "Hayat Bilgisi" başta olmak üzere. Diziler çerçevesinde düşünmek, yayın politikası için de kolaylaştırıcı oluyor. Her birini birer mecra olarak düşündük, yani hoşluk olsun, yahut herkes yapıyor biz de yapalım diye değil, baya tartışarak, politik arka planına kafa yorarak oluşturduk. Dolayısıyla, örneğin "Ohal'de Feminizm" gibi bir kitap tasarlamak, bizim varlık sebebimize uygundu yahut da edebiyat dizisinde "Dünyanın Bütün Pastaneleri" gibi bir ilk kitaba yer vermek. Her dizinin kendi gerekleri ve mantığı var, ince ince kurmuş olduğumuz bir mantık. Ayizi'nin öncelikleri de bu mecralar içinde belirleniyor. Kapıdan sokmayız dediğimiz bir şey yok galiba- bazı şeylerin bizim kapımıza zaten gelmeyeceğini umuyoruz, demişiz işte açık açık: feminist bir yayıneviyiz biz! Bazen deneysel işler de yapabiliriz, kapıdan kovala bacadan girip bize kendini kabul ettirecek dosyalar olabilir. Hata yapmaktan fazla korkmamak lazım.

Şimdiye dek karşınıza çıkan zorluklar ve tatmin hissettiren gelişmeler nedir?

Aksu Bora: Zorlukları saymayayım, çok fazla. Üstesinden gelmiş de eski şeyleri anlatıyordum gibi yapmak da istemem: Tabii ki başta mali sıkıntılar olmak üzere, bütün küçük yayınevlerinin yaşadıklarını yaşıyoruz, kendi tecrübesizliğimizden kaynaklananlar da bunlara ekleniyor... Bunları biraz bekliyorduk herhalde, çok şaşırtmadı bizi, beklediğimizden daha çetin olsa da. Aşırı iş yükünden, aceleden veya tecrübesizlikten yaptığımız hatalar bizim için öteki güçlüklerden daha ağırdı. Ama geride bırakmakta en fazla zorluk çektiklerimiz, feministlerden ve dostlardan gelen bazı "gül"ler oldu, herhalde günün birinde bunları yazmak ilginç olacaktır.

Film Sahnesi

Gözdem Üner Tubay

Vedat Gün

Nur Yılmazlar

Geçen gün, kocaman yeşil bir çınar yaprağıyla nefis bir sergi gezdik... Şehre Van Gogh gelmişti ve serginin bitmesine az kalmışken yakaladık...

Yıllar önce ilk gerçek Picasso resmi gördüğümde ne yapacağımı, resme neresinden bakacağımı şaşırılmıştım; kitaplardan yüzlerce kez tekrar tekrar baktığım bir resime çıplak gözle baktığımda bulabildiğim en iyi fikir boyanın dokusunu, derinliğini, tekniğini incelemeye çalışmaktan ibaretti. Bu hafta sonu da -Sezen'in *Gülümse* şarkısında söylediği gibi- "belki şehre bir film gelir..." misali bizim şehre de Van Gogh gelmişti ve ona gitmek için heyecanlıydım ama bu sefer reproduksiyon olmayan gerçek yapıta bakmanın dayanılmaz hayal kırıklığına hazırdım. Gerçi bu sefer, en azından Van Gogh sarısının gerçeğini görmek için deliriyordum...

Serginin adında geçen bir alive lafı vardı ama ön bilgi almadan gitmek istemiştim. Eğer siz de benim gibi öncesinde, o sergiyle ilgili bilgi almadan gezmekten hoşlanıyorsanız bilirsiniz; bazen hayal kırıklıkları olur ama bazen de böyle şahane bir "sürpriz sergi"yle karşılaşırım!

Bir kere alışlagelmiş resim sergileri gibi değil, bu bir 'yerleştirme-sergi' kendi adlandırmalarıyla, dijital sanat sergisi. 40 kadar projektörden yansıyan görüntülere eşlik eden nefis senkronize müziklerle Van Gogh'un yazıları ve resimlerinin farklı yerleştirmelerinden oluşan bu sergi, içeri girdiğinizde hem hayal gücünüze hitap ediyor; sizin yeni kurgular yapmanıza imkân tanıyor, hem de Van Gogh'un hayatından, sözlerinden, eserlerinden kesitlerle gayet öğretici aslında... **İçeride kâh müzikle dans ederken buluyorsunuz kendinizi kâh Van Gogh'un ruh halinin derinliklerinde hüzünlü olmuş ve yerde otururken...**

İlk girdiğimde sanatçının zihninde dolaşıyor muşum gibi geldi... Müthiş bir klasik müzik, dev ekranlarda el yazması notlar ve kendi sözlerinin aktığı yazılar sarıp sarmaladı beni. Çizdiği portrelerin yan yana mekânı kapladığı veya resimlerinden detayların yan yana, üst üste getirildiği, çarpılıp bölünüp yeniden sergilendiği çoğu sahne çok etkileyiciydi... **Ama benim için unutulmaz olanı; beni bir aşk filminin en romantik sahnesinde başrol gibi hissettiren, benim adını "yıldızların altında" koyduğum sahneydi.** Eğer *Mesajınız Var* filmindeki gibi ona âşık olduğunuzdan habersiz olan kız arkadaşınıza aşkınızı ilan etmek için bir film karesi arıyorsanız maalesef sergiyi Ankara'da gezme fırsatınızı kaçırdınız. Yaaaa gittim gidecem derken günler aylar akıp geçti... Neredeyse 3 aydır orda şehrin göbeğinde CerModern' de duruyordu sergi... Hayat, belli mi olur bir yerlerde karşılaşırsınız, hem belki bir daha gelir...

... geceye açar akşam sefaları, ölüme benzer güne vedaları, deli dolu bir macera bir şölen bir düşünün... (Sertab Erener - Masal şarkısı ezgisiyle okunacak!)

Meraklısına Notlar:

- 1) Van Gogh sarısının gerçeğini göremedim belki ama çok farklı Van Gogh'larla tanıştım.
- 2) Bu tip sergilere hazır olun, yeni nesil sergi... Yalnız hepsi böyle güzel olur mu emin değilim, burada biçim ve içerik acayip uyumuş bence, çok iyi kurgulanmış.
- 3) *Masal* şarkısının sözleri: Sezen Aksu, Meral Okay-müzik Giancarlo Bigazzi, Marco Falagiani'ye ait. *Gülümse* ise şiir: Kemâl Burkay, müzik: Arto Tunçboyacıyan.

Torun Sanat Galerisi'nden İki Sergi

Derleyen: Onur Mat

Torun'da şu anda Bora Başkan'ın "Hiç bu kadar yakın hissetmemiştim" sergisi var. İktidar, varlığını her geçen gün daha da kuvvetle hissettirip, niyetini bir sevgili kadar yakından kulağımıza fısıldarken, Bora Başkan, bu sergide, iktidar temsilleri ve bio-iktidar üzerine düşünen sosyal kuramcılardan aldığı cümleleri, grafik bir dille, popüler görsel ifadelerin içine yerleştirerek, iktidar karşıtı söylemi görünür kılmayı amaçlıyor.

15 Nisan'dan itibaren ise, "Bir birey olmanın, kimlik oluşturmanın ve başkalarının varlığının farkına varmanın ilk aşamalarından biri, kendi içinde küçük bir demokratik yapının; bir özgür deneyim alanının parçası olmakla başlar. Okul bu deneyim alanının kendisidir ancak okulda öncelikle "iyi öğrenci" ve "iyi yurttaş" olmanın koşulları öğretilir" diyen **Seher Uysal**'ın "**Vurduğun Yerde Gül Biter**" sergisini görebilirsiniz.

Daha geniş bilgi için: <http://torun-web.com>

Ülke Futbolundaki Sistemsizlik ve İstikrarsızlığa Tezat İstanbul Hegemonyası

Mehmet Ali Çetinkaya

Ülke futbolunun sahne arkası ve geçmişle biraz haşır neşir olunca, önce bakış açınız değişiyor sonrasında da sahnelenenlerle ilgili oldukça farklı şeyler görmeye başlıyorsunuz.

Hele bir de diğer ülkelerde sergilenen futbolun sahne arkalarını okumaya/ öğrenmeye başlıyorsanız... İşte o zaman tüm algılarınız değişiyor. Ve sorgulamaya başlıyorsunuz.

Türkiye'de futbolun geçmişi 100 yılı devireli uzun zaman oldu. Ama benim asıl ilgimi çeken profesyonel futbol ligi 55 yaşında. 195'da emekleyerek sahneye çıkan profesyonellik, çok kısa sürede yürümeye ardından da temposunu her geçen gün arttırarak koşmaya başladı. Bu süre zarfında, devletin kıyak vergi afları, futbolu yönetenlerin "kontROLSÜZLÜĞÜ" ve görmezden gelişleri, paralı başkan ve yöneticilerin taşıdıkları paralar, sponsor, yayın ve Avrupa Kupaları gelirleri ve taraftarların harcamalarıyla birlikte futbola aktarılan para miktarı da sürekli çoğalıyordu. Bu büyüme aynı zamanda Galatasaray, Fenerbahçe ve Beşiktaş'ın kasalarına aktarılan paraların da doğru orantılı olarak artması demekti. Çünkü bu takımlar ülke futbolunun iplerine her geçen gün biraz daha sıkı bir şekilde ellerinde tutuyorlardı. Kurallar adeta onların isteği ve çıkarları için koyuluyor, değiştiriliyor ya da duruma göre görmezden geliniyordu.

Peki, Nasıl Bu Kadar Güçlendiler?

Ülkede futbolun yeşerdiği günlerden bu yana (çeşmenin yanı başında) bulunan, 1923'den beri Türk Milli takımının çok büyük bölümünü oluşturan, 1956'dan beri Avrupa Kupaları'na katılma haklarını ellerinde tutan ve bu yüzden arkalarına milli duygular eşliğinde ülkenin tamamının desteğini alan bu takımlar, büyük bir tekele dönüşmüşlerdi. Onlara karşı durmak adeta vatan hainliğine eşdeğerti. Elbette bunda siyasilere takım taraftarlarını daimi olarak "oy" potansiyeli ve kriz dönemlerinde kulüpleri "unutturucu/ uyuşturucu" potansiyeli olarak görmesinin ve onları sürekli korumasının/beslemesinin de büyük etkisi vardı.

Kısacası, başlarda sadece küçük bir kartopu olan 3 İstanbul takımı, Türkiye Futbol Federasyonu (TFF), basın, yayıncı kuruluş, taraftarlar ve hatta hükümetlerin "çıkarları doğrultusunda" verdikleri desteklerle birlikte önüne gelen herkesi yutan bir çığa dönüştüler. Kendilerine rakip olarak gördükleri diğer takımların büyümelerini, güçlenmelerini ve rekabet ortamının oluşmasına asla izin vermediler.

Bunu sağlamak için de tüm ülkede yarattıkları

hegemonyalarının desteği ile parayı kontrolleri altına aldılar. Muslukları kendileri için sonuna kadar açarken diğerlerine sadece damlatmakla yetindiler. Kendi temellerini attıkları oyun alanlarında istedikleri gibi top koşturdular.

Sistemsizliğin Yarattığı İstikrarsızlık

Arşivciliğin ve rakamların olmadığı ya da eksik tutulduğu, bu yüzden sorunların asla "gerçek" bir şekilde ortaya koyul(a)madığı ve çözümlerin derinlikli, orta ve uzun vadeli olması yerine, günü kurtarmaya yönelik, yüzeysel ve kısa vadeli olduğu ülkemizde, sistemsizlik en güzel işleyen sistem haline dönüştü. O da kısa bir süre sonra istikrarsızlığı doğurdu. Böylece, hataları tespit etmek, ayıklamak ve bir daha olmamaları için önlemler almak yerine, tüm yapılanları yerle bir edip, her şeyi sıfırdan başlamak ya da en temiz üç maymunu oynamak yeğlendi durdu.

Böyle bir ülke ortamında futbol da kendi payına düşeni fazlasıyla aldı. Çeşmenin başında oturan İstanbul takımları, her geçen gün kasalarına daha fazla para girmesine rağmen, bu parayı orta-uzun vadede yapısal değişiklikler için kullanıp zamanla meyveleri toplamak yerine kısa vadede dışarıdan yüklü paralarla (göz boyayıcı) futbolcu almayı doğru buldular. Bunların neredeyse tamamının bir ya da birkaç yıl içinde zararına ellerinden çıkmasını başarısızlık olarak değil, "dünyaca ünlü bir futbolcu" Türkiye'ye getirmenin başarısı olarak lanse ettiler. Altyapılarına gerekli önemi vermediler. Daha düşük bütçeli takımlardan yüklü paralarla gelecek vaad eden genç futbolcular transfer edip, as takımlarına uyumlarını sağlamadan "aç kurtların" arasına atıp hayatta kalmalarını beklediler. Birçoğu ilk maçlarında yuhalanarak yok oldu gitti. "İçerideki" rekabetsiz ortamda kazandıkları kupaları, dışarıdaki başarısızlıklarını örtbas etmek için kullandılar. En ufak sıkıntıda günah keçileri yaratıp onların peşine düşerek kendi hatalarının izlerini kaybettirmeye çalıştılar.

Balık Baştan Kokar

Ülkenin paralı üç takımı istikrardan, kalıcı hamlelerden, plandan programdan bu kadar uzak olunca, onların neredeyse 10'da 1 bütçesine sahip, ligin diğer takımları da benzer şekilde yönetildiler. İstikrar ve sistem kurmak yerine en ufak başarısızlıkta teknik direktörlerini kovdular. Parlayan genç futbolcularını, yerine oynatacakları oyuncuyu hazırlamadan sattılar. Ve belki de en önemlisi, üç İstanbul takımına karşı "aman ortamımız bozulmasın!" diye sürekli el pençe divan durup sistemin devam etmesine büyük katkı sağladılar.

Gelişmiş Futbol Ülkelerinin Sahne Arkası

Oysa, sistem ve istikrar deyince Avrupa'nın birçok ülkesinde durum oldukça farklı; Bundan 16 yıl önce (1996-97) sezonluk geliri 85 milyon Euro olan Real Madrid, geçen sezon (2011-2012) sonunda tam 525 milyon Euro gelir elde etmiş durumda. Hem de astronomik rakamlarla dünyanın en sükseli futbolcu bonservislerini ödemesine rağmen.

İspanya'da bir kulübün transfere harcaacağı toplam para, kulübünün gelirlerinin %50'sini aşmıyor. Bu kural sayesinde futbol kulüpleri ayakta kalmak için orta ve uzun vadeli planlarla gelirlerini arttırmaları gerektiğini biliyorlar. Oysa bizde, kulüp başkanının, yöneticilerin "şov" yaparak ceplerinden ödedikleri paralarla ya da elde olmayan "hayali" paralarla transferler yapılıyor. Bu arada kulübün gider hanesine yazılan meblağların nasıl ödeneceği de hep muallâkta kalıyor.

İngiltere'de birçok kulüp transfer ettiği genç futbolcuları en az bir yıl rezerv liglerde oynatıp, ülkeye, kulübe, as takıma ve oyun sistemlerine ayak yurdurmasını sağlıyor. Bu arada eksik gördüğü yerlere takviyeler yapıyor ve oyuncunun as takıma çıktığında hazır olmasını sağlıyor.

Ajax gibi takımlarda oyun sistemi ve transferleri tamamen kulüp belirliyor. Teknik direktör sadece (isim vermeden) istediği oyuncunun fiziksel ve teknik özelliklerini söylüyor. Kulübünün yetenek arayıcıları (scout) ekibi en uygun futbolcuları buluyor ve transfer çalışmalarına başlıyor. Böylece teknik ekip değişse bile oyun sistemi ve futbolcuların seçimlerinde istikrar ve uyum sağlanıyor.

Porto ve PSV Eindhoven gibi, kendi ülkelerinde daima üst sıralarda yer alan takımlar, sezon içinde "parlattıkları" futbolcuları, sezon sonunda çok yüklü rakamlara, daha büyük takımlara satıyorlar. Elbette bu oyuncuların yerine koyacakları futbolcu da önceden hazırlanmış oluyorlar. Böylece bir yandan oyun sistemleri değişmemiş oluyor, bir yandan da kasaya giren parayı yeni futbolcular bulmak ve kurdukları sistemin devamında kullanıyorlar.

İngiltere, Almanya, İspanya, İtalya ve Fransa'da kulüpler yaptıkları transferlerde devlete %40 ile %50 arasında vergi ödüyorlar. Oysa bizde bu oran sadece %15. Bununla da yetinmeyip özellikle 3 İstanbul kulübünün öncülüğünde devlet, (biraz da göz kırpmak amacıyla) zaman zaman vergi borçlarını siliyor. Ama hep göz

ardı edilen nokta, bol keseden yapılan kısa vadeli transferlerin orta ve uzun vadede kulüplerin geleceğine prangalar vurması. **Bizdeki Tek Sistem ve İstikrar**

Ülkemizdeki futbol dünyasında yaşanan sistemsizliğe ve istikrarsızlığa "tezat" olarak, Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş, bir yandan "rekabetsiz futbol ortamının" devamını sağlamak, bir yandan da gelirlerini sürekli arttırarak, ipleri daha fazla ellerinde tutmak için oldukça sistemli ve istikrarlı davranıyorlar.

Örneğin; 1960'ların başında kötü yönetimlerinin faturasını Türk hakemlerine kesip, yabancı hakem isteyen ve federasyonun tüm "hayır"larına rağmen istediklerini yaptıran, hatta "diğerlerinin maçlarını bilemeyiz ama bizim maçları Türk hakemler yönetmeyecek!" diyenler onlardı.

Yeni bir takımın şampiyon olmasının mucizelere kaldığı ülkede, şampiyonluk sayılarına göre havuzdaki paranın büyük bir bölümünün dağıtılmasını sağlayanlar, yayın gelirlerinden kasalarına daha fazla para aktarabilmek için, yıllarca diğer takımların maçlarının canlı olarak yayınlanmasının önüne geçenler de onlardı

Her türlü çıkarlarına göre TFF'yi, Profesyonel Disiplin Kurulu'nu, Futbol Disiplin Kurulu'nu, Mavi Kokartlı Hakemler Kurulu'nu yok sayıp, istedikleri yapılmazsa, başındakileri değiştirmekle tehdit edenler de onlardı.

1960'ların sonlarında 4. bir takım şampiyonluk yarışına girince, "tüm ezeli rakiplerimizi bizi desteklemeye ve kupanın İstanbul dışına çıkmamasını sağlamaya çağırıyorum" diyen kulüp başkanı da, 3 Temmuz 2010 şike sürecinde "onlar da şampiyon olursa bir daha önlerini kesemeyiz" diyen başkan da onlardandı...

ANKARA 'NIN EN ESKİ KURUKAHVECİSİ

Gül Kahve®

KURULUŞ
İSTANBUL : 1890
ANKARA : 1922

"Ankara 'da Kahve Bizim İşimiz."

Ehli zevkin zevkini
Ne tazeler?
Mahir elden taze pişmiş
GÜL kahvesi tazeler

Hanım sesi bülbül sesi
Emsalsizdir GÜL kahvesi
Neden güzel GÜL kahvesi
Atadan oğula tecrübesi

Hacı Bayram Caddesi No:4

312 311 41 73

312 310 70 71

online siparişleriniz için:

www.gulkahve.com

Fotoğraflar: Tamer Sezan

Yarin Yanağından Gayri Her Şeyde, Her Yerde Hep Beraber! Diyebilmek İçin Şeyh Bedreddin Destanı

Murat Tangal

Ankara Deneme Sahnesi yeni bir oyunla Ankaralı seyircilerin karşısına çıkıyor. Nazım Hikmet'in 1936 yılında Bursa Cezaevi'nde yazdığı "Simavna Kadısı Oğlu Şeyh Bedreddin Destanı" adlı şiirsel anlatısı Prof. Dr.Nurhan Karadağ rejisi ile sahneliyor.

Şeyh Bedreddin 14.yüzyılın ilk yarısı ile 15. yüzyılın ilk çeyreğinde yaşamış İslami ilimler başta olmak üzere İslam hukuku ve matematik eğitimi almış, eserleri ders kitapları olarak okutulmuş ilim adamı, Osmanlı'nın Fetret Devri'nde Musa Çelebi'nin Kazaskerliğini yapmış devlet adamıdır. Musa Çelebi'nin kardeşi Mehmet Çelebi'ye yeni düşmesiyle birlikte Bedreddin İznik'e sürülür. Burada düşünceleriyle ve yazdığı eserleriyle ezilen halkların temsilcisi ve umudu haline gelir. Yoldaşları Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal'le birlikte Osmanlı zulmüne karşı isyan eder. Börklüce Mustafa ilk başta zafer kazansa da sonunda Osmanlı ordusuna karşı büyük bir kayıpla yenik düşer. Börklüce Mustafa çarımha gerilir, Torlak Kemal de Manisa'da mağlup olur ve öldürülür. Şeyh Bedreddin Deli Orman taraflarında kaçırılır göstermelik bir mahkemede sözde yargılanır ve idam edilir. Nazım Hikmet tüm bu tarihsel gerçeklikleri nakış nakış işleyerek anlatmış Şeyh Bedreddin Destanı'nı. Oyun, göstermeciler bir üslupla danslı müzikli bir anlatım üzerine kuruldu.

Şeyh Bedreddin'i anma töreni ağıtı, yeniden varoluşu, ayağa kalkmayı ve zalimin zulmü karşısında boyun eğmeden insanca yaşamayı imleyen bir tören. Oyunun müzikleri Nedim Yıldız'a ait. Nedim Yıldız birçok oyun müziği bestelemiş bu alanda rüşütünü ispat etmiş bir müzisyen. Bu oyunda da müzikleri destanın şanına yakışır bir üslupla bestelemiş. Şeyh Bedreddin düşüncesini, Nazım Hikmet'in şiirini çok sesli-koral-ezgiyle Anadolu halklarının melodi ve ritmiyle buluşturuyor. Oyunun dans düzeni Özgür Adam İnanç ve Ziver Armağan Açıl'a ait. Danslar halkın inancını, yoksulluğunu, çaresizliği ve zalimin zulmünü abartıya kaçmadan sade, yalın halk danslarıyla ve semah motifleriyle örülü bir şekilde anlatıyor. Işık tasarımı Mehmet Yaşayan'a ait. Kostümler Zeze kostüm tarafından tasarlanmış ve realize edilmiş. Hem amatör hem profesyonel oyuncuların aynı sahneyi paylaştığı oyunda Gündüz Turan, Umut Karadağ, Taşkın Ermişoğlu, Hüseyin Baylan, Arzu Yolgösteren, Özlem Gür, Hanife Birben, Yasin Öksüz, Filiz Can, Ulaş Karadağ, Başak Polat, Sevgi Yavuz, Berk Lişesivdin, Güher Yörük, Murat Tangal, Özgül Yıldız, Hatice Erdoğan, Bülent Bektaş, Zelal Doğan, Seza Toraman, Fulya Akyol, İbrahim Kayım rol alıyor.

Oyun her pazartesi saat 20.00'de Ankara Halk Oyuncuları Sahnesi'nde izlenebilir.

Ankara Deneme Sahnesi geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz Erol Kardesevi başta olmak üzere, tiyatro sanatına gönül vermiş tiyatro sevdalıları tarafından 1957 yılında Tiyatro Sevenler Gençlik Cemiyeti olarak kuruldu. Zaman içinde Ankara Deneme Sahnesi adını alan oluşum Türkiye'nin en eski amatör tiyatrosu olarak çalışmalarını devam ettiriyor. Tiyatro sanatını amatör olarak icra etmesine karşın farklı meslek gruplarından amatörler ile mesleği tiyatro olan akademisyen, yönetmen, yazar ve sanatçılar yıllardan beri el el ele, gönül gönüle Deneme Sahnesi çatısı altında tiyatro için bir araya geliyor, aynı sahneyi paylaşıyor. Türk ve Dünya tiyatrosu adına önemli çalışmalara imza atan Ankara Deneme Sahnesi 1960'lı yıllarda Ankaralı seyircileri Bertolt Brecht'in (Carrar Ananın Tüfekleri) Albert Camus'ün (Yanlışlık) J.Poul Sarter'in (Gizli Oturum) Jean Tardieu'nün (Gişe) oyunlarıyla tanıştırdı. Ankara Deneme Sahnesi ulusal ve uluslararası festivaller ve dünya birinciliğini de kapsayan ödülleriyle alanında Türk Tiyatrosu'nda önemli bir yere sahip.

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

DT

2012
2013DEVLET
TIYATROLARIVenedik Taciri
(Ankara DT)

01

02

03

04

05

06

07

08

09

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

	Büyük Tiyatro	Cüneyt Gökçer Sahnesi	Şişli Sahnesi	Küçük Tiyatro	Akın Sahnesi	Altındağ Tiyatrosu	İrfan Şahinbaş Sahnesi	Stüdyo Sahne	Oda Tiyatrosu
01	Cuma	HÜRREM SULTAN	CYRANO DE BERGERAC	DOLORES CLAIBORNE	*ÇİRKİN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	BİR HİLAL UĞRUNA	JERRY VE TOM	KONTRABAS
02	Cumartesi (M)			DOLORES CLAIBORNE	ÇİRKİN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	BİR HİLAL UĞRUNA	YASTIK ADAM	KONTRABAS
03	Cumartesi (S)			DOLORES CLAIBORNE	ÇİRKİN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	BİR HİLAL UĞRUNA	JERRY VE TOM	KONTRABAS
04	Pazar (M)								
05	Pazar (M)	HÜRREM SULTAN	CYRANO DE BERGERAC		ÇİRKİN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	BİR HİLAL UĞRUNA	JERRY VE TOM	KONTRABAS
06	Pazartesi								
07	Salı	AŞK HASTASI	HÜRREM SULTAN	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	VENEDİK TACİRİ	FOSFORLU CEVRİYE	*KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	JERRY VE TOM	HÜZZAM
08	Çarşamba			SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	VENEDİK TACİRİ	FOSFORLU CEVRİYE	KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	HÜZZAM
09	Perşembe			SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	VENEDİK TACİRİ	FOSFORLU CEVRİYE	KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	HÜZZAM
10	Cuma	AŞK HASTASI	HÜRREM SULTAN	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	**TAHSİS	FOSFORLU CEVRİYE	KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	JERRY VE TOM	HÜZZAM
11	Cumartesi (M)			**TAHSİS	VENEDİK TACİRİ	FOSFORLU CEVRİYE	KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	HÜZZAM
12	Cumartesi (S)			TAHSİS	VENEDİK TACİRİ	FOSFORLU CEVRİYE	KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	JERRY VE TOM	HÜZZAM
13	Pazar (M)			TAHSİS	VENEDİK TACİRİ	FOSFORLU CEVRİYE	KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	JERRY VE TOM	HÜZZAM
14	Pazar (M)	AŞK HASTASI		TAHSİS			KARI KOCA ARSINDA UFAK TEFEK ÇINAVETLER	JERRY VE TOM	HÜZZAM
15	Pazartesi								
16	Salı	CYRANO DE BERGERAC	BEN ÖDÜYÜRÜM	YASTIK ADAM	**DAR AYAKKABIYLA YAŞAMAK	NAZIM HİKMETİN "MEMLETTİMDEN İNSAN MANZARALI" DANI ONBİR TABLO	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	JERRY VE TOM	KREM KAMEL
17	Çarşamba			YASTIK ADAM	DAR AYAKKABIYLA YAŞAMAK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	KREM KAMEL
18	Perşembe			YASTIK ADAM	DAR AYAKKABIYLA YAŞAMAK	**TAHSİS	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	KREM KAMEL
19	Cuma	CYRANO DE BERGERAC	BEN ÖDÜYÜRÜM	YASTIK ADAM	DAR AYAKKABIYLA YAŞAMAK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	JERRY VE TOM	KREM KAMEL
20	Cumartesi (M)			YASTIK ADAM	DAR AYAKKABIYLA YAŞAMAK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	KREM KAMEL
21	Cumartesi (S)			YASTIK ADAM	DAR AYAKKABIYLA YAŞAMAK	NAZIM HİKMETİN "MEMLETTİMDEN İNSAN MANZARALI" DANI ONBİR TABLO	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	JERRY VE TOM	KREM KAMEL
22	Pazar (M)								
23	Pazar (M)	CYRANO DE BERGERAC			DAR AYAKKABIYLA YAŞAMAK	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	JERRY VE TOM	KREM KAMEL
24	Pazartesi								
25	Salı	CYRANO DE BERGERAC	HÜRREM SULTAN	**TAHSİS	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	YOSUNLAR	JERRY VE TOM	DÖNÜLMEZ AKSAMIN UFRUNDAYIZ
26	Çarşamba			TAHSİS	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	YOSUNLAR	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	DÖNÜLMEZ AKSAMIN UFRUNDAYIZ
27	Perşembe			DOLORES CLAIBORNE	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	YOSUNLAR	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	DÖNÜLMEZ AKSAMIN UFRUNDAYIZ
28	Cuma	CYRANO DE BERGERAC	HÜRREM SULTAN	DOLORES CLAIBORNE	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	YOSUNLAR	JERRY VE TOM	DÖNÜLMEZ AKSAMIN UFRUNDAYIZ
29	Cumartesi (M)			DOLORES CLAIBORNE	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	YOSUNLAR	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	DÖNÜLMEZ AKSAMIN UFRUNDAYIZ
30	Cumartesi (S)			DOLORES CLAIBORNE	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	YOSUNLAR	JERRY VE TOM	DÖNÜLMEZ AKSAMIN UFRUNDAYIZ
31	Pazar (M)								
32	Pazar (M)	CYRANO DE BERGERAC	HÜRREM SULTAN		VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	YOSUNLAR	JERRY VE TOM	DÖNÜLMEZ AKSAMIN UFRUNDAYIZ
33	Pazartesi								
34	Salı	KERBELÂ	CYRANO DE BERGERAC	**TAHSİS	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	BEKLEYİŞ - KARINÇALAR	EURİDİCE'NİN ELLERİ
35	Çarşamba			TAHSİS	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	YASTIK ADAM	EURİDİCE'NİN ELLERİ
36	Perşembe			TAHSİS	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	YASTIK ADAM	EURİDİCE'NİN ELLERİ
37	Cuma	KERBELÂ	CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	BEKLEYİŞ - KARINÇALAR	EURİDİCE'NİN ELLERİ
38	Cumartesi (M)			TAHSİS	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	YASTIK ADAM	EURİDİCE'NİN ELLERİ
39	Cumartesi (S)			TAHSİS	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN		EURİDİCE'NİN ELLERİ
40	Pazar (M)								
41	Pazar (M)	KERBELÂ		**TAHSİS	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLUNUSUN	BEKLEYİŞ - KARINÇALAR	EURİDİCE'NİN ELLERİ

*SADRI ALIŞIK K. M.
**ETHOS TİYATRO FESTİVALI*İSTANBUL DT
**CUMHURİYET KAD. D. DER
***DYNASTYAR DT*ANÇEV
**ANKARA FİLM FESTİVALI
***ETHOS TİYATRO FESTİVALI

*BURSA DT

Ankara'nın İğdeleri Bu Yıl da Dallarında Kaldı

Ayhan Çelik

Bu fotoğraf Uğur Mumcu'nun Sokağından. İğde ağacının tam çapraz karşısında da bir ilkokul var. Aradan bir kış geçmesine, yapraklar resimdeki gibi iğdeleri gizlemekten çoktan vazgeçmiş olmalarına rağmen iğdeler dallarında duruyor hala. İhtimal çocukların çoğu tanımıyor, yenilebilir bir şey olduğunu bilmiyorlardı iğdenin.

Bahar gelmesine, yeniden yaprağa ve çiçeğe durma zamanı olmasına rağmen, meyvesini tüketememiş, toprakla ya da bizlerle buluşturamamış bu iğde ağacı yalnızlığında tek değil. Ankara'nın birçok sokağında yüzlercesine rastlarız ama fark etmeyiz çoğunlukla.

Kokladığımızda zihnimizi açan çiçeğiyle, bağırsak düzenleyici, sıfır kolesterolü, düşük kalorili meyvesiyle, kökünde azot depoladığı için kurak ortamda bile yaşama tutunan, güçlü kökleriyle erozyon önleyici olan bu güzelim ağaç bunca ilgisizliği hak ediyor mu sizce.

İğdeye ilişkin söylenecek çok söz var ama Hasan Hüseyin'in söylencelerdeki, başka bir özelliğine dikkat çektiği, bir dizesiyle nokta koyalım.

..iğdeler kadınları delirtecek de saçlarına konacak kavak pamukçukları...

Arka Sayfa Güzeli:
Kasvetin Resmi Bu Olabilir mi...?
Funda Şenol Cantek, Pilot Sokak/Çankaya
(Ocak.2013)

Nefret Cinayetine "Haksız Tahrik" İndirimi

2 yıl önce İstanbul'da, Ahmet Ö.yü bıçaklayarak öldüren Tolgahan Gürsoy'un cezasında "haksız tahrik" indirimi yapan yerel mahkemenin kararına yapılan itiraz Yargıtay tarafından reddedildi.

Yargıtay 1. Ceza Dairesi, geçen yılın Aralık ayında verdiği kararla, yerel mahkemenin "ceza azaltıcı haksız tahrik ve takdiri indirim nedenlerini"ni oybirliği ile kabul etti. Yargıtayın kararının ardından Tolgahan Gürsoy'un "kasten insan öldürmek" suçundan müebbet cezası, öldürdüğü kişi eşcinsel olduğu için "haksız tahrik" indirimi ile 12 yıla, bu ceza da "takdiri indirim" ile 10 yıla düştü. Kararla ilgili açıklama yapan Avukatı Fırat Söyle, Ahmet Ö. cinayetinin nefret suçu olarak tanımlanması gerektiğini vurguladı.

"Sıradan adli bir vaka olarak değerlendirildi."

kaosgl.org'dan Ali Erol'a konuşan Avukat Fırat Söyle, sanığın mağduru 9 yerinden bıçakladığına dikkat çekti ve savcılığın "sıradan adli bir vaka" olarak değerlendirmesinin kabul edilemez olduğunu söyledi.

Savcılığın iddianamesini karar olarak kabul eden İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesi'ni eleştiren Avukat Söyle, sanık Tolgahan Gürsoy'un Ahmet Ö. ile bir gey barda tanıştıklarını ve seks yapmak amacıyla Ahmet Ö'nün evine gittiklerini dile getirdi.

Savcının ve Mahkemenin, "haksız tahrik olduğu" sonucuna varmalarına tepki gösteren Av. Söyle, itirazlarını şöyle sıraladı:

"Savcının cinayet için ileri sürdüğü cinsel ilişki teklifi karşısında onurunu kurtarma gerekçesi doğru olamaz çünkü sanık Tolgahan Gürsoy, Ahmet Ö. ile bir gey barda tanışmış ve cinsel ilişki amacıyla Ahmet Ö'nün evine gitmiştir. Ahmet Ö.yü 9 yerinden bıçaklayarak öldürmesini gerektirecek bir durum yoktur."

"Haksız tahrik indirimi ayrımcılıktır."

Mahkemenin "haksız tahrik" indiriminin ayrımcılık yaratan bir durum olduğunu belirten Av. Söyle, "İnsanların cinsel yönelimlerinin farklı olması öldürülmelerini, ayrımcılığa maruz kalmalarını gerektirmemektedir" dedi.

Avukat Fırat Söyle, sanıkların ifadelerinin ve cinayete dair özelliklerin pek çok olayda benzerlik taşımasının altını çizdi ve ekledi: "Cinayetlerin ortak özellikleri bıçağın kullanılması, onlarca bıçak darbesi, savunmaların aynı yönde olmasıdır. Mahkemeler hüküm verirken ağırlıklı olarak sanıkların beyanını göz önünde bulundurmakta ve kararlar sanıklar lehine olmaktadır." kaosgl/abo/solfasol

**SOLFASOL'E
ABONE
OLMAK
İSTER MİSİNİZ?**

Solfasol, doğrudan satış yanında destekçi abone ve abonelerinin katkılarıyla yayın hayatına devam etmeyi, tüm Ankaralılara, Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçılara; en uzak köşesine kadar; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar ulaşmayı hedeflemektedir. Solfasol'e kişisel ya da kurumsal destekçi ve abone olmak için e-postanızı bekliyoruz: abone@gazetesolfasol.com Katkı, görüş ve önerileriniz için bize yazın: bilgi@gazetesolfasol.com www.gazetesolfasol.com